

സലഹികളുടെ തൗഹീദും
രാഷ്ട്രീയ ശിർക്കും

ലേഖന സമാഹാരം

അടുത്ത കാലത്തായി ഇമെയിലുകളിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ചർച്ചയാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമ്മാണാധികാരവും, ഇസ്‌ലാഹീ പ്രവർത്തകർക്കുമേൽ ആരോപിക്കുന്ന വ്യതിയാനങ്ങളും. പലയവസരങ്ങളിലായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട വിഷയമാണിതെങ്കിലും, പലരും ഇത് വീണ്ടും, വീണ്ടും ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് വരുന്നു.

ആരോപണങ്ങൾ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം: “അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമ്മാണാധികാരത്തിൽ മനുഷ്യൻ പങ്കാളിത്തം നൽകുന്ന അപകടകരമായ വ്യതിയാനത്തിലും, മതവും രാഷ്ട്രവും രണ്ട് മേഖലകളാക്കി തിരിച്ച് രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ മേഖലകളെ ദൈവികനിയമങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനമില്ലാത്ത ദുനിയ്യാ കാര്യങ്ങളായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലും കേരളത്തിലെ സലഫികൾ പങ്കു വഹിക്കുന്നു”.

സമാനമായ വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് 1996 ജൂൺ 15 ലെ പ്രബോധനം വാരികയിൽ ‘വി.കെ’ എന്ന ലേഖകൻ ‘തൗഹീദ് കാമ്പെയിൻ കളരിക്ക് പുറത്തോ?’ എന്ന പേരിൽ ഒരു ലേഖനം എഴുതുകയുണ്ടായി. പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗവും അതിനു പ്രതികരണമായി ‘ശബാബ്’ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘എ.എച്ച്’ എഴുതിയ ‘സലഫികളുടെ തൗഹീദും രാഷ്ട്രീയ ശീർക്കും’ എന്ന ലേഖനവുമുണ്ടിതിൽ. ‘ശബാബി’ലെ ലേഖനത്തോടുള്ള പ്രതികരണത്തിന്റെ പ്രസക്തഭാഗവും, ഈ വിഷയകമായ അനുബന്ധ ലേഖനങ്ങളും തുടർന്ന് വായിക്കാം.

ഇക്കാലത്തും ഇമെയിലുകളിലൂടെ കാര്യമായി പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളും അതിനോടുള്ള പ്രതികരണവുമാണ് മേൽ പറഞ്ഞ പഴയ ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടത് എന്നതിനാൽ അവയുടെ പുനർവായന ഇത്തരൂണത്തിൽ പ്രസക്തമെന്ന് കരുതുന്നു.

Compiled by : Anees .M.A.
aneesaluva@gmail.com

തൗഹീദ് കാമ്പെയിൻ കളരിക്ക് പുറത്തോ?

രാഷ്ട്രീയ മേഖലയും സാമ്പത്തിക മേഖലയുമൊക്കെ ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനമില്ലാത്ത ദുനിയ്കാ കാര്യങ്ങളായി. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ കേരളത്തിലെ സലഫി വൃത്തങ്ങളിലും വികലമായ ഈ വീക്ഷണത്തിനാണ് സ്വാധീനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്.”

4

എങ്കിൽ ആർക്കെതിരിലാണ് ജിഹാദ്?

രാഷ്ട്രീയത്തെ മതമുക്തമാക്കാനും ഏത് രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയിലും ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കാനും മുജാഹിദ് പ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ അനുയായികൾക്ക് അനുവാദം നൽകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ ‘ഹാകിമിയ്യത്തി’നെ പ്രാപഞ്ചിക വ്യവസ്ഥയിൽ തളച്ചിടുന്നു. ഇസ്ലാം ഒരു സമഗ്ര ജീവിതവ്യവസ്ഥ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പരിഹസിക്കുന്നു. ‘ഇബാദത്തി’നെ ആരാധനയിൽ പരിമിതമാക്കുന്നു - ഇങ്ങനെ നിരവധി അബദ്ധങ്ങൾ മുജാഹിദു സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

14

സലഫികളുടെ തൗഹീദും രാഷ്ട്രീയ ശിർക്കും

അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച നിയമമനുസരിച്ച് ഭരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ഇഷ്ടം പോലെ ഭരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നും കരുതുന്ന ഭരണാധികാരിയുടെ നിലപാട് കുഫ്ർ(മതനിഷേധം) ആണെന്ന കാര്യത്തിൽ സലഫികൾക്കുമാർക്കും സംശയമില്ല.....സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശമുള്ള ഒരു മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന് ഇസ്ലാമിക ഭരണക്രമവും മുസ്ലിം ഭരണാധികാരിയും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് നിർബന്ധമാണെന്ന കാര്യത്തിലും കേരളത്തിലെ സലഫികൾ ഒരിക്കലും എതിരഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല....

5

രാഷ്ട്രീയ ശിർക്കും നിയമനിർമ്മാണാധികാരവും

19

ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളിൽ ഖുർആനും സുന്നത്തും അംഗീകരിക്കുന്ന ആരും ഇന്ത്യൻ നിയമങ്ങൾക്ക് അപ്രമാദിത്വം കൽപ്പിക്കുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ സർക്കാർ നിയമങ്ങൾ നിർബന്ധിത സാഹചര്യങ്ങളിലല്ലാതെ അവർ അംഗീകരിക്കുകയുമില്ല. ഈ വസ്തുത ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ മുഖപത്രമായ പ്രബോധനം പോലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

ഹലാലും ഹറാമും - ഇ എം എസ്സും

21

“വല്ല മോഡേണിസ്റ്റും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഇ.എം.എസിനെ ദൈവമാക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്” എന്ന വചനത്തിലാണ് തർക്കപ്രശ്നത്തിന്റെ മർമ്മം കിടക്കുന്നത്. ആ പരാമർശവുമായി യോജിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നാണ് ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്ന ചോദ്യം...

“ഹറാം-ഹലാൽ, മംനുഅ്-മസ്മൂഹ്”

23

..ഇങ്ങനെ ഒരാൾ അനുവദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് അറബി ഭാഷയിൽ ഹലാൽ എന്ന് പറയില്ല. മറിച്ച് ‘മസ്മൂഹ്’ എന്നാണു പേരു പറയുക.....മതവുമായി ബന്ധപ്പെടാത്ത മേഖലകളിൽ ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ രാജ്യത്ത് ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടി വരും. അതിൽ ചെയ്യരുത് എന്നതിനു ഹറാം എന്നു പറയില്ല....

രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടി പ്രവർത്തനം.	15
ഇബാദത്തിനെ ആരാധനയിൽ തളച്ചിടൽ....	15
‘ആരാധന’യാൽ തളയ്ക്കപ്പെടാത്ത ഇബാദത്തിലെ ‘അനുസരണം’	16
അല്ലാഹുവിനു സമന്വാര സൃഷ്ടിക്കൽ	22
വിധികർതൃത്വം, രക്ഷാകർതൃത്വം, ആരാധ്യത	24
‘രാഷ്ട്രീയ ശിർക്ക്’ ഇന്ന്	28

അനുബന്ധം

ഇബാദത്തും ഇത്യാഅത്തും - കെ.പി.മുഹമ്മദ് മൗലവി	31
ജ.ഇ.പരിവർത്തനത്തിലൂടെ - എം.ഐ.മുഹമ്മദലി സുല്താമി	34
രാഷ്ട്രവും ഭരണകൂടവും ഇസ്ലാമിൽ - മുഹമ്മദ് അസദ്	37
ദൈവിക നിയമത്തിന്റെ മൗലികത	41

“എന്നാൽ,മുഹമ്മദ്ബിൻ അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ അനുയായികളായി അറിയപ്പെടുന്നവരും സലഫികൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നവരുമായ ഒരു വിഭാഗം ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും ഗുരുതരമായ വിപത്തിൽ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ അകപ്പെടുന്നുവെന്ന് കാണുന്നത് വളരെയേറെ സങ്കടകരമാണ്.അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമാണാധികാരത്തിൽ മനുഷ്യൻ പങ്കാളിത്തം അവകാശപ്പെടുന്നതാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷ.

..ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ശബ്ദം ശക്തമായി വരികയും രാഷ്ട്രീയമായി ഇസ്ലാമികലോകത്ത് പരിവർത്തനത്തിന്റെ ദുന്ദുഭീഘോഷം മുഴങ്ങുകയും ചെയ്തപ്പോൾ,അത് പാശ്ചാത്യരെയും അവരുടെ വാലുകളായി വർത്തിക്കുന്ന മുസ്ലിം ഭരണാധികാരികളെയും വെങ്കിളി പിടിപ്പിച്ചു.കൊട്ടാരം പണ്ഡിതന്മാരെയിറക്കി ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കെതിരെ ഫത്വകൾ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി.മതവും രാഷ്ട്രവും പരസ്പര ബന്ധമില്ലാത്ത രണ്ട് മേഖലകളാണെന്നും തൗഹീദ് എന്നത് ജാറത്തിലും ഖബറാരാധനയിലും ഇസ്തിഗാസ,തവസ്സുൽ പോലുള്ള പ്രാർത്ഥനാരീതികളിലും പരിമിതമാണെന്നും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു.രാഷ്ട്രീയ മേഖലയും സാമ്പത്തിക മേഖലയുമൊക്കെ ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനമില്ലാത്ത ദുനിയാ കാര്യങ്ങളായി.ദൗർഭാഗ്യവശാൽ കേരളത്തിലെ സലഫി വൃത്തങ്ങളിലും വികലമായ ഈ വീക്ഷണത്തിനാണ് സ്വാധീനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്.”

തൗഹീദ് കാമ്പെയിൻ കളരിക്ക് പുറത്തോ?
വി.കെ

പ്രബോധനം 21 1996 ജൂൺ 15

സലഫികളുടെ തൗഹീദും

രാഷ്ട്രീയ ശിർക്കും

എ.എച്ച്.

‘തൗഹീദ് കാമ്പയിൻ കളരിക്ക് പുറത്തോ!’ എന്ന ശീർഷകത്തിൽ 15.6.96 ലെ ‘പ്രബോധനം’ വാരികയിൽ ‘വി.കെ’ എഴുതിയ വിമർശലേഖനം സലഫികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കടുത്ത തെറ്റിദ്ധാരണ സൃഷ്ടിക്കുന്നതായതിനാൽ ഇസ്‌ലാമിലെ ഏകദൈവവിശ്വാസം യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്താണെന്നും, തൗഹീദുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരോ വിഷയത്തിലും സലഫികളുടെ നിലപാടെന്താണെന്നും വിശദമാക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ സുപ്രധാന വശങ്ങളൊക്കെ അവഗണിച്ചവരും, രാഷ്ട്രീയമേഖലയിൽ ‘ബഹുദൈവവിശ്വാസം’ അംഗീകരിച്ചവരുമാണ് സലഫികളെന്ന് ആസൂത്രിതമായി സമർത്ഥിക്കുവാൻ വേണ്ടി ലേഖകൻ ശീർക്ക് എന്തെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നത് കാണുക.

“സ്രഷ്ടാവ്, സംരക്ഷകൻ, ഉടമസ്ഥൻ, വിധികർത്താവ്, ഭരണാധികാരി, പരിപാലകൻ, ആഹാരം നൽകുന്നവൻ, പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിക്കുന്നവൻ, ആരാധനക്കർഹൻ, സുഖവും ദുഃഖവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവൻ... തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അർഹതപ്പെട്ടതും മറ്റാർക്കും പങ്കാളിത്തമില്ലാത്തതുമാണ്. അവന്റെ അധികാരാവകാശങ്ങളിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നത് ഒരിക്കലും പൊറുക്കപ്പെടാത്ത പാപമാണ്. ഏറ്റവും ഗൗരവമുള്ള വൻദോഷവും.”

‘അല്ലാഹുവല്ലാതെ യാതൊരു ഇലാഹുമില്ല’ എന്നതാണല്ലോ തൗഹീദിന്റെ തത്വം. (കലിമതുത്തൗഹീദ്). ഈ കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു ചുരുക്ക വാക്യം ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തുതന്നെ ലേഖകൻ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്ത സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു ആ കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ലെന്ന് കരുതാം. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം തൗഹീദിന് നൽകിയ വിശദീകരണമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തത്. ഈ വിശദീകരണപ്രകാരം തൗഹീദിന് പരിധിതന്നെയില്ല എന്നതാണ് ഏറ്റവും വിചിത്രമായി തോന്നുന്നത്. ‘തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അർഹതപ്പെട്ടതും’ എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്ന് വായനക്കാരന് തൗഹീദ് മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. കാരണം, അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അർഹതപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ലേഖകൻ എണ്ണിതുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ, അത് എവിടെവെച്ച് അവസാനിക്കുമെന്ന് മറ്റാർക്കും ഊഹിക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ.

(സഷ്ടാവും ഇലാഹും

സ്രഷ്ടാവ് (ഖാലിഖ്)എന്ന് അല്ലാഹുവെപ്പറ്റി ഏതർത്ഥത്തിലാണോ പറയുന്നത് ആ അർത്ഥത്തിൽ മറ്റൊരു സ്രഷ്ടാവില്ല എന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിങ്ങളിൽ ആർക്കും യാതൊരു തർക്കവുമില്ല.മക്കയിലെ ബഹുദൈവാരാധകർക്കും ഈ കാര്യത്തിൽ തർക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

“ആകാശങ്ങളും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചതാരെന്ന് നീ അവരോട് ചോദിച്ചാൽ തീർച്ചയായും അവർ പറയും അല്ലാഹു എന്ന്”(വി.ഖു.31:25)

“ആകാശങ്ങളും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിക്കുകയും,സൂര്യനെയും ചന്ദ്രനെയും കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും

‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന തൗഹീദ് വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം ഉടമസ്ഥതയുടേയും പരിപാലനത്തിന്റേയും അന്നദാനത്തിന്റേയും പ്രശ്നങ്ങൾക്കപ്പുറമാണെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

ചെയ്തത് ആരെന്ന് നീ അവരോട് ചോദിച്ചാൽ തീർച്ചയായും അവർ പറയും അല്ലാഹുവാണെന്ന്”(വി.ഖു 29:61)

സ്രഷ്ടാവ് എന്ന വിശേഷണം യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അർഹതപ്പെട്ടതാണെന്ന് അംഗീകരിച്ചിരുന്ന അറേബ്യൻ ബഹുദൈവാരാധകർ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന തൗഹീദിന്റെ വാക്യം അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന കാര്യം അനേകം ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ആ കാര്യത്തിൽ ലേഖകന് തർക്കമുണ്ടാവില്ലെന്ന് കരുതുന്നു.അപ്പോൾ സ്രഷ്ടാവ് അല്ലാഹുമാത്രമാകുന്നു എന്നതല്ല ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന തൗഹീദ് തത്വത്തിന്റെ താൽപര്യമെന്ന് വ്യക്തം.ഇലാഹ്(ആരാധ്യൻ) എന്ന പദവി സ്രഷ്ടാവല്ലാത്തവർക്കും ആകാം എന്ന് ധരിച്ചിരുന്ന അറബികളെ അല്ലാഹു മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ എന്ന് തെരുപ്പെടുത്താനാണ് നബി(സ) തൗഹീദ് പ്രബോധനം ചെയ്തതെന്നാണ് ഇതിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്.

സംരക്ഷകൻ,പരമാധികാരി എന്നീ വിശേഷണങ്ങളും പരമമായ അർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ എല്ലാ വിഭാഗം മുസ്ലിങ്ങളും യോജിക്കുന്നു.അറേബ്യയിലെ ബഹുദൈവാരാധകർക്കും ഈ കാര്യത്തിൽ തർക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല.വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറയുന്നത് നോക്കുക:

“നീ ചോദിക്കുക:എല്ലാ വസ്തുക്കളുടേയും ആധിപത്യം ഒരുവന്റെ കൈവശത്തിലാണ്.അവൻ സംരക്ഷണം നൽകുന്നു.അവനെതിരായി (എവിടെ

നിന്നും)സംരക്ഷണം ലഭിക്കുകയില്ല.അങ്ങനെയുള്ളവൻ ആരാണ്? നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമെങ്കിൽ (പറയൂ) അവർ പറയും:(അതെല്ലാം) അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണ്.നീ ചോദിക്കുക:പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് നിങ്ങൾ മായാവലയത്തിൽ പെട്ടുപോകുന്നത്?”(വി.ഖു 23:88,89)

ആത്യന്തികമായി സംരക്ഷണം നൽകുന്നവനും പരമമായ ആധിപത്യമുള്ളവനും അല്ലാഹു മാത്രമാണെന്ന് അംഗീകരിച്ചിട്ടും അവർ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന തൗഹീദ് വാക്യം അംഗീകരിച്ചില്ല എന്ന് വ്യക്തം.അപ്പോൾ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന വചനത്തിന്റെ അർത്ഥം സംരക്ഷകനും പരമാധികാരിയും അല്ലാഹു മാത്രമാണ് എന്നല്ല എന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് തെളിയുന്നു.

ഉടമസ്ഥൻ,പരിപാലകൻ,ആഹാരം നൽകുന്നവൻ എന്നീ വിശേഷണങ്ങളും പരമമായ അർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അർഹതപ്പെട്ടതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ എല്ലാ വിഭാഗം മുസ്ലിങ്ങളും യോജിക്കുന്നു.അറേബ്യയിലെ ബഹുദൈവാരാധകർക്കും ഈ കാര്യത്തിൽ വിധോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല.വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറയുന്നത് നോക്കുക:

“പറയുക:ആകാശത്ത് നിന്നും ഭൂമിയിൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്ക് ആഹാരം നൽകുന്നതാരാണ്? അതെല്ലെങ്കിൽ കേൾവിയുടേയും കാഴ്ചയുടേയും ഉടമസ്ഥത വഹിക്കുന്നതാരാണ്? ജീവനില്ലാത്തതിൽ നിന്ന് ജീവനുള്ളതും ജീവനുള്ളതിൽ നിന്ന് ജീവനില്ലാത്തതും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതാരാണ്? അവർ പറയും:അല്ലാഹു എന്ന് അപ്പോൾ നീ പറയുക:എന്നിട്ടും നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നില്ലേ?”(വി.ഖു 10:31)

ഉടമസ്ഥനും പരിപാലകനും അന്നദാതാവും അല്ലാഹുവാണെന്ന് ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നവരായിരുന്നു അറേബ്യൻ മുശ്ശികുകൾ എന്നും,എന്നിട്ടും അവർ തൗഹീദ് തത്വം അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുമല്ലേ ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്? ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന തൗഹീദ് വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം ഉടമസ്ഥതയുടേയും പരിപാലനത്തിന്റേയും അന്നദാനത്തിന്റേയും പ്രശ്നങ്ങൾക്കപ്പുറമാണെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

ഭരണാധികാരിയും രാജാധിരാജനും

പരമമായ അർത്ഥത്തിൽ ഭരണാധികാരിയും വിധികർത്താവും അല്ലാഹു മാത്രമാണെന്ന കാര്യം ഈമാനുള്ള എല്ലാ മുസ്ലിങ്ങളും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്.ഇസ്ലാമിൽ നിന്ന് വിട്ടവരും എന്നാൽ മുസ്ലിം പേര് വിടാത്തവരുമായ ചില അൾട്രാമോഡേണിസ്റ്റുകളും സെക്യുലറിസ്റ്റുകളും മാത്രമാണ് ഇതിന് അപവാദമായിട്ടുള്ളത്.ഈ വിഭാഗത്തിനാകട്ടെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ രണ്ട് വിശേഷണങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല വിശ്വാസമില്ലാത്തത്.ദിവ്യ സന്ദേശം,പ്രവാചകത്വം,പരലോകം

തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിലും വിശ്വാസമില്ലാത്ത ഈ വിഭാഗത്തെ രാഷ്ട്രീയ തൗഹീദിലേക്ക് മാത്രം വിളിച്ചുകൊണ്ട് വിശേഷിച്ച് പ്രയോജനമില്ല എന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു.

രാഷ്ട്രീയ രംഗമുൾപ്പടെ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ മേഖലകളിലും അല്ലാഹുവും റസൂലും(സ)വിധിച്ചതെന്നോ അത് പൂർണ്ണസമ്മതത്തോടെ അംഗീകരിക്കാൻ ഓരോ മുസ്‌ലിമും ബാധ്യസ്ഥനാണ് എന്ന തത്വത്തോട് മുസ്‌ലിം സംഘടനകളൊന്നും ഒരിക്കലും വിയോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ ധാരണ. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയേക്കാൾ മറ്റാരുടെ വിധിക്കും ഈ സംഘടനകൾ മുൻഗണന നൽകുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ആധിപത്യത്തിനുപരിയായോ തുല്യമായോ ആരുടെ ആധിപത്യവും അവർ അംഗീകരിക്കുന്നുമില്ല. എന്നാൽ മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിൽ അംഗങ്ങളായിട്ടുള്ള ചിലർ മതവിരുദ്ധമായ രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ സർവാത്മനാ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടാകാം. പക്ഷെ, അതിനു കാരണം പരമാ

മായി ഗണിക്കുന്ന സമീപനം പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ സലഫികൾ ഒരിക്കലും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല.

ഇസ്‌ലാമികേതര ഭരണകൂടത്തിന്റെ നിയമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും അല്ലാഹുവിലും റസൂലിലും(സ)വിശ്വസിക്കുന്ന മുസ്‌ലിങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായ സമീപനമുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിക നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായ നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ഏതെങ്കിലും ഭരണകൂടത്തിന് അധികാരമുണ്ടെന്ന് യഥാർത്ഥ മുസ്‌ലിംകളാകും കരുതുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയുടേയും സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടേയും ചരിത്രത്തിൽ മതത്തിനും ധർമ്മത്തിനും വിരുദ്ധമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിന് ശ്രമം നടന്നപ്പോഴൊക്കെ മുസ്‌ലിങ്ങൾ കക്ഷിഭേദമന്യേ എതിർപ്പുപ്രകടിപ്പിച്ചത്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമത്തിനെതിരിലും സർക്കാറിന് നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ അർഹതയുണ്ടെന്ന് യാതൊരു മുസ്‌ലിം സംഘടനയും വാദിച്ചിട്ടില്ല; മതത്തിന്റെ പൊയ്മുഖമണിഞ്ഞ ഭൗതികവാദികളല്ലാതെ.

രാഷ്ട്രീയ രംഗമുൾപ്പടെ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ മേഖലകളിലും അല്ലാഹുവും റസൂലും(സ)വിധിച്ചതെന്നോ അത് പൂർണ്ണസമ്മതത്തോടെ അംഗീകരിക്കാൻ ഓരോ മുസ്‌ലിമും ബാധ്യസ്ഥനാണ് എന്ന തത്വത്തോട് മുസ്‌ലിം സംഘടനകളൊന്നും ഒരിക്കലും വിയോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ ധാരണ. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയേക്കാൾ മറ്റാരുടെ വിധിക്കും ഈ സംഘടനകൾ മുൻഗണന നൽകുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ആധിപത്യത്തിനുപരിയായോ തുല്യമായോ ആരുടെ ആധിപത്യവും അവർ അംഗീകരിക്കുന്നുമില്ല.

ധികാരത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വം എന്ന ആശയത്തോട് മാത്രമുള്ള വിയോജിപ്പല്ല. അല്ലാഹുവിലുള്ള അവരുടെ വിശ്വാസമാകെത്തന്നെ ദുർബലമാകുകയോ നഷ്ടപ്പെടുകയോ ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗദർശനത്തെ അവഗണിക്കാൻ അവർ ധൂഷ്ടരാകുന്നത്. ഈ പ്രവണത രാഷ്ട്രീയ രംഗത്ത് മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നില്ല. വ്യാപാര രംഗത്തെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ വിധിവിധികൾ സർവാത്മനാ സ്വീകരിക്കാത്ത ഒട്ടേറെ മുസ്‌ലിം വ്യാപാരികളുണ്ട്. കൂടുംബജീവിതത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികളെ ബോധപൂർവ്വം അവഗണിച്ച് ജീവിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ മുസ്‌ലിങ്ങളുണ്ട്. അല്ലാഹുവിൽ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുകയും അവന് ജീവിതത്തെ പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ആളുകളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു പരിഹാരവും ഇതിനില്ല. ഈ രംഗത്താകട്ടെ സലഫി പ്രബോധകർ കഴിവിന്റെ പരമാവധി ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും മേഖലയെ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികൾക്ക് അതീത

നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിലല്ലാതെ യഥാർത്ഥ മുസ്‌ലിങ്ങളാകും ഇസ്‌ലാമിന് വിരുദ്ധമായ യാതൊരു നിയമവും അംഗീകരിക്കുകയോ അനുസരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇസ്‌ലാമിന് വിരുദ്ധമല്ലാത്ത ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുമ്പോൾ പോലും ആ നിയമങ്ങൾക്ക് യഥാർത്ഥ മുസ്‌ലിങ്ങളാകും ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ പവിത്രതയോ അലംഘ്യതയോ കൽപ്പിക്കുന്നുമില്ല. സച്ചരിതരായ നാലു ഖലീഫമാരുടെ കാലശേഷം പലപ്പോഴും ഇസ്‌ലാമികമല്ലാത്ത ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് കീഴിൽ ജീവിക്കേണ്ടി വന്ന മുസ്‌ലിങ്ങളിൽ ഈമാനും ഇഖ്‌ലാസും ഉള്ള ഏവരുടേയും നിലപാട് ഇതായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലും പുറത്തുമുള്ള സലഫികളും വിവിധ മദ്ഹബുകാരായ മുസ്‌ലിങ്ങളും ഇതേ നിലപാടുകാർ തന്നെ.

അല്ലാഹുവേക്കാൾ മറ്റാർക്കും മുൻഗണന നൽകാത്ത, ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് തുല്യമായി മനുഷ്യനിർമ്മിത നിയമങ്ങളെ ഗണിക്കാത്ത, ഇസ്‌ലാമിന് വിരുദ്ധമാകാതിരിക്കുക എന്ന ഉപാധിയോടെ മാത്രം സർക്കാർ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്ന

മുസ്ലിങ്ങളുടെ മേൽ ശിരീക്ക് (ബഹുദൈവവിശ്വാസം) ആരോപിക്കുകയാണ് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ചെയ്യുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ ഭരണാധികളെ അനുസരിച്ചതിന്റെ പേരിൽ യാതൊരു വിഭാഗത്തെയും അല്ലാഹുവിന്റെ കിതാബിലോ റസൂലി(സ)ന്റെ വചനങ്ങളിലോ മുൾരിക്കുകയായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടില്ലാതിരിക്കെ, നിരപരാധികളായ മുസ്ലിങ്ങളെ ‘രാഷ്ട്രീയ മുൾരിക്കുക’കളാക്കുന്ന ജമാഅത്ത് നിലപാടിനോട് സലഫികൾക്ക് യോജിക്കാനാവില്ല. ഇതിന്റെ പേരിലാണ് ‘പ്രബോധനം’ ലേഖകൻ സലഫികളുടെ തൗഹീദിനെ ‘കളരിക്ക് പുറത്താക്കുന്നത്’!

പരമമായ അർത്ഥത്തിലല്ലെങ്കിൽ ഭരണാധികാരി, വിധികർത്താവ് എന്നീ വിശേഷണങ്ങൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് നൽകുന്നത് തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമല്ലെന്ന കാര്യമാകട്ടെ അനേകം ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ കൊണ്ട് സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അല്ലാഹുവെ ‘മലിക്’ (രാജാവ് അഥവാ ഭരണാ

ധികാരി) എന്ന വിശേഷിപ്പിച്ച വിശുദ്ധ ഖുർആൻ തന്നെ ഇസ്രയേലുകൾക്ക് അല്ലാഹു താലൂത്തിനെ ‘മലിക്’ ആയി നിശ്ചയിച്ച കാര്യം എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (2:247). സുലൈമാൻ നബി(അ)യുടെ മുൽക് (രാജപദവി-ഭരണാധികാരം) സംബന്ധിച്ച് 2:102, 38:35 എന്നീ ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദാവൂദ് നബി(അ)യുടെ രാജപദവിയെ പറ്റി 38:20 ൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “എനിക്ക് ശേഷം യാതൊരാൾക്കും തരപ്പെടാത്ത വിധത്തിലുള്ള രാജപദവി എനിക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യേണമേ” എന്ന് സുലൈമാൻ നബി(അ) പ്രാർത്ഥിച്ചതായി 38:35 ൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു തന്റെ രാജാധികാരം താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നൽകുമെന്ന് 2:247 ൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നംറൂദിന് അല്ലാഹു ഭരണാധികാരം നൽകിയെന്ന് 2:258 ൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ കണക്കിലെടുത്താണ് എല്ലാ വിഭാഗം മുസ്ലിങ്ങളും അല്ലാഹുവെ മാത്രം രാജാധിരാജൻ (മാലികുൽ മുൽക് വി.ഖു 3:26) ആയി ഗണിക്കുകയും മനുഷ്യരിൽ ചിലരെ പരിമിതമായ അർത്ഥത്തിൽ രാജാക്കന്മാരോ, ഭരണാധികാരികളോ ആയി കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഈ മാനം ഇഖ്ലാസുമുള്ള മുസ്ലിങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഈ അർത്ഥകൽപനകളുടെ കാര്യത്തിൽ ഗുരുതരമായ വ്യതിയാനങ്ങളൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. വസ്തുതകൾ ഇങ്ങനെയായിരിക്കെ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്നതിന് അല്ലാഹുവല്ലാതെ യാതൊരു ഭരണാധികാരിയും ഇല്ല എന്ന് അർത്ഥം പറയാത്തവരെ ‘കളരിക്ക് പുറത്താക്കുന്നത്’ അൽപം കടന്ന കയ്യായെന്നു പറയാതെ വയ്യ.

വിധികർത്തൃത്വം രണ്ടു തരം

വിധികർത്താവ് എന്ന വിശേഷണം പരമമായ അർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അർഹതപ്പെട്ടതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. “അല്ലാഹു തന്റെ വിധികർത്തൃത്വത്തിൽ ആരേയും പങ്കുചേർക്കുകയില്ല.” (വി.ഖു 18:26). എന്നാൽ മനുഷ്യർക്ക് അല്ലാഹു വിധികർത്തൃത്വം നൽകുമെന്ന്

ഇതൊക്കെ കണക്കിലെടുത്താണ് എല്ലാ വിഭാഗം മുസ്ലിങ്ങളും അല്ലാഹുവെ മാത്രം രാജാധിരാജൻ (മാലികുൽ മുൽക് വി.ഖു 3:26) ആയി ഗണിക്കുകയും മനുഷ്യരിൽ ചിലരെ പരിമിതമായ അർത്ഥത്തിൽ രാജാക്കന്മാരോ, ഭരണാധികാരികളോ ആയി കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഈ മാനം ഇഖ്ലാസുമുള്ള മുസ്ലിങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഈ അർത്ഥകൽപനകളുടെ കാര്യത്തിൽ ഗുരുതരമായ വ്യതിയാനങ്ങളൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. വസ്തുതകൾ ഇങ്ങനെയായിരിക്കെ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്നതിന് അല്ലാഹുവല്ലാതെ യാതൊരു ഭരണാധികാരിയും ഇല്ല എന്ന് അർത്ഥം പറയാത്തവരെ ‘കളരിക്ക് പുറത്താക്കുന്നത്’ അൽപം കടന്ന കയ്യായെന്നു പറയാതെ വയ്യ.

ധികാരി) എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ച വിശുദ്ധ ഖുർആൻ തന്നെ ഇസ്രയേലുകൾക്ക് അല്ലാഹു താലൂത്തിനെ ‘മലിക്’ ആയി നിശ്ചയിച്ച കാര്യം എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (2:247). സുലൈമാൻ നബി(അ)യുടെ മുൽക് (രാജപദവി-ഭരണാധികാരം) സംബന്ധിച്ച് 2:102, 38:35 എന്നീ ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദാവൂദ് നബി(അ)യുടെ രാജപദവിയെ പറ്റി 38:20 ൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “എനിക്ക് ശേഷം യാതൊരാൾക്കും തരപ്പെടാത്ത വിധത്തിലുള്ള രാജപദവി എനിക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യേണമേ” എന്ന് സുലൈമാൻ നബി(അ) പ്രാർത്ഥിച്ചതായി 38:35 ൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു തന്റെ രാജാധികാരം താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നൽകുമെന്ന് 2:247 ൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നംറൂദിന് അല്ലാഹു ഭരണാധികാരം നൽകിയെന്ന് 2:258 ൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ കണക്കിലെടുത്താണ് എല്ലാ വിഭാഗം മുസ്ലിങ്ങളും അല്ലാഹുവെ മാത്രം രാജാധിരാജൻ (മാലികുൽ മുൽക് വി.ഖു 3:26) ആയി ഗണിക്കുകയും മനുഷ്യരിൽ ചിലരെ

ഒട്ടേറെ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. 3:79, 19:12, 45:16, 12:22, 21:79 എന്നീ വചനങ്ങൾ നോക്കുക. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ വിധികർത്താവായി അംഗീകരിക്കാത്തവരാരും വിശ്വാസികളാവുകയില്ലെന്ന് വി.ഖു 4:65 ൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ എന്തു മനസ്സിലാക്കണം? പരമമായ വിധികർത്തൃത്വമുള്ളവൻ (അഹ്കമുൽ ഹാകിമീൻ - വി.ഖു 95:8) അല്ലാഹു മാത്രം. പരിമിതവും സോപാധികവുമായ വിധികർത്തൃത്വമാകട്ടെ അല്ലാഹു മനുഷ്യരിൽ പലർക്കും നൽകിയിരിക്കുന്നു. രണ്ട് തരത്തിലുള്ള വിധികർത്തൃത്വം വ്യവചരിക്കുക. മനസ്സിലാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിം സംഘടനകൾക്കോ, മതനിഷ്ഠയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കോ ഗുരുതരമായ തെറ്റൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്നതിന് അല്ലാഹുവല്ലാതെ യാതൊരു വിധികർത്താവുമില്ല എന്ന് അർത്ഥം പറയാത്തവരെക്കൊക്കെ ‘രാഷ്ട്രീയ ബഹുദൈവവിശ്വാസി’കളായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനെ വകതിരിവിലായ് മയ്യോ, അതിക്രമമോ

ആയി മാത്രമേ കണക്കാക്കാനാകൂ. ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് തന്നെ തെറ്റിപ്പോയ മുസ്ലിം നാമധാരികളായ ഏതാനും രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ ചെലവിൽ യഥാർത്ഥ മുസ്ലിങ്ങളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തെ ‘രാഷ്ട്രീയ മുൾരിക്കു’കളുടെ പട്ടികയിൽ പെടുത്തുന്നവർ യാതൊരു ന്യായവുമില്ലാതെ ഗുരുതരമായ ദുരാരോപണം ഉന്നയിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിക്കുന്നവൻ, ആരാധനക്ക് അർഹൻ എന്നീ വിശേഷണങ്ങളുടെ കാര്യം ഇതിനു മുമ്പ് പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് പലനിലയിലും വ്യത്യസ്തമാണ്.

ഒന്ന്, സൂഷ്മീകർത്തൃത്വവും ഉടമസ്ഥതയും പരമാ

ഇലാഹും അറബികളും

അല്ലാഹുവല്ലാതെ യാതൊരു ഇലാഹുമില്ല എന്ന് നബി(സ)പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ അറബികൾ പ്രതികരിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“ഇവൻ (മുഹമ്മദ്) പല ഇലാഹുകളെ ഒരൊറ്റ ഇലാഹാക്കിയിരിക്കയാണോ? തീർച്ചയായും ഇത് അൽഭുതകരമായ ഒരു കാര്യം തന്നെ. അവരിലെ പ്രധാനികൾ (ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ട്) പോയി. നിങ്ങൾ മുന്നോട്ട് പോയിക്കൊള്ളുക. നിങ്ങളുടെ ഇലാഹുകളുടെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ ക്ഷമാപൂർവ്വം ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുക. തീർച്ചയായും ഇത് ഉദ്ദേശ്യപൂർവ്വം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു കാ

‘അറബികളേ, നിങ്ങൾ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയോ നികുതി കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യരുത്’ എന്നതാണ് ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന തൗഹീദ് തത്വത്തിന്റെ താൽപര്യമെന്ന് നബി(സ)യോ, അനുചരന്മാരോ, എതിരാളികളോ ധരിച്ചിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഇസ്ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒരു സൂചന പോലുമില്ല. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചനാഥൻ ഒഴികെയുള്ള സകല ആരാധ്യരേയും വെടിയണം എന്നതാണ് ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം എന്ന കാര്യം നബി(സ)യോട് യോജിച്ചവരും വിയോജിച്ചവരുമായ മുഴുവൻ അറബികൾക്കും ബോധ്യമായിരുന്നു. ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും ഇതിന് ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട്.

ധികാരവും അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നവരായിരുന്നു മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ ആദ്യ അഭിസംബോധിതരെങ്കിലും അവർ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത പലരേയും ആരാധിക്കുന്നവരും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. ‘ലാഇലാഹ’ (യാതൊരു ഇലാഹുമില്ല) എന്ന നിഷേധവാക്യാംശത്തിന്റെ താൽപര്യം ഈ പ്രവണതയുടെ നിരാകരണമായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ നബി(സ)ക്കോ, പ്രബോധിതർക്കോ യാതൊരു സംശയവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ‘അറബികളേ, നിങ്ങൾ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയോ നികുതി കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യരുത്’ എന്നതാണ് ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന തൗഹീദ് തത്വത്തിന്റെ താൽപര്യമെന്ന് നബി(സ)യോ, അനുചരന്മാരോ, എതിരാളികളോ ധരിച്ചിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഇസ്ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒരു സൂചന പോലുമില്ല. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചനാഥൻ ഒഴികെയുള്ള സകല ആരാധ്യരേയും വെടിയണം എന്നതാണ് ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം എന്ന കാര്യം നബി(സ)യോട് യോജിച്ചവരും വിയോജിച്ചവരുമായ മുഴുവൻ അറബികൾക്കും ബോധ്യമായിരുന്നു. ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും ഇതിന് ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട്.

ര്യം തന്നെയാകുന്നു”. (38:5,6)

മുഹമ്മദ് നബി(സ) പല ഇലാഹുകളെ ഒരൊറ്റ ഇലാഹാക്കി എന്ന് ആക്ഷേപിച്ച എതിരാളികൾ എന്താണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്? കിസ്റാ, ഖൈസർ എന്നീ ചക്രവർത്തികളേയും അറേബ്യൻ നാടുവാഴികളേയും നിഷ്കാസനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവെ മാത്രം ഭരണാധികാരിയായി അദ്ദേഹം വാഴിച്ചു എന്നാണോ? അതല്ല ലാത്ത, ഉസ്സ്, മനാത്ത തുടങ്ങിയ ആരാധ്യരെ തള്ളിപ്പറയുകയും അല്ലാഹുവെ മാത്രം ആരാധനയായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണോ? സയ്യിദ് മൗദൂദിയും അനുചരന്മാരും തൗഹീദിനെ രാഷ്ട്രീയമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ഈ വിഷയത്തിൽ ആർക്കും ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവും റസൂലും(സ)തള്ളിപ്പറഞ്ഞ ഇലാഹുകൾ ആരായിരുന്നുവെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

“ലാത്തയേയും, ഉസ്സയേയും പറ്റി നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ടോ? വേറെ മൂന്നാമതായുള്ള മനാത്തയെപ്പറ്റിയും (സന്താനമായി) നിങ്ങൾക്കു ആണും അല്ലാഹുവിന് പെണ്ണുമാണെന്നോ? എങ്കിൽ അത് നീതിയില്ലാത്ത ഒരു ഓഹരിവക്കൽ തന്നെ. നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളും നാമക

രണം ചെയ്ത ചില പേരുകളല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല അവ(ആ ദേവതകൾ).അവയെപ്പറ്റി അല്ലാഹു യാതൊരു പ്രമാണവും ഇറക്കിതന്നിട്ടില്ല.ഊഹത്തേയും മനസ്സുകൾ ഇച്ഛിക്കുന്നതിനേയും മാത്രമാണ് അവർ പിന്തുടരുന്നത്.അവർക്ക് തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്ന് സന്മാർഗം വന്നിട്ടുണ്ട് താനും.”(വി.ഖു 53:19-23)

ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിനെ ലാത്തയായും ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റിനെ മനാത്തയായും ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് സമീപകാലത്ത് ചിലർ പുസ്തകമെഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ലാത്ത,ഉസ്ത,മനാത്ത എന്നിവ അറേബ്യ ഭരിച്ചിരുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകളല്ലെന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ പെൺമക്കൾ എന്ന് വാദിച്ചുകൊണ്ട് അറബികൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്ന

ഉന്നയിക്കാറുള്ളത് നംറുദിനേയും ഫിർഔനേയും പ്രവാചകന്മാർ എതിർത്ത കാര്യമാണ്.എന്തായിരുന്നു നംറുദിന്റേയും ഫിർഔനിന്റേയും അവസ്ഥ?ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭൂപ്രദേശത്ത് രാഷ്ട്രീയമായി കാരം കയ്യാളുന്നവർ എന്ന നിലപാടിൽ ഒരുങ്ങി നിൽക്കുന്നവരായിരുന്നില്ല അവർ.അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട രാജാധിരാജൻ എന്ന പദവിയാണ് അവർ സ്വയം അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നത്.2:258,79:24 എന്നീ വചനങ്ങൾ നോക്കുക. ഇബ്രാഹീം നബി(അ)യും മൂസാ നബി(അ)യും ചെയ്തത് ഇവരുടെ രാഷ്ട്രീയധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയോ അട്ടിമറിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയോ അല്ല.സാക്ഷാൽ രാജാധിരാജനായ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കാനും അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീക

ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിനെ ലാത്തയായും ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റിനെ മനാത്തയായും ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് സമീപകാലത്ത് ചിലർ പുസ്തകമെഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ലാത്ത,ഉസ്ത,മനാത്ത എന്നിവ അറേബ്യ ഭരിച്ചിരുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകളല്ലെന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ പെൺമക്കൾ എന്ന് വാദിച്ചുകൊണ്ട് അറബികൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ദേവതാവിഗ്രഹങ്ങളായിരുന്നു അവയെന്നും ഇസ്ലാമിന്റെ ബാലപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചവർക്കെല്ലാം അറിയാം.

ദേവതാവിഗ്രഹങ്ങളായിരുന്നു അവയെന്നും ഇസ്ലാമിന്റെ ബാലപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചവർക്കെല്ലാം അറിയാം.ഉപര്യുക്ത ബുർആൻ വചനങ്ങളിൽ നിന്നും ആ കാര്യം സംശയാതീതമായി തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നു. നൂഹ് നബി(അ)യുടെ ജനതയുടെ ഇലാഹുകൾ ആരായിരുന്നുവെന്ന് വിശുദ്ധ ബുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത് നോക്കുക:“അവർ (പരസ്പരം) പറഞ്ഞു:നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഇലാഹുകളെ ഉപേക്ഷിക്കരുത്.വദ്,സുവാഅ്,യഗൂഥ്,യൗഖ്,നസ്ർ എന്നിവരെ നിങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കരുത്”(വി.ഖു 71:23).ആരാണ് ഈ അഞ്ചു പേർ?മരിച്ചുപോയ മഹാന്മാരുടെ പേരിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ദേവപ്രതിമകളായിരുന്നു ഈ ഇലാഹുകൾ എന്നാണ് ബുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുള്ളത്.നൂഹ് നബി(അ)യുടെ കാലത്ത് നാട് ഭരിച്ചിരുന്ന രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു ഈ അഞ്ചു പേരെന്ന് പ്രാമാണിക പണ്ഡിതന്മാരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന വചനത്തിൽ നിന്ന് പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധിതരും ഒരുപോലെ മനസ്സിലാക്കിയത് ‘അല്ലാഹു ഒഴികെ യാതൊരു ആരാധനയും ഇല്ല’ എന്നാണെന്നും ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ വ്യക്തമാകുന്നു.

നംറുദും ഫിർഔനും
ഇതൊക്കെ പറയുമ്പോൾ രാഷ്ട്രീയ തൗഹീദുകാർ

രിക്കാനും,ഇവരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ആ പ്രവാചകന്മാർ ചെയ്തത്. ഇതോടൊപ്പം മനസ്സിലാക്കേണ്ട മറ്റൊരു സൂപ്രധാന കാര്യമുണ്ട്.നംറുദിന്റെ ഭരണനിയമങ്ങൾ ഒട്ടൊക്കെ അനുസരിക്കുകയും അയാൾക്ക് നികുതി നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഇറാഖുകാരോട് ‘നിങ്ങൾ ഈ ചെയ്യുന്നത് രാഷ്ട്രീയമായ ശീർക്കാകുന്നു.നിങ്ങൾ ഏകദൈവവിശ്വാസികളാണെങ്കിൽ ഈ അനുസരണവും നികുതി ദാനവും അവസാനിപ്പിക്കണം’ എന്ന് ഇബ്രാഹീം നബി(അ) ആഹ്വാനം ചെയ്തതായി ബുർആനിലോ ഹദീസിലോ പറഞ്ഞിട്ടില്ല.ഫിർഔന്റെ പ്രജകളായ ഈജിപ്തുകാരോട് മൂസാ നബി(അ)യും ഈ രീതിയിൽ സംസാരിച്ചതായി തെളിഞ്ഞിട്ടില്ല.ഇസ്രയേലുകൾ തന്റെ ആരാധകരാകുന്നു എന്ന് ഫിർഔൻ അവകാശവാദമുന്നയിച്ചത് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് സത്യീദ് മൗദുദി രാഷ്ട്രീയശീർക്കിന് തെളിവുണ്ടാക്കിയ കാര്യം ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.അത്യുന്നതനായ റബ്ബാണ് താനെന്ന് അവകാശപ്പെട്ട ഫിർഔൻ ഇസ്രായേലുകൾ തന്റെ ആരാധകരായി ചിത്രീകരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്.എന്നാൽ ഫിർഔന്റെ ഭരണനിയമങ്ങളെ നിർബന്ധമായോ,അല്ലാതെയോ അനുസരിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ഇസ്രായേലുകൾ അല്ലാഹു ആക്ഷേപിച്ചിട്ടില്ല.ആ അനുസരണത്തെ ശീർക്ക് എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല.നബി(സ)യുടെ കാ

ലത്ത അറേബ്യയിലും അയൽപ്രദേശങ്ങളിലും ഒട്ടേറെ ഭരണാധികാരികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ ഭരണ കാര്യങ്ങളിൽ അനുസരിച്ച് ജീവിച്ച പ്രജകളുടെ മേൽ അല്ലാഹുവോ റസൂലോ രാഷ്ട്രീയ ശീർക്ക് ആരോപിച്ചിട്ടില്ല. മതപരമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിന് ദൈവികമായ അധികാരം അവകാശപ്പെടുന്ന പുരോഹിതന്മാരെ വിശ്വാസപൂർവ്വം അനുസരിക്കുന്നതിനെ ശീർക്കിന്റെ ഗണത്തിൽ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (9:31,6:121) ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ യഥാർത്ഥ മുസ്ലിങ്ങൾക്കുതീർക്കമില്ല. ദൈവികമായ ആധികാരികത സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്ന പുരോഹിതൻ (അയാൾ ഏത് മതത്തിന്റെ പേരിൽ നിലകൊള്ളുന്നവനായാലും) അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയത് അനുവദനീയമാക്കുകയോ അല്ലാഹു അനുവദനീയമാക്കിയത് നിഷിദ്ധമാക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ട് വിധി പുറപ്പെടുവിച്ചാൽ അത് വിശ്വാസപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കുന്നത് ശീർക്കാണെന്ന കാര്യം അനിഷേധമാകുന്നു. എന്നാൽ തീവണ്ടിയിൽ

കുറോടും ഭക്തിയോടും കൂടി എക്കാലത്തും മാറ്റമില്ലാതെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും ഒരിക്കലും അതിൽ ഭേദഗതി പാടില്ലെന്നും ഇവിടെയുള്ള അമുസ്ലിങ്ങളെന്നല്ല ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകർ പോലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരൊന്നും തന്നെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുക വഴി അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നില്ല.” (പ്രബോധനം പുസ്തകം 32 ലക്കം 3)

മാറിമറിയുന്ന ശീർക്ക്

ഒന്നുകിൽ കളരിക്ക് പുറത്ത് അല്ലെങ്കിൽ കുരിശിന്റെ നെഞ്ചത്ത് എന്നതാണ് ജമാഅത്തുകാരുടെ അവസ്ഥ. ഒന്നുകിൽ അവർ ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ആരാധകരെപ്പോലും ശീർക്കിൽ നിന്ന് വിമുക്തരാക്കും. അല്ലെങ്കിൽ സർക്കാറിന്റെ ഏത് നിയമം അനുസരിക്കുന്നതും അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരത്തിൽ പങ്കുചേർക്കലാണെന്ന് വാദിച്ചുകൊള്ളും. സലഫികളുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഏത്

ദൈവികമായ ആധികാരികത സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്ന പുരോഹിതൻ (അയാൾ ഏത് മതത്തിന്റെ പേരിൽ നിലകൊള്ളുന്നവനായാലും) അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയത് അനുവദനീയമാക്കുകയോ അല്ലാഹു അനുവദനീയമാക്കിയത് നിഷിദ്ധമാക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ട് വിധി പുറപ്പെടുവിച്ചാൽ അത് വിശ്വാസപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കുന്നത് ശീർക്കാണെന്ന കാര്യം അനിഷേധമാകുന്നു.

കയറാൻ ടിക്കറ്റില്ലെന്നും കത്തിന്മേൽ നിശ്ചിത തുകയുടെ സ്റ്റാമ്പൊട്ടിക്കണം, സ്വത്തുക്കൾക്ക് നിശ്ചിത നികുതി അടക്കണം എന്നീ നിയമങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമികേതര ഭരണകൂടത്തെ അനുസരിക്കുന്നത് ശീർക്കാണെന്ന തീവ്രവാദത്തോട് സലഫികൾക്ക് യോജിക്കാവുന്നതല്ല. ഈ വിധത്തിലുള്ള അനുസരണത്തെ അല്ലാഹുവോ റസൂലോ (സ) ശീർക്ക് എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല എന്നതു തന്നെ കാരണം. ‘ശബാബ്’ പലതവണ ഈ വിഷയം യാതൊരു സംശയവും അവശേഷിക്കാത്ത വിധം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു ന്യായവും കൂടാതെ സലഫികളുടെ നിലപാടിനെ എതിർത്തുപോന്ന ജമാഅത്തുകാർ തന്നെ ഒരിക്കൽ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്; ‘ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകർ പോലും ശീർക്ക് ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന്’.

“ഇതേപോലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള മുസ്ലിങ്ങളാലും ഇന്ദിരാഗാന്ധി അനുവദിക്കുന്നതെന്നും ഹലാലും നിരോധിക്കുന്നതെന്നും ഹറാമുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയോ നിരുപാധികമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അവർക്ക് വകവെച്ച് കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന ഏത് നിയമവും ദൈവിക നിയമങ്ങൾ പോലെ ശാശ്വതവും അലംഘനീയവുമാണെന്നും

ഭരണാധികാരിയെ ആരാധിക്കുന്നതും ശീർക്കാകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിക്കെതിരിൽ ഏത് ഭരണാധികാരിയെ അനുസരിക്കുന്നതും നിഷിദ്ധമാകുന്നു. നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിലൊഴികെ. ഈ നിലപാട് മാറുകയോ മറിയുകയോ ചെയ്തില്ല.

രണ്ട്, അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും ആരാധിക്കുകയോ പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്ന കാര്യം അനേകം ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽ ഖണ്ഡിതമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആരെയും അനുസരിക്കാനോ പാടില്ല എന്നോ അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ഒരു ഭരണാധികാരിയേയും ഒരു കാര്യത്തിലും അനുസരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നോ ഖുർആനിൽ അനുശാസിച്ചിട്ടില്ല. വിവിധ ദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് നബി (സ)യുടെ അടുത്ത് വന്ന് ഇസ്ലാം ആശ്ശേഷിച്ചവർക്ക് ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന അധ്യാപനങ്ങൾ അവിടുന്ന് വിവരിച്ചുകൊടുത്ത കൂട്ടത്തിൽ രാജാക്കന്മാരെ അനുസരിച്ചു പോകരുത് എന്നൊരു നിർദ്ദേശം കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) ഖണ്ഡിതമായി പറയാത്തതും ചില ആളുകൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചുണ്ടാക്കിയതുമാണ് അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ഏത് അധികാരിയെ ഏത് കാര്യത്തിൽ

അനുസരിക്കുന്നതും ശിർക്കാണെന്ന വാദം.എത്ര വലിയവർ പറഞ്ഞതായാലും ഖണ്ഡിതമായ തെളിവ്വിന്റെ അഭാവത്തിൽ സലഫികൾക്ക് അത് അംഗീകരിക്കാനാവില്ല.

മുൻ,സയ്യിദ് മൗദുദി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഖുർആൻ കാ ചാർ ബുൻയാദീ ഇസ്തിലാഹേൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അർഹതപ്പെട്ട ഇബാദത്തിന് വിശദീകരണം നൽകുമ്പോൾ ആദ്യമായി പറഞ്ഞത് ആരാധനയും പ്രാർത്ഥനയും അല്ലാഹുവിനു മാത്രം എന്ന കാര്യമാണ്.പിന്നീടാണ് ഭരണാധികാരിയെ അനുസരിക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചത്.എന്നാൽ 'വി.കെ' ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഈ മുൻഗണന പോലും മാറ്റിക്കൊണ്ട് തൗഹീദിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ആരാധനയേയും പ്രാർത്ഥന

കേരളത്തിലെ സലഫികളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിനും അറിയില്ല.എന്നിട്ടും അയാളുടെ അനുയായികളാണ് കേരളത്തിലെ സലഫികൾ എന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള 'പ്രബോധനം' ലേഖകന്റെ ശ്രമത്തെ തനി നീചത്വം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ പറ്റില്ല.

"രാഷ്ട്രീയ മേഖലയും സാമ്പത്തിക മേഖലയും ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനമില്ലാത്ത ദുന്യാകാര്യങ്ങളായി.ദൗർഭാഗ്യവശാൽ കേരളത്തിലെ സലഫി വൃത്തങ്ങളിലും വികലമായ ഈ വീക്ഷണത്തിനാണ് സ്വാധീനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്" എന്ന ലേഖകന്റെ കണ്ട്പിടുത്തവും അന്ധമായ സലഫി വിരോധത്തിന്റെ ഉപോൽപ്പന്നം മാത്രമാണ്.അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവില്പനകൾ ഏത് വിഷയകമാണെങ്കിലും കലവറയില്ലാതെ അനുസരിച്ചേതീരു

സലഫികളെ തേജോവധം ചെയ്യാൻ ജമാഅത്തുകാർ എഴുതുന്ന പല കുറിപ്പുകളിലും ഈജിപ്തിലെ ഏതോ ഒരു അലി അബ്ദുറാസിഖ് എന്ന മനുഷ്യനെ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ട് വരാറുണ്ട്.ഇയാളുടെ ലേഖനങ്ങൾ സലഫികൾ പ്രസംഗങ്ങളിലോ ക്ലാസുകളിലോ ലേഖനങ്ങളിലോ ഉദ്ധരിക്കുകയോ പഠിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാറില്ല.ഇങ്ങനെയൊരു വിദ്വാനെ പേരുപോലും കേരളത്തിലെ സലഫികളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിനും അറിയില്ല.

നയേയും പിന്നാക്കം തള്ളുകയാണ്.സലഫികൾ ഊന്നിപ്പറയുന്ന തൗഹീദ് തത്ത്വത്തെ കളരിക്ക് പുറത്താക്കാനുള്ള തന്ത്രപ്പാടിൽ സ്വന്തം ആചാര്യൻ അംഗീകരിച്ച മുൻഗണനാക്രമത്തെപ്പോലും അദ്ദേഹം അവഗണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഏതോ ഒരു ഈജിപ്തുകാരൻ

മതം ആത്മീയ മേഖലയിലേക്ക് മാത്രമുള്ളതാണെന്നും സാമ്പത്തിക,രാഷ്ട്രീയ,സാമൂഹിക രംഗങ്ങളിലെ ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും വാദിക്കുന്ന മുസ്ലിം സംഘടനകളൊന്നും ഇന്ത്യയിൽ ഇല്ലെന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ അറിവ്.ഇനി ഏതെങ്കിലും നിഷേധി പ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്ക് പ്രചാരമുണ്ട് ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.ഈജിപ്തിൽ അത്തരം ഏതെങ്കിലും സംഘടന ഒരു പക്ഷേ ഉണ്ടായിരിക്കും.അതിന് കേരളത്തിൽ സലഫികൾ എന്തു പിഴച്ചു? സലഫികളെ തേജോവധം ചെയ്യാൻ ജമാഅത്തുകാർ എഴുതുന്ന പല കുറിപ്പുകളിലും ഈജിപ്തിലെ ഏതോ ഒരു അലി അബ്ദുറാസിഖ് എന്ന മനുഷ്യനെ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ട് വരാറുണ്ട്.ഇയാളുടെ ലേഖനങ്ങൾ സലഫികൾ പ്രസംഗങ്ങളിലോ ക്ലാസുകളിലോ ലേഖനങ്ങളിലോ ഉദ്ധരിക്കുകയോ പഠിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാറില്ല.ഇങ്ങനെയൊരു വിദ്വാനെ പേരുപോലും

എന്ന് പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന സലഫികൾ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും ഉൾപ്പെടെ യാതൊരു മേഖലയും ഒരിക്കലും ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്കതീതമായി ഗണിച്ചിട്ടില്ല.നമസ്കാരം അല്ലാഹുവും റസൂലും(സ) നിർദ്ദേശിച്ച രൂപത്തിൽ തന്നെ നിർവഹിക്കണം.എന്നാൽ കച്ചവടം അല്ലാഹുവും റസൂലും നിരോധിച്ചതല്ലാത്ത ഏത് രീതിയിലും നടത്താം.ഒരു മതാനുഷ്ഠാനവും ഒരു ദുന്യാകാര്യവും തമ്മിൽ ഈ വ്യത്യാസം മാത്രമേ സലഫികൾ കാണുന്നുള്ളൂ.ജമാഅത്തുകാർ മുസ്ലിം പാളിസി പ്രോഗ്രാമിന്റെ പേരിൽ ഫാസിസ്റ്റുകളെ മാലയിട്ടു സ്വീകരിച്ചതു പോലെയോ ഇപ്പോൾ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ തിന്മയെ ലഘൂകരിച്ചു കാണിക്കുന്നതുപോലെയോ ഉള്ള രാഷ്ട്രീയ ആശ്ചര്യങ്ങൾക്കു പോലും ഒരിക്കലും മുതിർന്നിട്ടില്ലാത്ത സലഫികളെ ദൈവികവിധികളുടെ കാര്യത്തിൽ സൂക്ഷ്മത പുലർത്തേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്ന് 'വി.കെ' പഠിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല.

സലഫി നേതാക്കളുടെ ഉദ്ധരണികൾ

കേരളത്തിലെ സലഫികൾ ഇബ്നുഅബ്ബിൽ വഹാബ് മുതൽ അഹ്മദ്ബ്നു ഹജർ വരെയുള്ള സലഫി പണ്ഡിതന്മാരുടെയൊക്കെ നിലപാടിന് വിപരീതമായി നിലകൊള്ളുന്നവരാണെന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ വേണ്ടി ലേഖകൻ ചില ഉദ്ധരണികൾ

അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലേക്കുകൾ ഏത് വിഷയകമാണെങ്കിലും കലവറയില്ലാതെ അനുസരിച്ചേതീരു എന്ന് പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന സലഫികൾ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും ഉൾപ്പെടെ യാതൊരു മേഖലയും ഒരിക്കലും ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്കതീതമായി ഗണിച്ചിട്ടില്ല.നമസ്കാരം അല്ലാഹുവും റസൂലും(സ) നിർദ്ദേശിച്ച രൂപത്തിൽ തന്നെ നിർവഹിക്കണം.എന്നാൽ കച്ചവടം അല്ലാഹുവും റസൂലും നിരോധിച്ചതല്ലാത്ത ഏത് രീതിയിലും നടത്താം.ഒരു മതാനുഷ്ഠാനവും ഒരു ദുന്യാ കാര്യവും തമ്മിൽ ഈ വ്യത്യാസം മാത്രമേ സലഫികൾ കാണുന്നുള്ളൂ.

നൽകിയിട്ടുണ്ട്.‘മജ്മൂഅത്തുത്തൗഹീദിൽ’ പറഞ്ഞതു പോലെ അല്ലാഹു അനുവദിച്ചത് നിഷിദ്ധമാക്കുകയോ അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയത് അനുവദനീയമാക്കുകയോ ചെയ്ത ആരുടെ നടപടിയും സലഫികൾ ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കുകയോ അനുസരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.പിന്നെ എന്തിനാണ് ഇബ്നുഅബ്ബിൽ വഹാബിന്റെ ആ വാക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചത്? അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച നിയമമനുസരിച്ച് ഭരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ഇഷ്ടം പോലെ ഭരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നും കരുതുന്ന ഭരണാധികാരിയുടെ നിലപാട് കൂഫർ(മതനിഷേധം) ആണെന്ന കാര്യത്തിൽ സലഫികൾക്കാർക്കും സംശയമില്ല.ശരീഅത്ത് വിധികൾ അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറാകാത്തവരെ സംബന്ധിച്ച് ശൈഖ് അഹ്മദുബ്നു ഹജർ പറഞ്ഞതുമായി കേരളത്തിലെ സലഫികൾക്ക് ഒട്ടും വിയോജിപ്പില്ല.സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശമുള്ള ഒരു മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന് ഇസ്ലാമിക ഭരണക്രമവും മുസ്ലിം ഭരണാധികാരിയും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് നിർബന്ധമാണെന്ന കാര്യത്തിലും കേരളത്തിലെ സലഫികൾ ഒരിക്കലും എതിരഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.എന്നാൽ ഒരു ഇസ്ലാമികേതര ഭരണകൂടത്തിനു കീഴിൽ കഴിവിന്റെ പരമാവധി ഇസ്ലാമിക വിശ്വാസവും വിധിയിലേക്കുള്ള പാലിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ മുസ്ലിങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ ശിർക്കിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നോ അവരെ യഥാർത്ഥ ദൈവവിശ്വാസികളായി ഗണിക്കാവതല്ലെന്നോ ഒരു സലഫി പണ്ഡിതനും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.യഥാർത്ഥ മുസ്ലിങ്ങളെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായി രാഷ്ട്രീയ മുശ്ശികുകളായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന നിലപാട് ജമാഅത്തുകാരും സമാന മനസ്കരും മാത്രമാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.അല്ലാഹുവോടും നിരപരാധരായ സത്യവിശ്വാസികളോടും ആത്മാർത്ഥത പുലർത്തേണ്ടത് അനിവാര്യമായതിനാൽ സലഫികൾക്ക് ആ നിലപാട് ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കാനാവില്ല.സലഫികളെ കളരിക്ക് പുറത്താക്കാൻ ആരൊക്കെ ഒരുപെട്ട് ഇറങ്ങിയാലും ശരി.

അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച നിയമമനുസരിച്ച് ഭരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ഇഷ്ടം പോലെ ഭരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നും കരുതുന്ന ഭരണാധികാരിയുടെ നിലപാട് കൂഫർ(മതനിഷേധം) ആണെന്ന കാര്യത്തിൽ സലഫികൾക്കാർക്കും സംശയമില്ല.....സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശമുള്ള ഒരു മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന് ഇസ്ലാമിക ഭരണക്രമവും മുസ്ലിം ഭരണാധികാരിയും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് നിർബന്ധമാണെന്ന കാര്യത്തിലും കേരളത്തിലെ സലഫികൾ ഒരിക്കലും എതിരഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

**എങ്കിൽ ആർക്കെതിരിലാണീ ജിഹാദ്? വി.കെ
പ്രബോധനം 24 1996 ജൂലൈ 20**

“മതസംബന്ധമായ നിയമനിർമാണത്തിനുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണ്. അതിൽ മറ്റുവല്ലവരെയും പങ്കുചേർക്കുകയെന്നത് ശിർക്കാകുന്നു. ബഹുദൈവവിശ്വാസമാകുന്നു.” (കെ.പി മുഹമ്മദ് മൗലവിയുടെ ‘ഇബാദത്തും ഇത്യാഅത്തും’ എന്ന കൃതി പേ 49) അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമാണാവകാശം (ഹാകിമിയ്യത്ത്) മതപരമായ മേഖലയിലാണെന്നും അത് മറ്റുള്ളവർക്ക് അംഗീകരിക്കുന്നതേ ശിർക്കാവൂ എന്നും രാഷ്ട്രീയ മേഖല അതിന് വിധേയമല്ലെന്നും ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്ല്ലോ.

“രാഷ്ട്രീയം ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് വിട്ടുതന്നിരിക്കുന്നു. അതൊരു ദീൻ കാര്യമായിരുന്നെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല”. (ജ:ഇ: പരിവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പേ-92).....

മുജാഹിദ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ സുലഭമായി കാണുന്ന ഇത്തരം പ്രസ്താവനകൾ-വിസ്താരഭയത്താൽ കൂടുതൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല-വായിച്ചാൽ എ.എച്ച്. പറഞ്ഞത് പോലെ ‘സലഫികൾ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും ഉൾപ്പെടെ യാതൊരു മേഖലയും ദൈവികനിയമങ്ങൾക്കതീതമായി ഗണിച്ചിട്ടില്ല’ എന്നു തന്നെയല്ലേ വ്യക്തമാകുക!! കാര്യങ്ങൾ അട്ടിമറിക്കാനുള്ള ‘അപാരമായ ഈ കഴിവാണു്’ മുജാഹിദുകളുടെ നിലനിൽപ്പിനാധാരം.....

രാഷ്ട്രീയത്തെ മതമുക്തമാക്കാനും ഏത് രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയിലും ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കാനും മുജാഹിദ് പ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ അനുയായികൾക്ക് അനുവാദം നൽകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ ‘ഹാകിമിയ്യത്തി’നെ പ്രാപഞ്ചിക വ്യവസ്ഥയിൽ തളച്ചിടുന്നു. ഇസ്‌ലാം ഒരു സമഗ്ര ജീവിതവ്യവസ്ഥ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പരിഹസിക്കുന്നു. ‘ഇബാദത്തി’നെ ആരാധനയിൽ പരിമിതമാക്കുന്നു-ഇങ്ങനെ നിരവധി അബദ്ധങ്ങൾ മുജാഹിദു സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് പിണഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.”

മേൽ ഉദ്ധരണികളോടോപ്പം ‘ശബാബ്, സൽസബീൽ’ എന്നീ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ വന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉദ്ധരണികൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത ലേഖനങ്ങളുടെ പൂർണ്ണരൂപം കൈവശം ഇല്ലാത്തതിനാൽ അതിവിടെ ചേർത്തിട്ടില്ല.

ഇബാദത്തും ഇത്യാഅത്തും, ജ:ഇ: പരിവർത്തനങ്ങളിലൂടെ എന്നീ കൃതികളിൽ വിമർശനവിധേയമായ ഭാഗം പൂർണ്ണമായി ഇതിന്റെ അവസാനത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. മുഹമ്മദ് അസദിന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഭാഗവും ശേഷം കാണാവുന്നതാണ്.

രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടി പ്രവർത്തനം.

‘ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ മതേതര ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളും നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ പരമാധികാരം ജനങ്ങൾക്കാണ് പ്രഖ്യാപിച്ചവയാണ്. അല്ലാഹുവിനാണ് അംഗീകരിച്ച് പ്രഖ്യാപിച്ച ഒരു പാർട്ടിയുമില്ല. അതിനാൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി അതിനു വിധേയമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പാർട്ടികളിൽ അംഗമാകൽ കാപട്യമാണ്’ നാണ് ജമാഅത്തിന്റെ വാദം.

അൽപദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന ജമാഅത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടി മേൽ ദുഷ്ടങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത-നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ പരമാധികാരം ജനങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന ജനാധിപത്യത്തെ നീക്കം ചെയ്ത് ദൈവധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുമെന്ന്-പ്രഖ്യാപനത്തോടെ രംഗത്തുവരുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം. കാരണം, ദീനും ദുനിയാവും ഒന്നായ സ്ഥിതിക്ക് ദീനീ പാർട്ടിയുടെ ഭരണഘടനയിൽ പരമാധികാരം അല്ലാഹുവിനും രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയുടെ ഭരണഘടനയിൽ പരമാധികാരം ജനങ്ങൾക്കും (ജനാധിപത്യം) നൽകി മത-രാഷ്ട്ര വിഭജനം നടത്തില്ലെന്ന് ന്യായമായും വിശ്വസിക്കാം. ഇനി അഥവാ ജനാധിപത്യത്തിന് വിധേയമായാണ് പ്രവർത്തിക്കുക എന്ന പ്രഖ്യാപനത്തോടെയാണ് പാർട്ടി വരുന്നതെങ്കിൽ അത് അംഗീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത മറ്റാരെങ്കിലും നന്നായി അവർ തന്നെ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം. പ്രസ്തുത വിശദീകരണം തന്നെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഇതര മുസ്ലിംകൾക്കും ബാധകമാകാനുള്ള സഹിഷ്ണുത കാണിച്ചാൽ മുജാഹിദുകൾ അനുവദിച്ച രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മാനം മനസ്സിലാക്കാൻ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകില്ല.

ഇബാദത്തിനെ ആരാധനയിൽ തളച്ചിടൽ....

“സലഫികളെ പറ്റി ജമാഅത്തുകാർ പാടിനടക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിരം പല്ലവിയുണ്ട്. സലഫികൾ ഇബാദത്തിനെ ആരാധനയിൽ തളച്ചിടുന്നുവെന്ന ആക്ഷേപമത്രെ അത്.... ആരാധനയെന്നാൽ കേവലം പുജയാണെന്ന മിഥ്യയാരണയിൽ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്നതാണ് ഈ ആക്ഷേപം. ഇത് ദുരുപതിഷ്ടമായ ഒരു ആക്ഷേപം മാത്രമാണെന്നതിന് തെളിവായി ജമാഅത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനയുടെ റോഡറുകിലെ ‘കോളങ്ങളി’ലൊക്കെ ഒരു കാലത്തേഴുതി വച്ചിരുന്ന ഒരു വാക്യം മാത്രം മതി. പലരും അത് മറന്നിട്ടുണ്ടാകില്ലെന്ന് ഈ ലേഖകൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ‘മനുഷ്യസേവനം ദൈവാരാധന’ ഇതായിരുന്നു ആ മുദ്രാവാക്യം. ആരാധനയെന്നാൽ പുജ മാത്രമല്ലെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെ അർത്ഥം.”

(ഇബാദത്ത് വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം പേജ് 89)

“പുജയും പ്രാർത്ഥനയും മാത്രമാണ് ആരാധനയെന്ന് മുജാഹിദുകൾ കരുതുന്നില്ല. ജമാഅത്തുകാരും പലപ്പോഴും വളരെ വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ ആരാധന എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഉദാഹരണം ‘മനുഷ്യസേവനം ദൈവത്തിനുള്ള ആരാധന’. മുജാഹിദുകളെ വിമർശിക്കാൻ പേനയെടുക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ജമാഅത്തുകാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആരാധന കേവലം പുജയായി ചുരുങ്ങുന്നത്. മുജാഹിദുകൾ പരമമായ വണക്കം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ആരാധന എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കുന്നത്.”

(മതം, രാഷ്ട്രീയം, ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം പേജ്:71)

ആരാധന എന്ന പദത്തോട് വിരോധമില്ലല്ലോ!

“എന്നാൽ ഇബാദത്തിനു സമാനമായി ഒരു മലയാളശബ്ദം തന്നെ വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഏറ്റവും ഉചിതമായ പദം ആരാധന തന്നെയാണ്. കാരണം, ഇബാദത്തിന്റെ ആശയം ആരാധനയോളം ഉൾക്കൊള്ളാൻ പര്യാപ്തമായ മറ്റൊരു പദം കാണുന്നില്ല. ആരാധനക്ക് ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന പുജ, സേവ എന്നിവയിൽ കവിഞ്ഞ അർത്ഥതലങ്ങളുണ്ടെന്നും വിഗ്രഹാരാധനയുടെ വളർച്ചയാൽ അത് ചുരുങ്ങിപ്പോയതാണെന്നും ആധികാരിക ഭാഷാഗ്രന്ഥമായ മലയാളം ലക്സിക്കനും സർവവിജ്ഞാനകോശവും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആരാധന എന്ന പദത്തിന്റെ വിവക്ഷിതത്തിൽ ഇബാദത്തിന്റെ ആശയം പൂർണ്ണമായി ആരോപിക്കുന്നതിൽ അപാകതയൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ അത് ചെയ്യാതെ ആരാധനയെ ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന സാധാരണ അർത്ഥത്തിലെടുത്ത് ഇബാദത്തിന്റെ സമാനശബ്ദമായുപയോഗിക്കുന്നത് തികച്ചും തെറ്റാണ്”.

(പ്രശ്നങ്ങൾ വീക്ഷണങ്ങൾ - ടി.കെ. ഉബൈദ്, പേ 113. ചോദ്യം 54 - ഇബാദത്തും ആരാധനയും)

ആരാധനയെ ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന സാധാരണ അർത്ഥത്തിലെടുത്ത് ഇബാദത്തിന്റെ സമാനശബ്ദമായി “ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് ശാഠ്യം ആർക്കെന്ന് കൂടുതൽ അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

‘ആരാധന’യാൽ തളയ്ക്കപ്പെടാത്ത ഇബാദത്തിലെ ‘അനുസരണം’

‘അനുസരണശീർക്കി’ന് രണ്ട് വിശദീകരണങ്ങളാണ് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

വിശദീകരണം 1

സയ്യിദ് അബൂൽ അഅ്ലാ മൗദുദിയുടെ തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആനിൽ ഇപ്രകാരം കാണാം.

സൂറ : അൻആം 6 – 121 കുറിപ്പ് നമ്പർ : 87

“ഒരു വശത്ത് അല്ലാഹുവിന്റെ ദൈവത്വവും പരമാധിപത്യവും അംഗീകരിക്കുക, മറുവശത്ത് ദൈവത്തിൽനിന്ന് മുഖം തിരിച്ച ധിക്കാരികളുടെ വിധിവിധികൾക്കൊത്ത് ചരിക്കുകയും അവർ നടപ്പാക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുക-ഇതുതന്നെയാണ് ശീർക്ക്. ജീവിതത്തെ അടിമുടി ദൈവാനുസരണത്തിൽ അർപ്പിക്കുകയെന്നതാണ് തൗഹീദ്. അല്ലാഹുവോടൊപ്പം മറ്റൊരെയെങ്കിലും വിശ്വാസത്തിൽ നിരുപാധികം അനുസരിക്കപ്പെടുവാൻ അർഹനായംഗീകരിച്ചാൽ അത് വിശ്വാസപരമായ ശീർക്കാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ സന്മാർഗം അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ആജ്ഞാനിരോധനത്തിനധികാരികളായി ചമയുന്ന ജനങ്ങളെ പ്രവൃത്തിരുപത്തിൽ അനുസരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് കർമ്മപരമായ ശീർക്കുമാണ്.”

സൂറ : അൽ കഹ്ഫ് 52-53 ആയത്ത് വിശദീകരണത്തിൽ 50ാം നമ്പർ കുറിപ്പിൽ നിന്ന്

“...അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളുപേക്ഷിച്ച് മറ്റു വല്ലവരുടേയും നിയമങ്ങളും മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശങ്ങളും പിന്തുടരുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ അവരെ ദിവ്യത്വത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കാളികളാക്കലാണ്; ആ മറ്റുള്ളവരെ ദൈവത്തിന്റെ പങ്കുകാരായി വാക്കുകൊണ്ട് സമ്മതിക്കട്ടെ, സമ്മതിക്കാതിരിക്കട്ടെ, എന്നല്ല ആ പങ്കാളികളുടെ മേൽ ശാപ പ്രാർത്ഥന ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ പോലും!.....ലോകം മുഴുക്കെ പിശാചുക്കൾ ശപിക്കപ്പെടുന്നതായി നമുക്ക് കാണാം. പക്ഷെ, ഈ ശാപാധിക്ഷേപത്തോടൊപ്പം തന്നെ അവരുടെ ഹിതാനുവർത്തികളായി ജീവിക്കുന്നവരെല്ലാം ഫലത്തിൽ പിശാചുക്കളെ ദൈവത്തിൽ പങ്കുചേർത്തവരാണെന്ന് ഖുർആൻ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ ശീർക്ക് ആദർശപരമല്ല, കർമ്മപരമാണ്. അതിനെയും ശീർക്ക് എന്നു തന്നെയാണ് ഖുർആൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്...”

സൂറ ഇബ്റാഹീം 14:22 ലെ വിശദീകരണ കുറിപ്പ് 32.

“ഇവിടെ വിശ്വാസപരമായ ശീർക്കിനു പകരം ഒരു പ്രത്യേക തരം ശീർക്കിനു-കർമ്മപരമായ ശീർക്കിനു-തെളിവ് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസപരമായി ആരും പിശാചിനെ ദൈവത്തിൽ പങ്കുചേർക്കാറില്ലെന്ന കാര്യം എത്രയും വ്യക്തമാണ്. ആരും പിശാചിനെ ആരാധിക്കാറില്ല. എല്ലാവരും ശപിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യാറുള്ളൂ. എന്നാൽ അവനെ അനുസരിക്കുകയും

യും അടിമപ്പെടുകയും അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്ന് ഒരു വാസ്തവമാണ്. അതിനെയാണിവിടെ ശീർക്ക് എന്ന പദം കൊണ്ട് വ്യവഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്.....

.....ഒരാൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ദിവ്യത്വത്തിൽ പങ്കാളികളാക്കി സങ്കല്പിക്കുക എന്ന രൂപം മാത്രമല്ല ശീർക്കിനുള്ളതെന്നും ദൈവത്തിന്റെ അനുമതി കൂടാതെയോ ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായോ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ പിൻപറ്റുന്നതും അനുസരിക്കുന്നതും ശീർക്കുതന്നെയാണെന്നും ഇങ്ങനെ

ഒരു വശത്ത് അല്ലാഹുവിന്റെ ദൈവത്വവും പരമാധിപത്യവും അംഗീകരിക്കുക, മറുവശത്ത് ദൈവത്തിൽനിന്ന് മുഖം തിരിച്ച ധിക്കാരികളുടെ വിധിവിധികൾക്കൊത്ത് ചരിക്കുകയും അവർ നടപ്പാക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുക-ഇതുതന്നെയാണ് ശീർക്ക്.

പിൻപറ്റുന്നവരും അനുസരിക്കുന്നവരും തങ്ങൾ പിൻപറ്റുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ ശപിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും ഫലത്തിൽ ആ മാർഗ്ഗമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഖുർആന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവരെ അല്ലാഹുവിൽ പങ്കാളികളാക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇതിൽ നിന്നും വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.....”

ഇതേ ആശയങ്ങൾ തന്നെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷയിൽ ‘ഖുത്തുബാത്തി’ൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“നിങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരാളെ വിധികർത്താവായി സമ്മതിച്ച് അവന്റെ അടിമത്വത്തെ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ നിങ്ങൾ അവന്റെ ‘ദീനി’ൽ പ്രവേശിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.... ചുരുക്കത്തിൽ ആരെ ‘അനുസരിക്കുക’ എന്ന ‘മാല’ നിങ്ങൾ കഴുത്തിലിടുന്നുവോ അവരുടെ ‘ദീനി’ലായിരിക്കും നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്; ആരുടെ നിയമമനുസരിച്ച് നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ അവരെയായിരിക്കും വാസ്തവത്തിൽ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നത്.

...എന്നാൽ ‘വിശ്വാസപരമായി ഒരുത്തനെ വിധികർത്താവായി സ്വീകരിക്കുകയും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മറ്റൊരാളെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുക, പൂജ ഒരുവനും അടിമവൃത്തി മറ്റൊരുവനും നിർവഹി

ക്കുക, ഹൃദയത്തിൽ ഒരു നിയമത്തെക്കുറിച്ച് ഭക്തിയും വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരിക്കുകയും ജീവിത ഏർപ്പാടുകളിൽ മറ്റു നിയമമനുസരിച്ച് നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും സാധ്യമാണെന്ന് നിങ്ങൾ പറയുന്ന പക്ഷം അത് ശരിയാണ്; അത് സാധ്യമാണ്; എന്ന് ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. സാധ്യമാണെന്നല്ല അങ്ങനെ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിനത്രെ “ശീർക്ക്” എന്ന് പേർ പറയുന്നത്. “ശീർക്ക്” നഖശിഖാന്തം വ്യാജം മാത്രമാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നിങ്ങൾ ആരെ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നുവോ അവന്റെ “ദീനി”ലത്രെ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നത്. എന്നിരിക്കെ, ഏതൊരുവനെ നിങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നില്ലയോ അവനെ തങ്ങളുടെ വിധികർത്താവെന്നും അവന്റെ ദീനിനെ തങ്ങളുടെ “ദീൻ” എന്നും പറയുന്നത് വെറും വ്യാജമല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്? ഇനി നാവുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ അങ്ങനെ പറയുകയോ ഹൃദയത്തിൽ അങ്ങനെ കരുതുകയോ തന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ഫലമെന്ത്?.....

(ഖുത്തുബാത്ത് ഐ പി എച്ച്, വളാഞ്ചേരി 1949 പേ 412)

ചുരുക്കത്തിൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ ദൈവത്വവും പരമാധിപത്യവും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കർമ്മപരമായി ദൈവധിക്കാരികൾ നടപ്പാക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക-ഇതുതന്നെയാണ് ശീർക്ക്. ഇതിന് ദൈവധിക്കാരികളെ പരമാധികാരിയായി കരുതേണ്ടതില്ല. മറിച്ച് അല്ലാഹുവാണ് പരമാധികാരിയെന്നംഗീകരിക്കുന്നയാളും ശപിച്ച് കൊണ്ട് പോലും അവരെ അനുസരിച്ചാൽ അത് ശീർക്കാണ്. ഫറോവക്കുള്ള ഇസ്രയീലുകാരുടെ “ഇബാദത്ത്” വിശദീകരിച്ച വി.ഖു. 23-47ന് കൂടുതൽ വിശദീകരണത്തിനായി നോക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ‘ശാപാധിക്ഷേപത്തോടൊപ്പം തന്നെ അവരുടെ ഹിതാനുവർത്തികളായി ജീവിക്കുന്നവരെല്ലാം’ ചെയ്യുന്നത് ശീർക്ക് ആണെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്ന മേൽ ഉദ്ധരിച്ച അൽ കഹ്ഫ് 52-53 ആയത് വിശദീകരണത്തിൽ ടാബ് നമ്പർ കുറിപ്പാണ്.

“ഗത്യന്തരമില്ലാതെ നിർബന്ധിതമായി ഇസ്രയീലുകാർ ഔനിന്റെ ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചത് ഫിർഔനുള്ള ഇബാദത്താണെന്ന് സയ്യിദ് മുഹ്ദുദി ‘ഖുർആനിലെ നാല് സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും കെ.സി അബ്ദുല്ല മുഹലബി ‘ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്രയീലുകാർ ഫിർഔനിനെ അനുസരിച്ചത് മനസാ ശപിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നും കെ.സി പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഭരണനിയമങ്ങൾ വെറുപ്പോടെ അനുസരിക്കുന്നവർ പോലും സർക്കാരിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരും അതുവഴി മുശ്ശിക്കുകളും ആയിത്തീരുമെന്നതാണ് ഈ വാദത്തിന്റെ താൽപര്യം. ഇതനുസരിച്ച് ജമാഅത്തുകാർക്ക് പോലും ഇന്ത്യയിൽ മുശ്ശിക്കുകളാകാതെ ജീവിക്കാൻ വകുപ്പില്ല.”

(പേജ് 89, മതം രാഷ്ട്രീയം ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം)

വിശദീകരണം 2

പരമാധികാരം അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് നൽകി അവരെ അനുസരിക്കുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതാണ് അനുസരണ ശീർക്കെന്നാണ് ഈ വിശദീകരണത്തിന്റെ പൊരുൾ.

“....തൗഹീദിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളിലൊന്നായ വിധികർത്തൃത്വം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം എന്ന അടിസ്ഥാനപ്രമാണത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് അനുസരണത്തെ പറ്റി ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. പിശാചിനോ, ദേഹേച്ഛക്കോ, താഗൂത്തിനോ, മറ്റു വല്ലതിനുമോ ഉള്ള അനുസരണം, അല്ലാഹുവിനു മാത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വം അവർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ, അത് ഇബാദത്തും അതുവഴി ശീർക്കുമായിത്തീരുന്നുവെന്നാണ് ജമാഅത്തിന്റെ വാദം. ‘പരമമായ’, ‘നിരൂപാധികമായ’, ‘അല്ലാഹുവിനെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള’, ‘സ്വതന്ത്രമായ’ എന്നൊക്കെ അനുസരണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോഴുള്ള ഉദ്ദേശ്യം അതാണ്. മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പിശാചിനെയോ മറ്റു ദുഷ്ടശക്തികളെയോ ഏതു കാര്യത്തിൽ അനുസരിക്കുന്നു എന്ന് നോക്കിക്കൊണ്ടല്ല ജമാഅത്ത് അനുസരണത്തെ പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്, അനുസരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്ത് എന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടാണ്. അതായത്, അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വം ഈ ശക്തികൾക്ക് വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടാണോ അനുസരിക്കുന്നത് എന്ന് നോക്കിക്കൊണ്ടാണ്-അത് വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ ആ അനുസരണം ഇബാദത്തും ശീർക്കുമായിത്തീരും. ഇതാണ് ജമാഅത്തിന്റെ വാദം. (പേജ് 229)

“..ഞാൻ വിധേയത്വം കാണിക്കേണ്ടത് എന്റെ പാർട്ടി നേതാവിനാണ്, ദൈവത്തിനോ മറ്റു വല്ലതിനോ അല്ല. പാർട്ടി നേതാവിനു മേലെ മറ്റാർക്കും ഞാനത് ചെയ്യുകയില്ല. ഇവിടെ പാർട്ടി നേതാവ് ഇലാഹും വിധേയത്വത്തിന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ അതിനുള്ള ഇബാദത്തുമാകുന്നു. അല്ലാഹുവിനുള്ള വിധേയത്വത്തിനു വിധേയമായേ പാർട്ടി നേതാവിനു വിധേയത്വം കാണിക്കൂ എന്നാണെങ്കിൽ അവിടെ നേതാവ് ഇലാഹല്ല; വിധേയത്വ പ്രകടനങ്ങൾ ഇബാദത്തുമല്ല. മനുഷ്യൻ തന്റെ ജീവിതത്തെ പരമമായി ഏതു ശക്തിക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നുവോ ആ ശക്തി അവന്റെ ഇലാഹും വിട്ടുകൊടുക്കലിന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ അതിനുള്ള ഇബാദത്തുമാകുന്നുവെന്നു ചുരുക്കം. ..” (പേ 306 ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം)

അതായത് അല്ലാഹു എന്നു നിയമമാണ് നിർദ്ദേശിച്ചത് എന്നു ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നേയില്ല. എനിക്കറിയില്ലെന്തായില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനക്കൊത്താലും ഇല്ലെങ്കിലും ഞാൻ പരിഗണിക്കുക എന്റെ ദേഹേച്ഛയെയാണ്, പണ്ഡിതപുരോഹിതരെയാണ്, ഗവണ്മെന്റിനെയാണ്, പാർട്ടി സെക്രട്ടറിയെയാണ് എന്നൊക്കെയാണ് ഒരാളുടെ നിലപാടെങ്കിൽ അവൻ ഫലത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്തൃത്വാധികാരം തള്ളുകയും തൽസ്ഥാനത്ത് മറ്റുള്ളവരെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ആ വിശ്വാസത്തോടെ അവരെ അനുസരിച്ചാൽ അത് ശീർക്കാണ്. ഇതാണ് അനുസരണ ശീർക്കിന്റെ രൂപം.

“വിധികർത്തൃത്വം വകവച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട് വല്ല സൂഷ്മിയേയും അനുസരിക്കുന്നതാണ് ശിർക്ക് എന്നു പറയുന്നത് ഒരു സൂചിനിതാഭിപ്രായമായി സലഫികൾക്ക് പരിഗണിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ‘ഒന്നിനെ ഇലാഹ് എന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് വിളിച്ചു തേടിയാൽ മാത്രമേ ശിർക്കുണ്ടാകൂ’ എന്നു വാദിക്കുന്ന ഖുബ്ബരിയുടെ ശൈലിയാണിതും. അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ഒന്നിനെക്കുറിച്ച് ഇലാഹ് എന്നു സങ്കല്പിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ശിർക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കഴിഞ്ഞു. ഇതുപോലെ വിധികർത്തൃത്വം അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വകവച്ചു കൊടുക്കുന്നതോടെ ശിർക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ ‘അനുസരണം’ എന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം കൂടി ഉണ്ടാകേണ്ടതില്ല ശിർക്കുണ്ടാകാൻ. വിധികർത്തൃത്വം അംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കലാണ് പ്രധാന പ്രശ്നം. അല്ലാതെ അനുസരിക്കലോ അനുസരിക്കാതിരിക്കലോ അല്ല. വിധികർത്തൃത്വം അംഗീകരിച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ട് അനുസരിക്കാതിരുന്നാലും ശിർക്ക് ഉണ്ടാകും എന്നർത്ഥം.” (ജമാഅത്ത് സാഹിത്യവും വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വസ്തുതകളും പേജ് 132)

“അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികളെ ധിക്കരിക്കുന്ന ആൾ അതോടെ കാഫിറായിത്തീരും. പിന്നെ അയാൾക്ക് ഇസ്ലാമിൽ സ്ഥാനമില്ല. അല്ലാഹുവെ ധിക്കരിച്ചിട്ട് അവൻ പിശാചിനെയാണോ, സത്യനിഷേധികളെയാണോ, സ്പെഷ്യാലിസ്റ്റുകളെയാണോ, സ്വന്തം ദേഹേച്ഛയെയാണോ അനുസരിക്കുന്നത് എന്നതൊരു മൗലിക പ്രശ്നമല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ വിധിക്ക് സമാനമായോ അതിനേക്കാൾ ഉപരിയായോ മറ്റൊരാളുടെ വിധി പരിഗണിച്ചാൽ അല്ലാഹുവിന് ‘നിദ്ദി’നെ (സമശീർഷനെ/സമസ്ഥാനീയനെ) സ്വീകരിക്കുക എന്ന ശിർക്കിന്റെ വകുപ്പിൽ അത് ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യും”. (ശബാബ് 2006 ഡിസംബർ 22 മുഖാമുഖം)

“അല്ലാഹുവെ അവഗണിച്ച് മറ്റേതെങ്കിലും ശക്തിക്ക് പരമാധികാരം കൽപിക്കുന്ന വ്യക്തി അല്ലാഹുവെ അവഗണിക്കുന്നതോടെ തന്നെ കാഫിറായി കഴിഞ്ഞതിനാൽ അയാളുടെ ഇബാദത്ത് സംബന്ധിച്ച ചർച്ച അപ്രസക്തമാകുന്നു..... (പേജ് 62)

....‘സ്വതന്ത്രമായ നിയമനിർമ്മാണം’ എന്നാൽ എന്താണ്? അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികൾക്ക് വിരുദ്ധമാണോ, അല്ലേ എന്ന പരിഗണന കൂടാതെ ഏത് തരത്തിൽ നിയമം നിർമ്മിക്കാനും തനിക്ക് അധികാരമുണ്ടെന്ന് ഒരാൾ കരുതുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾ ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരം നിഷേധിക്കുന്നതിനാൽ അവിശ്വാസിയാണ്. സ്വന്തത്തെ അല്ലാഹുവിന് സമാന്തരമായ ഒരു അധികാരശക്തിയായി ഉയർത്തിനിർത്തുന്നതിനാൽ- അല്ലാഹുവിന് പങ്കാളിയെ സ്ഥാപിക്കുക എന്ന നിലയിൽ- അയാളുടെ നിലപാടിനെ ശിർക്ക് എന്നും വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഏതായാലും അയാൾ ഈമാനിന്റേയും തൗഹീദിന്റേയും പരിധിക്ക് പുറത്താണെന്ന കാര്യത്തിൽ മുജാഹിദുകൾക്ക് സംശയമില്ല. മറിച്ച് ചൊരു അഭിപ്രായം മുജാഹിദ് പ്രസംഗകരോ, എഴുത്തുകാരോ ഉന്നയിച്ചിട്ടുമില്ല.

അല്ലാഹു ഹലാലായി നിശ്ചയിച്ച കാര്യം ഹറാമാണെന്ന് വിധിക്കുവാനോ ഹറാമായി നിശ്ചയിച്ച കാര്യം ഹലാലാണെന്ന് പറയാനോ സൂഷ്ടികളിൽ ആർക്കും അവ

കാശമില്ലെന്ന കാര്യം അനേകം ലേഖനങ്ങളിലും പുസ്തകങ്ങളിലും മുജാഹിദുകൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതൊന്നും ജമാഅത്ത്-മുജാഹിദ് സംവാദത്തിന്റെ തർക്കവിഷയമല്ല. ഇവർ വെറുതേ ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്. (പേജ് 103)

അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിനേക്കാൾ ആധികാരികത മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായത്തിന് കൽപിക്കുന്ന സമീപനം ശിർക്കുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ അത് കേവലം അനുസരണത്തിന്റെ പ്രശ്നമല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ‘നിദ്ദി’നെ (തുല്യനെ അഥവാ എതിരാളിയെ) സ്ഥാപിക്കുക എന്ന ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയ വ്യതിയാനത്തിന്റെ വകുപ്പിലാണ് അതുൾപ്പെടുക”. (പേജ് 248 മതം രാഷ്ട്രീയം ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം)

ത്യാഗ്യത്തായ ഭരണാധികാരിയെ ശപിച്ചുകൊണ്ട് അനുസരിച്ചാൽ പോലും അത് അയാൾക്കുള്ള ഇബാദത്താണ് എന്നതാണ് അനുസരണശിർക്കിന്റെ വിശദീകരണമെങ്കിൽ അത് എതിർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, മുമ്പും ഇപ്പോഴും. ഇനി ത്യാഗ്യത്തിനെ പരമാധികാരിയായി അംഗീകരിച്ചാൽ അനുസരിക്കേണ്ടത് ത്യാഗ്യത്തിനെയാണ്, അല്ലാഹുവിനെയല്ല എന്ന് വിശ്വസിച്ച അനുസരിക്കലാണ് അനുസരണശിർക്കെങ്കിൽ അത് ഒരു തർക്കവിഷയമേ അല്ല. അപ്രകാരം അനുസരണം വിശ്വാസിയായ ഒരു മുസ്ലിമും നടത്തുന്നില്ല എന്നതിൽ ജമാഅത്തുകാരെപ്പറ്റി മറ്റൊരും സംശയമുണ്ടാകാൻ യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ല. ഖുത്ബാത്തിലെ പരാമർശം കടമെടുത്തു പറഞ്ഞാൽ ‘സാങ്കല്പിക ദീനിലെ’ സാങ്കല്പിക ഇബാദത്ത്. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചുപ്രാർത്ഥിക്കുന്ന പതിനായിരങ്ങൾ ഉള്ള നാട്ടിൽ അതിനെതിരെ പ്രബോധനം നടത്തുന്നവർ ഭിന്നിപ്പുകാരും, ‘ഞാൻ അനുസരിക്കേണ്ടത് അല്ലാഹുവിനെയല്ല ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റിനെയാണ്’ എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരെ വിരലിലെണ്ണാൻ പോലും കിട്ടാത്ത നാട്ടിൽ സാങ്കല്പിക ശിർക്കിനെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ ഐക്യത്തിന്റെ വക്താക്കളും.

വിസ്മയത്തിലാണ് ടുപോയ അനുസരണശിർക്കിനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ച് അത് സംബന്ധമായി ജനങ്ങളെ ബോധവൽക്കരിക്കാനാണല്ലോ മുഖ്യമായും ജമാഅത്ത്, ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം നിലനിൽക്കെ തന്നെ, കേരളത്തിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ‘ഞാൻ അനുസരിക്കേണ്ടത് ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റിനെയാണ്, അല്ലാഹുവിനെയല്ല’ എന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണമാണ് ശിർക്കാകുന്നത് എന്നാണല്ലോ പുതിയ വിശദീകരണം. സ്വാഭാവികമായും കേരളത്തിൽ ജമാഅത്ത് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട സമയത്തുണ്ടായിരുന്ന മുസ്ലിം നേതാക്കളിൽ ആരെക്കൊണ്ടാണ് ആ വിശ്വാസക്കാരായി ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്നും, ജനസാമാന്യത്തിൽ ആ ചിന്തക്ക് എത്രമേൽ വേരോട്ടമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വിശദീകരിക്കേണ്ടത് അവരുടെ ബാധ്യതയാണ്. ഇതര മേഖലകളിൽ വന്ന മാറ്റമനുസരിച്ച് ‘ഇബാദത്തും’ മാറ്റപ്പെട്ടു എന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടോ?

എന്നിട്ടും ഒരു പ്രസംഗ ശൈലിയായി ‘മുജാഹിദുകൾ ഇബാദത്തിനെ ആരാധനയിലൊതുക്കിയെന്ന്’ ഇന്നും ആവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രീയ ശിർക്കും നിയമനിർമ്മാണാധികാരവും

മതം,രാഷ്ട്രീയം,ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം പേജ് 62-65
ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ്

‘സലഫികളുടെ തൗഹീദും രാഷ്ട്രീയ ശിർക്കും’(ശബാബ് ജൂൺ 28) എന്ന ലേഖനത്തിൽ നിന്നും പരമമായ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹുവിനാണെന്നത് തൗഹീദിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു.അപ്പോൾ അത് മറ്റാർക്കെങ്കിലും വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ശിർക്കും കുഹ്റുമാണല്ലോ.ഇന്ത്യൻ ജനത അവരുടെ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം നിയമനിർമ്മാണസഭകളായ പാർലമെൻറ്,അസംബ്ലി എന്നിവക്കാണ് വകവെച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്.അതുപ്രകാരം അവയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന പലനിയമങ്ങളും ദൈവികനിയമങ്ങൾക്ക് നേരെ വിപരീതമാണുതാനും.മദ്യം,വ്യഭിചാരം,ചൂതുകളി,പലിശ തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച നിലവിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട നിയമങ്ങളും ഇജ്തിഹാദ് നടത്തുകയാണെങ്കിൽ,കാലികമായി നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പല നിയമങ്ങളും ദൈവികനിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാണെന്ന് കാണാം.ഇപ്രകാരം നിയമനിർമ്മാണാധികാരം ദൈവേതരരിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കുക വഴി ഇന്ത്യൻ ജനത ശിർക്കാണല്ലോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അമുസ്ലിംകളായ ബിംബാരാധകർ ബിംബാരാധനയിലൂടെ ശിർക്ക് ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതിൽ നിന്നും അവരെ ഏകദൈവാരാധനയിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുക തൗഹീദ് പ്രബോധനത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് എന്നതുപോലെ മേൽ സൂചിപ്പിച്ച നിയമനിർമ്മാണാധികാരം സംബന്ധിച്ച ശിർക്കിൽ നിന്നും അവരെ മോചിപ്പിക്കുന്നതും തൗഹീദ് പ്രബോധനത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കേണ്ടതില്ലേ?മറ്റൊരു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണനിയമങ്ങളിലേക്ക് കൂടി ജനങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുക എന്നത് തൗഹീദ് പ്രചാരണത്തിന്റെ സുപ്രധാന ഭാഗമാക്കേണ്ടതല്ലേ?

ഇന്ത്യൻ ജനത എന്നാൽ ന്യൂനപക്ഷമായ മുസ്ലിംകളും ഭൂരിപക്ഷമായ അമുസ്ലിംകളും ചേർന്നതാണല്ലോ.ഈ അവസ്ഥ നിലനിൽക്കുവോളം എല്ലാവർക്കുമായുള്ള ഒരു ഭരണകൂടം ഇവിടെ അനിവാര്യമാണ്.അരാജകത്വം ഒരു മതത്തിന്റേയും താൽപര്യമല്ല.ഈ സാഹചര്യത്തിൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുവോളം സ്വീകാര്യമായ നിയമങ്ങളും അനുപേക്ഷ്യമാണ്.ഒരു മതേതര ഭരണകൂടം രൂപപ്പെടുത്തുന്ന നിയമങ്ങൾ തികച്ചും കുറ്റമറ്റതായിരിക്കുമെന്ന് ഇവിടത്തെ മതവിശ്വാസികളാരും ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നില്ല.പൊതു നിയമങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസാദർശങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാകാതിരിക്കണമെന്ന് എല്ലാവർക്കും ആവശ്യപ്പെടാം.ആ ആവശ്യത്തോട് നീതിപൂർവ്വതാൻ ഭരണകൂടങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ നിഷ്കർഷ കാണിച്ചെന്ന് വരാം.ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടേയും ദുർബലരുടേയും ആവശ്യങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടെന്നും വരാം.എന്തായാലും പരമമായ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം പാർലമെൻററും നിയമസഭകൾക്കുമാണെന്ന് മുസ്ലിംകൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളിൽ ചുരുക്കവും സുന്നത്തും അംഗീകരിക്കുന്ന ആരും ഇന്ത്യൻ നിയമങ്ങൾക്ക് അപ്രമാദിത്വം കൽപ്പിക്കുന്നില്ല.അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ സർക്കാർ നിയമങ്ങൾ നിർബന്ധിത സാഹചര്യങ്ങളിലല്ലാതെ അവർ അംഗീകരിക്കുകയുമില്ല.ഈ വസ്തുത ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ

എന്തായാലും പരമമായ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം പാർലമെൻററും നിയമസഭകൾക്കുമാണെന്ന് മുസ്ലിംകൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

മുഖപത്രമായ പ്രബോധനം പോലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

“.....ഇതേ പോലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള മുസ്ലിംകളാരും ഇന്ദിരാഗാന്ധി അനുവദിക്കുന്നതെന്തും ഹലാലും നിരോധിക്കുന്നതെന്തും ഹറാമുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയോ നിരൂപാധികമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അവർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന ഏത് നിയമവും ദൈവികനിയമങ്ങൾ പോലെ ശാശ്വതവും അലംഘനീയവുമാണെന്നും കുറോടും ഭക്തിയോടും കൂടി എക്കാലത്തും മാറ്റമില്ലാതെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും ഒരിക്കലും അതിൽ ഭേദഗതി പാടില്ലെന്നും ഇവിടെയുള്ള അമുസ്ലിംകളെല്ലാം,ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകർ പോലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.അതിനാൽ അവരൊന്നും തന്നെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുക വഴി അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നില്ല.”

(പ്രബോധനം പുസ്തകം 32 ലക്കം 3)

അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിലും റസൂലി(സ)ലും വിശ്വസിക്കാത്ത മുസ്ലിം നാമധാരികളൊഴിച്ച് മറ്റു

അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിലും റസൂലി(സ)ലും വിശ്വസിക്കാത്ത മുസ്ലിം നാമധാരികളാഴിച്ച് മറ്റു മുസ്ലിംകളാരും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ വിധിവിധികൾ നിശ്ചയിക്കാനുള്ള പരമാധികാരം ഭരണകൂടത്തിനുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്ന് വ്യക്തം.അതിനാൽ രാഷ്ട്രീയമായ ശീർക്കിൽ നിന്ന് മുസ്ലിംകളെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു തീവ്രയത്നം സാധാരണനിലയിൽ അനിവാര്യമാകുന്നില്ല.

മുസ്ലിംകളാരും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ വിധിവിധികൾ നിശ്ചയിക്കാനുള്ള പരമാധികാരം ഭരണകൂടത്തിനുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്ന് വ്യക്തം.അതിനാൽ രാഷ്ട്രീയമായ ശീർക്കിൽ നിന്ന് മുസ്ലിംകളെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു തീവ്രയത്നം സാധാരണനിലയിൽ അനിവാര്യമാകുന്നില്ല. എന്നാലും അല്ലാഹു ഹലാലാക്കിയത് ഹറാമാക്കാനോ അവൻ ഹറാമാക്കിയത് ഹലാലാക്കാനോ ആർക്കും അധികാരമില്ലെന്ന വസ്തുത സലഫികൾ ഊന്നിപ്പറയാറുണ്ട്.മദ്യവും ചൂതാട്ടവും പോലുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ ഭരണകൂടത്തിന്റെ നിലപാടിനെ ശക്തിയായി എതിർക്കാറുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ അമുസ്ലിംകളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഭരണകൂടത്തിന് അപ്രമാദിത്വം കൽപിക്കാത്തവരാണ്. അവരിൽ മദ്യം വർജ്ജ്യമായി കരുതുന്നവർ ഭരണകൂടത്തിനു വേണ്ടി മദ്യപിക്കുന്നില്ല.വ്യഭിചാരം പാപമായി കരുതുന്നവർ,സർക്കാർ വേശ്യാലയങ്ങൾക്ക് ലൈസൻസ് നൽകിയതിന്റെ പേരിൽ വ്യഭിചരിക്കുകയുമില്ല.എന്നാലും നീചവൃത്തികൾ പരസ്യമായി നടത്താൻ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്ന നിയമങ്ങൾ വരുമ്പോൾ സംഘടിതമായി എതിർക്കാൻ അവർ മുന്നോട്ട് വരുന്നില്ല എന്നത് വേദകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്.അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ അതിശക്തമായ ദൈവവിശ്വാസവും ധർമ്മബോധവും സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നില്ല എന്നതാണ് ഇതിന് കാരണം.

മുസ്ലിം ഭരണത്തേയും ഇസ്ലാമിക ഭരണത്തേയും സംബന്ധിച്ച് ഏറെ തെറ്റിദ്ധാരണകളും മുൻവിധികളും വെച്ചുപുലർത്തുന്നവരാണ് ഇന്ത്യയിലെ അമുസ്ലിംകളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും.അവർക്കിടയിൽ ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനം നടത്തുമ്പോൾ ഭരണനിയമങ്ങൾക്ക് ഊന്നലും മുൻഗണനയും നൽകുന്നത് വിപരീതഫലമേ ചെയ്യുകയുള്ളൂ.പ്രപഞ്ചനാഥൻ, ഏക ആരാധ്യൻ,കുറ്റമറ്റ മാർഗ്ഗദർശനത്തിന് ആധികാരികമായി അർഹതയുള്ളവൻ എന്നീ നിലകളിൽ അല്ലാഹുവെ യഥോചിതം പരിചയപ്പെടുത്തി വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് അവരുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രസക്തവും പ്രായോഗികവുമായിട്ടുള്ളത്.വിശ്വാസം രൂഢമൂലമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ മുഴുവൻ ജീവിതത്തിലും അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾ അലംഘനീയമായി ഗണിക്കാൻ അവർ തയ്യാറാകും.രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾ ലംഘിച്ചാലും സാരമില്ല എന്ന മിഥ്യാധാരണ പിന്നീടവർ പുലർത്തുകയില്ല.അമുസ്ലിംകളുടെ മേൽ ഭരണം അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന അധികാരമോഹികൾ എന്ന നിലയിൽ മുസ്ലിംകൾ വിലയിരുത്തപ്പെടുകയോ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യം നാം ഒഴിവാക്കിയേ തീരൂ.മനുഷ്യരെ നന്മയിലേക്ക് നയിക്കാനും വളർത്തിയെടുക്കാനും ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഗുണകാംക്ഷികളാണ് നമ്മളെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ നമുക്ക് വിശ്വാസത്തിന്റെ വഴിത്താരയിലേക്ക് മനസ്സുകളെ ആകർഷിക്കാനാവൂ.

ഹലാലും ഹറാമും - ഇ എം എസും

“കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഇ.എം.എസ്.മന്ത്രിസഭ മദ്യവും ചൂതാട്ടവും നിയമവിധേയമാക്കുകയുണ്ടായി.പക്ഷെ,ഇ. എം.എസ്.മന്ത്രിസഭ മദ്യവും ചൂതാട്ടവും നിയമവിധേയമാക്കിയാൽ അവ ഹലാലായിത്തീരുമെന്നോ അവ ഹലാലാക്കാനുള്ള അന്തിമമായ അധികാരം ഇ.എം.എസിനുണ്ടെന്നോ ഇവിടെയുള്ള മുസ്ലിംകളാരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. വല്ല മോഡേണിസ്റ്റും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഇ.എം.എസിനെ ദൈവമാക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്.”

‘പ്രബോധന’ത്തിൽ വന്ന മേൽ വചനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കേരളത്തിലെ നദ്വത്തുകാർ ദീർഘകാലമായി ദുരുപയോഗം ചെയ്തു വരുന്നതായി ജമാഅത്തിന്റെ ഭാഗത്തു നിന്ന് വിശദീകരണം വന്നു. “വല്ല മോഡേണിസ്റ്റും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഇ.എം.എസിനെ ദൈവമാക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്” എന്ന വചനത്തിലാണ് തർക്കപ്രശ്നത്തിന്റെ മർമ്മം കിടക്കുന്നത്.ആ പരാമർശവുമായി യോജിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നാണ് ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്ന ചോദ്യം.(അവലംബം:ഫെയ്സ് റ്റു ഫെയ്സ്,പേജ് 96-98)

ഹറാം:ഇസ്ലാമിൽ ഖണ്ഡിതമായി നിരോധിക്കപ്പെട്ടത്.അത് ലംഘിക്കുന്നവൻ പരലോകത്ത് ശിക്ഷാർഹനായിരിക്കും.ഈ ലോകത്ത് ഇസ്ലാം നിശ്ചയിച്ച ശിക്ഷക്ക് വിധേയനും. (വിധിവിധികൾ -ഖർദാവി)

മദ്യപാനം ഹറാം എന്ന് അല്ലാഹു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.ഇതിന്റെ പ്രാഥമിക അർത്ഥം ഒരാൾ മദ്യം കഴിച്ചാൽ അയാൾ പരലോകത്ത് ശിക്ഷാർഹനായിരിക്കും എന്നാണ്.ഇനി ഒരാൾ മദ്യം ‘ഹലാൽ’ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിനർത്ഥം ‘പ്രസ്തുത കർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുക മൂലം പരലോകത്ത് അല്ലാഹു അതിന്റെ പേരിൽ ശിക്ഷിക്കുകയില്ല’ എന്ന് അയാൾ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നത്രെ.സ്വാഭാവികമായും അപ്രകാരം ദൈവം വിലക്കിയിരുന്ന ഒരു കാര്യം ഇനി മുതൽ അനുവദനീയമാണ് എന്ന് ഒരാൾ പറയുമ്പോൾ അതിനർത്ഥം അയാൾക്ക് ദൈവം തന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ അറിയിച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണ്.അയാളെ ആകാശത്തിലെ ദൈവത്തിന്റെ ഭൂമിയിലെ പ്രതിപുരുഷൻ ആക്കുകയാണ് ആ വിശ്വാസത്തിലൂടെ.

‘പ്രബോധന’ത്തിലെ ഉദ്ധരണിയുടെ ആശയം വ്യക്തമാണ്. ഇ.എം.എസ്.നിയമവിധേയമാക്കിയതുകൊണ്ട് മദ്യവും ചൂതാട്ടവും അല്ലാഹുവിങ്കൽ അനുവദനീയമാവും അഥവാ അല്ലാഹുവിനു ഹിതകരമാവും എന്ന് മുസ്ലിംകളാരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഇനി ഇ.എം.എസ്. മദ്യം നിയമവിധേയമാക്കിയതിനാൽ അല്ലാഹുവിങ്കലും അത് അനുവദനീയമാവുമെന്നും,അക്കാരണത്താൽ തന്നെ മദ്യപൻ നാളെ പരലോകത്ത് ദൈവശിക്ഷ ഉണ്ടാവുകയുമില്ല എന്നും ഒരു മനുഷ്യൻ വിശ്വസിച്ചാൽ അയാൾ ഇ.എം.എസിനെ ദൈവമാക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്.അത് മോഡേണിസ്റ്റ് തന്നെ വിശ്വസിക്കണമെന്നില്ല;ഏത് മനുഷ്യനായാലും മതി.അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ തീരുമാനിക്കാൻ ഒരു മനുഷ്യനെയും അവൻ അധികാരപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.അപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ ഹിതവും അഹിതവും തീരുമാനിക്കാൻ ഒരു മനുഷ്യന് അധികാരമുണ്ട് എന്നു വിശ്വസിക്കൽ അയാളെ ദൈവ പങ്കാളിയായി ഉയർത്തുക തന്നെയാണ്.ഇപ്രകാരമാണ് ഹറാം-ഹലാൽ നിശ്ചയിക്കാൻ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് അധികാരമുണ്ട് എന്ന വിശ്വാസം ശീർക്കായി മാറുന്നത്.

ആ ലേഖനത്തിൽ തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്ല്ലോ,അപ്രകാരം

വിശ്വാസം മുസ്ലിംകൾക്കില്ല എന്ന്,അതുപോലെ നിയമവിധേയമാക്കിയ ഇ.എം.എസും അത് അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല.അതിനാൽ അവിടെ ശീർക്കിന്റെ പ്രശ്നം ഉയരുന്നില്ല.അത്തരം വിശ്വാസമൊന്നും ഇല്ലാതെ ഒരാൾ മദ്യപിച്ചാൽ അയാൾ പാപിയേ ആകുന്നുള്ളു.

ഇതിൽ പ്രായോഗികമായി മറ്റൊരു കാര്യം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്.അതുവരെ പോലീസിനെ ഭയന്ന് രഹസ്യമായി മദ്യപിച്ചിരുന്നവർക്ക് ഭരണകൂടം മദ്യം നിയമവിധേയമാക്കുന്നതോടെ പോലീസിനെ ഭയക്കാതെ മദ്യപിക്കാൻ കഴിയുന്നു.ആ ആനുകൂല്യം മുസ്ലിം മദ്യപന്മാരും ഒരുപക്ഷേ ഉപയോഗിച്ചേക്കാം.എന്നാൽ അവർ പേലും ഇ.എം.എസ്.മന്ത്രിസഭ അനുവദിച്ചതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ അപ്രീതി മദ്യപാനം മൂലം ഇനി ഉണ്ടാവില്ല എന്ന് വിശ്വസിക്കുകയില്ല തന്നെ.എന്നാൽ മതപുരോഹിതൻ (വിശിഷ്ടാ ജൂതക്രൈസ്തവപുരോഹിതർ) മദ്യം ഹലാലാണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസികൾ അത് അപ്പടി അംഗീകരിക്കുകയും അത് ദൈവം പുരോഹിതന് അദ്യശ്യമായി അറിയിച്ചു കൊടുത്ത കൽപന തന്നെയാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.ഇതാണ് മതാധ്യക്ഷർക്കും ഭൗതിക അധികാരികൾക്കും ഉള്ള അനുസരണത്തിലെ വ്യത്യാസം.

ഇനി,അഭൗതികമായ ആധികാരികതയുടെ പേരിൽ അല്ലാതെ തന്നെ ശരീഅത്ത് വിരുദ്ധനിയമനിർമ്മാണത്തിനു തനിക്കോ മറ്റൊരാൾക്കോ അധികാരമുണ്ടെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നവരുമുണ്ടാകാം.ഇവരെ സംബന്ധിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമത്തെ ബോധപൂർവ്വം തള്ളിക്കളയുന്നു എന്ന നിലയിൽ അവരുടെ വിശ്വാസം കുഫ്റായിത്തീരും.അതും ഒരു തർക്കവിഷയമല്ല.

അങ്ങിനെയെങ്കിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ഹലാൽ-ഹറാം നിശ്ചയിക്കാൻ അധികാരമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കൽ ശീർക്കാണെന്ന് സലഫി പണ്ഡിതരെഴുതിയവ മുജാഹിദുകൾക്കെതിരാവുന്നതെങ്ങനെ?

അല്ലാഹുവിനു സമന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കൽ

ഇസ്‌ലാഹി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിനു “നിദ്” സങ്കല്പിക്കുക ശീർക്ക് ആണെന്ന പരാമർശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് “പ്രാർത്ഥനയില്ലാത്ത ശീർക്കോ?” എന്ന സംശയം ഉന്നയിക്കപ്പെടുക പതിവാണ്. സംശയനിവൃത്തിക്കായി താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ളവ ഉപകരിച്ചേക്കാം.

സൂറത്തുൽ ബഖറ 21-ാം വചനത്തിലെ “അല്ലാഹുവിനു സമന്മാരെ ഉണ്ടാക്കരുത്” എന്ന പരാമർശത്തെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി എഴുതിയത് ഇപ്രകാരമാണ്.

“അല്ലാഹുവിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ഗുണവിശേഷണങ്ങളിലോ, പ്രവർത്തനങ്ങളിലോ അധികാരാവകാശങ്ങളിലോ അല്ലെങ്കിൽ സത്തയിലോ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള തുല്യതയോ, പക്ഷോ മറ്റേതെങ്കിലും വസ്തുവിനുണ്ടെന്ന് സങ്കല്പിക്കുക എന്നത്രെ അവനു സമന്മാരെ (അൻദാദ്) ഏർപ്പെടുത്തുക എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷ. ഈ സങ്കല്പത്തിൽ നിന്ന് ഉൽഭവിക്കുന്നതും ഈ സങ്കല്പത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നതുമായ വാക്കും, പ്രവർത്തിയും, വിശ്വാസവുമെല്ലാം ശീർക്കിന്റെ ഇനങ്ങളിൽ പെട്ടവയാകുന്നു.” ഇതിന്റെ കൂടുതൽ വിശദീകരണം സൂറ ബഖറ 2:165 ന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ കാണാം.

“ഖുർആൻ ബോധന”ത്തിൽ ടി.കെ ഉബൈദ് സാഹിബ് സൂറ അൽബഖറ 2:165 വിശദീകരിക്കുന്നത് കാണുക.

“അവന്റെ മാത്രമായ ഏതെങ്കിലും ശക്തിയോ അധികാരമോ ജ്ഞാനമോ അവനല്ലാത്ത അസ്തിത്വത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നത് ആ അസ്തിത്വത്തെ അവനു തുല്യമാക്കലാകുന്നു. അങ്ങനെ തുല്യമാക്കപ്പെടുന്ന അസ്തിത്വത്തെ ദൈവമെന്നോ, ആരാധ്യനെന്നോ, രക്ഷകനെന്നോ വിളിച്ചുകൊള്ളണമെന്നില്ല. ക്ഷുദ്ര ശക്തിയായ കുട്ടിച്ചാത്തനിൽ ദിവ്യശക്തി ആരോപിക്കുമ്പോൾ കുട്ടിച്ചാത്തനെ ‘നിദ്’ -ദൈവതുല്യൻ -ആക്കുകയാണ്. സിദ്ധന്മാരിലും സന്യാസിമാരിലും പുരോഹിതന്മാരിലും ആരോപിക്കുമ്പോൾ അവരെ ദൈവതുല്യരാക്കുന്നു. വിഗ്രഹങ്ങളിലോ, നക്ഷത്രങ്ങളിലോ, ഗ്രഹങ്ങളിലോ, മാരുതനിലോ, മഴയിലോ ആരോപിക്കുമ്പോൾ അവയെ ദൈവതുല്യരാക്കുന്നു. ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്ത പരമാധികാരം അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം ഗുണമാണ്. അത് ഏതെങ്കിലും നേതാവിലോ, ഭരണകൂടത്തിലോ, സമൂഹത്തിലോ ആരോപിക്കുന്നത് അവയെ ദൈവതുല്യമാക്കലാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആത്യന്തികമായ കുറും സ്നേഹവും വിധേയത്വവും അർഹിക്കുന്നത് അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. ആ അർഹത ദേശത്തിനോ, ഭാഷയ്ക്കോ, വർണ്ണത്തിനോ, പാർട്ടികൾക്കോ, മുതലാളിത്തം, കമ്മ്യൂണിസം തുടങ്ങിയ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾക്കോ, അവയുടെ ആചാര്യന്മാർക്കോ, നായകന്മാർക്കോ വകവെച്ച് കൊടുക്കുന്നത് അവരെ ദൈവതുല്യരാക്കി മാറ്റലാകുന്നു.....”

“ഹറാം-ഹലാൽ, മനുഷ്-മസ്മൂഹ്”

“.... ‘ഹറാമാക്കൽ-ഹലാലാക്കൽ’ എന്നീ വാക്കുകളുടേയും ‘ലൗകികമായ അനുവാദം-നിരോധം’ എന്നീ വാക്കുകളുടേയും അർത്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യൻ മറ്റൊരാളോട് ഒരു കാര്യം ചെയ്യരുത് എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിനർത്ഥം അതു ഹറാം എന്നല്ല. നീ ചെയ്തു കൊള്ള എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിനർത്ഥം അത് ഹലാൽ എന്നുമല്ല. നേരെമറിച്ച്, ആ കാര്യം അവൻ അനുവദിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ അനുവദിക്കുന്നില്ല എന്നാണ്. ഒരു മനുഷ്യൻ മറ്റൊരാളോട് ഒരു കാര്യം പ്രവർത്തിക്കരുത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അറബി ഭാഷയിൽ ആ പ്രവർത്തനത്തെ ‘മൻഅ്’ (തടയൽ) എന്നാണു പറയുക. അങ്ങനെ ഒരു കാര്യം തടയപ്പെട്ടാൽ, തടയപ്പെട്ടതിനെ ‘മനുഅ്’ (തടയപ്പെട്ടത്) എന്നു പറയുന്നു. അത് പിതാവ് പുത്രനോട് ചെയ്യരുത് എന്നു പറഞ്ഞതായാലും, അല്യാപകൻ വിദ്യാർത്ഥിയോട് ചെയ്യരുത് എന്നു പറഞ്ഞതായാലും, ഭരണാധികാരി പ്രജകളോട് ചെയ്യരുത് എന്നു പറഞ്ഞതായാലും ശരി. വിശ്വാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാതെ പാപപുണ്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ ധർമ്മവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാതെ, ദൈവികമായ വിധേയത്വവുമായും വിശ്വാസവുമായും ഏറ്റുമുട്ടാത്ത തരത്തിൽ ഒരാൾ മറ്റൊരാളോട് ഒരു കാര്യം ചെയ്യരുത് എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിനു അർത്ഥം അയാൾ ആ കാര്യം സ്വന്തം നിലക്ക് അനുവദിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ വിലക്കുന്നുവെന്നാണ്. എന്നല്ലാതെ അതു ഹറാമാക്കുന്നു-ഹലാലാക്കുന്നു എന്നല്ല.

ഒരു വീട്ടുമേയ്ക്ക് അയാളുടെ വീട്ടിൽ കാലുകഴുകാതെ ചവിട്ടരുത്, പുകവലിക്കരുത് എന്നൊക്കെ പറയാൻ അവകാശമുണ്ട്. അതൊന്നുമല്ലാത്ത അന്യായമല്ലാത്ത, അധർമ്മമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തിൽ നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ അയാൾക്ക് അവിടെ അവകാശമുണ്ട്. ഇതു തന്നെയാണു സ്കൂളിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഹെഡ്മാസ്റ്റർക്കും, രാജ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ രാജാവിനും ഉള്ളത്. ഇങ്ങനെ ഒരാൾ അനുവദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് അറബി ഭാഷയിൽ ഹലാൽ എന്ന് പറയില്ല. മറിച്ച് ‘മസ്മൂഹ്’ എന്നാണു പേരു പറയുക.

മതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാത്ത മേഖലകളിൽ ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ രാജ്യത്ത് ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടി വരും. അതിൽ ചെയ്യരുത്

എന്നതിനു ഹറാം എന്നു പറയില്ല. ഉദാഹരണത്തിനു പുകവലി ഹറാമാണെന്ന്, നിരുപാധികമായി പറയാൻ ദുനിയാവിൽ ആർക്കും അധികാരമില്ല. ചുരുങ്ങി ചോദിക്കുന്നത് “നിങ്ങളുടെ നാവുകൾ വർണ്ണിക്കും പോലെ ഹലാൽ-ഹറാം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് എന്തവകാശമുണ്ട്?” എന്നാണ് (നഹ്ൽ 16:116).

എന്നാൽ ഇവിടെ ‘പുകവലി പാടില്ല’ എന്നു പറയാൻ അധികാരമുള്ളവർക്ക് അവകാശമുണ്ട്. ഇപ്രകാരം എഴുതി വയ്ക്കുവാനും, നടപ്പാക്കുവാനും അതു ലംഘിച്ചവനെ ശിക്ഷിക്കുവാനും അധികാരികൾക്ക് അവകാശമുണ്ട്. അത് പാപത്തിന്റേയും പുണ്യത്തിന്റേയും പേരിൽ അല്ലാത്തതുകൊണ്ട്.

ഏത് കാര്യവും പാപമാണ് പുണ്യമാണ് എന്നൊക്കെ പറയാനുള്ള അവകാശം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണ്. അല്ലാഹു പാപമാണ് എന്ന് പറഞ്ഞതിനെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ടോ, അല്ലാഹു പുണ്യമാണ് എന്ന് പറഞ്ഞതിനെ അപമാനിച്ചുകൊണ്ടോ അല്ലാത്ത വിധത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമത്തിനും ധർമ്മത്തിനും എതിരാകാത്ത വിധത്തിൽ ഈ ദുനിയാവിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് അത് നല്ലതാണെന്നോ, പാടില്ലെന്നോ പറയാൻ അധികാരികൾക്ക് അവരുടെ അധികാര പരിധിക്കകത്ത് അവകാശമുണ്ട്.

ലൗകികവും ധാർമ്മികവുമായ കാരണങ്ങളാൽ സൽബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യർക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന കാര്യത്തെയാണു ചുരുങ്ങി ‘മഅ്റൂഫ്’ എന്ന പദം കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. അതിന്റെ വിപരീതമാണ് ‘മുൻകർ’. ഉദാഹരണത്തിനു ഒരു സ്ത്രീക്ക് മഹർ കൊടുക്കുന്ന കാര്യമെടുക്കുക. ഒരു പ്രദേശത്ത് ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ കൊടുത്ത് വരുന്ന തരത്തിലുള്ള മഹർ ആവശ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അത് ‘മഅ്റൂഫ്’ ആണ്. അതല്ലാതെ അന്യായമായി ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ‘മുൻകർ’ ആണ്. അത് ചുരുങ്ങി പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മാത്രമല്ല ‘മഅ്റൂഫും മുൻകറും’ ആകുന്നത്, ഓരോ കാലത്തും സൽബുദ്ധിയുള്ള വിവേകമുള്ള ആളുകൾക്ക് അന്നത്തെ സാഹചര്യമനുസരിച്ച് ന്യായമാണെന്ന് തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങളെ ‘മഅ്റൂഫ്’ എന്ന് പറയുന്നു. അല്ലാത്തതിനെ ‘മുൻകർ’ എന്നും പറയുന്നു.

ഏതൊരു കാലത്തുമുള്ള സത്യവിശ്വാസികൾ അങ്ങനെ അംഗീകരിക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആളുകളോട് ചെയ്യാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നവരും അംഗീകരിക്കാൻ പറ്റാത്ത കാര്യങ്ങൾ ആളുകളോട് ചെയ്യരുതെന്ന് പറയുന്നവരുമായിരിക്കണം. ഇത് സത്യവിശ്വാസികളോടുള്ള പൊതു നിർദ്ദേശമാണ്....”

‘ഇസ്ലാമും രാഷ്ട്രീയവും’ പ്രഭാഷണം-ചെറിയമുണ്ട് ഓ അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനി

വിശ്വീകർത്വത്വം രക്ഷാകർത്വത്വം ആരാധ്യത

ചെറിയമുണ്ടം അബൂൽ ഹമീദ്, ശബാബ്

1999 ജൂലായ് 23

“അപ്പോൾ ‘ഹകം’(വിധികർത്താവ്) ആയി ഞാൻ അന്വേഷിക്കേണ്ടത് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെയാണോ? അവനാകട്ടെ, വിശദ വിവരങ്ങളുള്ള വേദഗ്രന്ഥം നിങ്ങൾക്ക് ഇറക്കിത്തന്നവനാകുന്നു. നാം മുമ്പ് വേദം നൽകിയിട്ടുള്ളവർക്കറിയാം; അത് സത്യവുമായി നിന്റെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്ന് ഇറക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന്. അതിനാൽ നീ ഒരിക്കലും സംശയാലുക്കളിൽ പെട്ട് പോകരുത്.”(വി.ഖു 6:114)

“പറയുക: ‘ആകാശങ്ങളുടെയും ഭൂമിയുടെയും സ്രഷ്ടാവായ അല്ലാഹുവെല്ലാതെ ഞാൻ ‘വലിയ്’(രക്ഷാധികാരി) ആയി സ്വീകരിക്കുകയോ? അവനാകട്ടെ ആഹാരം നൽകുന്നു. അവൻ ആഹാരം നൽകപ്പെടുകയില്ല’. പറയുക: ‘തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവിന് കീഴ്പ്പെട്ടവരിൽ ഒന്നാമനായിരിക്കാനാണ് ഞാൻ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. നീ ഒരിക്കലും ബഹുദൈവവാദികളിൽ പെട്ട് പോകരുത്”(വി.ഖു 6:14).

“പറയുക: ‘റബ്ബ്’(രക്ഷിതാവ്)ആയിട്ട് അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ഞാൻ തേടുകയോ? അവനാകട്ടെ മുഴുവൻ വസ്തുക്കളുടേയും രക്ഷിതാവാണ്.”(വി.ഖു 6:164)

“അദ്ദേഹം (മൂസാ) പറഞ്ഞു: അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെയാണോ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ‘ഇലാഹ്’(ദൈവം-ആരാധ്യൻ) ആയി അന്വേഷിക്കേണ്ടത്. അവനാകട്ടെ നിങ്ങളെ ലോകരിൽ ഉൽകൃഷ്ടരാക്കിയിരിക്കുന്നു.”(വി.ഖു 7:140)

‘വലിയ്’(രക്ഷാധികാരി), ‘ഹകം’(വിധികർത്താവ്) അഥവാ തീർപ്പ് കൽപ്പിക്കുന്നവൻ), ‘റബ്ബ്’(രക്ഷിതാവ്), ‘ഇലാഹ്’(ദൈവം-ആരാധ്യൻ) എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആർക്കും കൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ഈ വചനങ്ങളുടെ താൽപര്യം. ഇസ്ലാമിലെ ഏകദൈവത്വത്തെ കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ വചനങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉദ്ധരിക്കപ്പെടാറുണ്ട്.

ഖുർആൻ വചനങ്ങളുടെ താൽപര്യം കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ അവയെ ഖുർആനിലെ തന്നെ മറ്റു വചനങ്ങളുമായും നബി വചനങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെടുത്തി പഠനം നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ പല അബദ്ധധാരണകളിലും ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളിലും നാം അകപ്പെടുപോകാൻ ഇടയുണ്ട്.

‘ഹകമും’ ‘ഹുക്മും’

‘ഹകം’എന്ന പദം വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ മൂന്നു തവണയാണ് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. മുകളിലുദ്ധരിച്ച വചനത്തിൽ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം സ്ഥാനമാണ്. മറ്റൊരു വചന(4:35)ത്തിൽ മനുഷ്യരിൽ നിന്നുള്ള വിധികർത്താവിനെ അഥവാ മധ്യസ്ഥനെ കുറിക്കാനാണ് രണ്ട് തവണ ആ പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്.

“ഇനി അവർ (ദമ്പതിമാർ) തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ചുപോകുമെന്ന് നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അവന്റെ ബന്ധുക്കളിൽ നിന്ന് ഒരു ‘ഹകമി’നെ (മധ്യസ്ഥനെ)യും അവളുടെ ബന്ധുക്കളിൽ നിന്ന് ഒരു ‘ഹകമി’നെയും നിങ്ങൾ നിയോഗിക്കുക.”(വി.ഖു 4:35)

ഈ വചനത്തിൽ 'ഹകം' എന്ന പദം ലൗകികവും പരിമിതവുമായ അർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആരെയും 'ഹകം' ആയി സ്വീകരിക്കരുതെന്ന് പറയുമ്പോൾ ആ പദം കൊണ്ട് ടു ഭേദിക്കപ്പെടുന്നത് പരമമായ തീരുമാനാധികാരമുള്ള വിധികർത്താവ് എന്ന അർത്ഥമാണ്. 'ഹുക്മ്' എന്ന പദയാതുവിൽ നിന്ന് നിഷ്പാദിതമായ വിശേഷണമാണ് 'ഹകം'. 'ഹുക്മ്' (തീരുമാനാധികാരം-വിധികർത്തൃത്വം) അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കുമില്ലെന്ന് മൂന്ന് ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

“പറയുക: തീർച്ചയായും എന്റെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്നുള്ള വ്യക്തമായ പ്രമാണത്തിന്മേലാണ് ഞാൻ. നിങ്ങളാകട്ടെ അതിനെ നിഷേധിച്ചുകുളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഏതൊന്നിനു വേണ്ടി തിടക്കം കൂട്ടുന്നുവോ അത്(ശിക്ഷ) എന്റെ പക്കലില്ല. (അത് സംബന്ധിച്ച) 'ഹുക്മ്' (തീരുമാനാധികാരം) അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കുമില്ല. അവൻ സത്യം വിവരിച്ചുതരുന്നു. അവ

ഉപര്യുക്ത വചനങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചതെല്ലാം പരമവും അഭൗതികവുമായ തീരുമാനാധികാരത്തെ കുറിച്ചാണ് സന്ദർഭത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ പരിമിതവും ലൗകികവുമായ 'ഹുക്മ്' അല്ലാഹു മനുഷ്യരിൽ പലർക്കും നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഖുർആനിൽ നിന്നുതന്നെ നമുക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നു.

നത്രെ തീർപ്പുകൽപ്പിക്കുന്നവരിൽ ഉത്തമൻ”.(വി.ഖു 6:57)

“നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളും നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ചില ദൈവനാമങ്ങളെയല്ലാതെ അവന്ന് (അല്ലാഹുവിന്) പുറമെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നില്ല. അവയെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു പ്രമാണവും അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. 'ഹുക്മ്' (തീരുമാനാധികാരം) അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാകുന്നു. അവനെയല്ലാതെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കരുതെന്ന് അവൻ കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതത്രെ വക്രതയില്ലാത്ത മതം. പക്ഷെ, മനുഷ്യരിൽ അധികപേരും അതു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല” (വി.ഖു 12:40)

“അദ്ദേഹം (യഅ്ഖൂബ്) പറഞ്ഞു: 'എന്റെ മക്കളെ, നിങ്ങൾ ഒരേ വാതിലിലൂടെ പ്രവേശിക്കാതെ വ്യത്യസ്ത വാതിലുകളിലൂടെ പ്രവേശിക്കുക. അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന യാതൊന്നും നിങ്ങളിൽ നിന്ന് തടക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. 'ഹുക്മ്' (തീരുമാനാധികാരം) അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കുമില്ല. അവന്റെ മേലാണ് ഞാൻ ഭരമേൽപ്പിച്ചത്. അവന്റെ മേൽതന്നെയാണ്

ഭരമേൽപ്പിക്കുന്നവർ ഭരമേൽപ്പിക്കേണ്ടത്”.(വി.ഖു 12:67)

തന്റെ 'ഹുക്മ്'ൽ അല്ലാഹു ആരേയും പങ്കുചേർക്കുകയില്ലെന്നും വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. “നീ പറയുക: അവർ താമസിച്ച്തിനെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നവനാകുന്നു. ആകാശങ്ങളിലെയും ഭൂമിയിലെയും അദൃശ്യജ്ഞാനം അവന്നാണുള്ളത്. അവൻ എത്ര കാഴ്ചയുള്ളവൻ; എത്ര കേൾവിയുള്ളവൻ! അവന്നു പുറമെ അവർക്ക് യാതൊരു രക്ഷാധികാരിയുമില്ല. തന്റെ 'ഹുക്മ്'ൽ (തീരുമാനാധികാരത്തിൽ) യാതൊരാളെയും അവൻ പങ്കുചേർക്കുകയുമില്ല”.(വി.ഖു 18:26)

ഉപര്യുക്ത വചനങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചതെല്ലാം പരമവും അഭൗതികവുമായ തീരുമാനാധികാരത്തെ കുറിച്ചാണ് സന്ദർഭത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ പരിമിതവും ലൗകികവുമായ 'ഹുക്മ്' അല്ലാഹു മനുഷ്യരിൽ പലർക്കും നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഖുർആനിൽ നിന്നുതന്നെ നമുക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നു.

“ഇസ്രാഇൽ സന്തതികൾക്ക് വേദഗ്രന്ഥവും 'ഹുക്മും' (തീരുമാനാധികാരം അഥവാ തീർപ്പു കൽപ്പിക്കാൻ വേണ്ട അറിവ്) പ്രവാചകത്വവും നാം നൽകുകയുണ്ട് ടായി. വിശിഷ്ട വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് നാം അവർക്ക് ആഹാരം നൽകുകയും ലോകരെക്കാൾ അവർക്ക് നാം ശ്രേഷ്ഠനൽകുകയും ചെയ്തു”.(വി.ഖു 45:16)

കുറെ പ്രവാചകന്മാരെക്കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചതിനുശേഷം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറഞ്ഞു: “നാം വേദഗ്രന്ഥവും 'ഹുക്മും', പ്രവാചകത്വവും നൽകിയിട്ടുള്ളവരെത്രെ അവർ”.(വി.ഖു 6:39)

“അങ്ങനെ അദ്ദേഹം (യൂസുഫ്) പൂർണ്ണ വളർച്ചയെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് നാം 'ഹുക്മും' അറിയും നൽകി. സദ്വൃത്തർക്ക് അപ്രകാരം നാം പ്രതിഫലം നൽകുന്നു”.(വി.ഖു 12:22)

“ഹേ യഹ്യാ, വേദഗ്രന്ഥം ബലമായി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുക (എന്നു നാം പറഞ്ഞു). കൂട്ടിയായിരിക്കെത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് നാം 'ഹുക്മ്' നൽകുകയും ചെയ്തു”.(വി.ഖു 19:22)

“അങ്ങനെ അദ്ദേഹം (മൂസാ) ശക്തിപ്രാപിക്കുകയും പാകതയെത്തുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് നാം 'ഹുകുമും' അറിയും നൽകി. അപ്രകാരം സദ്വൃത്തർക്ക് നാം പ്രതിഫലം നൽകുന്നു”.(വി.ഖു 28:14)

പരിമിതമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള ലൗകികമായ 'ഹുക്മ്' തന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അല്ലാഹു നൽകുമെന്നും അത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട 'ഹുക്മ്'ന്റെ വകുപ്പിൽ പെട്ടതല്ലെന്നും ഈ വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

വലിയ് അഥവാ രക്ഷാധികാരി

അല്ലാഹുവെയല്ലാതെ രക്ഷാധികാരിയായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് 6:14 ൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. വേറെയും ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽ ഈ ആശയം ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

“നിനക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടേ, അല്ലാഹുവിന് തന്നെയാണ്

ആകാശഭൂമികളുടെ ആധിപത്യമെന്നും നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവെ കൂടാതെ യാതൊരു ‘വലിയും’ (രക്ഷാധികാരി) സഹായിയും ഇല്ലെന്നും!”.(വി.ഖു 2:107)

“ഭൂമിയിലാകട്ടെ ആകാശത്താകട്ടെ നിങ്ങൾക്ക് (അല്ലാഹുവെ) തോൽപ്പിക്കാനാവില്ല. നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിനു പുറമെ ഒരു വലിയോ (രക്ഷാധികാരി) സഹായിയോ ഇല്ല.”.(വി.ഖു 29:22)

“അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചവരുടെ പക്ഷത്തേക്ക് നിങ്ങൾ ചായരുത്. എങ്കിൽ നരകം നിങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന് പുറമെ നിങ്ങൾക്ക് ‘വലിയ്’ (രക്ഷാധികാരി)കളേ ഇല്ല. പിന്നീട് നിങ്ങൾ സഹായിക്കപ്പെടുന്നതല്ല.”.(വി.ഖു 11:113)

അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും കൽപ്പിച്ചുകൊടുക്കാൻ പ

റബ്ബ് അഥവാ രക്ഷിതാവ് എന്ന സ്ഥാനം അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആർക്കും നൽകരുതെന്ന് പറയുമ്പോൾ രക്ഷാകർത്തൃത്വത്തിന്റെ പരമവും അഭൗതികവുമായ അർത്ഥമാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യരിൽ പെട്ട രക്ഷിതാവ് അഥവാ യജമാനൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലും വളരെ വിരളമായി റബ്ബ് എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ാടില്ലാത്ത ഈ രക്ഷാധികാരം പരമവും അഭൗതികവുമായ അർത്ഥത്തിലുള്ളതത്രെ. എന്നാൽ പരിമിതവും ലൗകികവുമായ അർത്ഥത്തിൽ റസൂലി(സ)നെയും സത്യവിശ്വാസികളേയും ‘വലിയ്’ (രക്ഷിതാവ്-ഉറ്റമിത്രം) ആയി സ്വീകരിക്കണമെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ തന്നെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്.

“അല്ലാഹുവും അവന്റെ ദൂതനും താഴ്മയുള്ളവരായിക്കൊണ്ട് നമസ്കാരം മുമ്പോലെ നിർവഹിക്കുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന സത്യവിശ്വാസികളും മാത്രമാകുന്നു നിങ്ങളുടെ വലിയ്ക്കൾ. വല്ലവനും അല്ലാഹുവേയും അവന്റെ ദൂതനേയും സത്യവിശ്വാസികളേയും വലിയ്ക്കുകളായി സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവിന്റെ കക്ഷി തന്നെയാണ് വിജയം നേടുന്നവർ.”.(വി.ഖു 5:55,56)

പരമമായ അർത്ഥത്തിൽ നമുക്കെല്ലാം ഏറ്റവും അടുത്തവൻ അല്ലാഹുവാണെങ്കിലും പരിമിതവും ലൗകികവുമായ അർത്ഥത്തിൽ ഏറ്റവും അടുത്ത വ്യക്തിയെ അഥവാ ഉറ്റബന്ധുവെ കുറിക്കുന്നതിന് ‘വലിയ്’ എന്ന പദം വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. സക്കരിയ്യ നബി(അ)യുടെ പ്രാർത്ഥന ഖുർആനിൽ ഇപ്രകാരം ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “എനിക്കു പുറകെ വരാനുള്ള ബന്ധുക്കളെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ഭയമാകുന്നു.

എന്റെ ഭാര്യയാണെങ്കിൽ വന്ധ്യയുമാകുന്നു. അതിനാൽ നിന്റെ പക്കൽ നിന്ന് എനിക്ക് ഒരു വലിയ്യിനെ (ഉറ്റബന്ധുവിനെ-സന്തതിയെ) നൽകേണമേ.”.(വി.ഖു 19:5). മറ്റൊരു വചനം ശ്രദ്ധിക്കുക: “അക്രമത്തിന് വിധേയനായി വല്ലവനും കൊലപ്പെടുന്ന പക്ഷം അവന്റെ വലിയ്യിന് (ഉറ്റബന്ധുവിന്) അവകാശം വെച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവൻ കൊലയിൽ അതിരു കവിയരുത്.”.(വി.ഖു 17:33)

റബ്ബ് അഥവാ രക്ഷിതാവ്

അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും റബ്ബ് അഥവാ രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിക്കരുതെന്നാണല്ലോ 6:164 വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം. മറ്റു പല വചനങ്ങളിലും ഈ ആശയം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “അദ്ദേഹം (ഇബ്രാഹീം) പറഞ്ഞു: അല്ല, നിങ്ങളുടെ റബ്ബ് ആകാശഭൂമികളുടെ രക്ഷിതാവാകുന്നു. അവയെ സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കിയവൻ. ഞാൻ അതിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലാകുന്നു.”(വി.ഖു 21:56). ആകാശ ഭൂമികളുടെ രക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവെ അല്ലാത്തവരെ റബ്ബുകളായി സ്വീകരിച്ചവരെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇബ്രാഹീം (അ) അപ്രകാരം പറഞ്ഞത്.

“പറയുക: വേദക്കാരെ, ഞങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കുമിടയിൽ സമമായുള്ള ഒരു വാക്യത്തിലേക്ക് നിങ്ങൾ വരുവിൻ. അതായത്, അല്ലാഹുവെയല്ലാതെ നാം ആരാധിക്കാതിരിക്കുകയും അവനോട് യാതൊന്നിനേയും പങ്കുചേർക്കാതിരിക്കുകയും നമ്മളിൽ ചിലർ മറ്റുചിലരെ റബ്ബുകളാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക” (എന്ന തത്വത്തിലേക്ക്).(വി.ഖു 3:64). യാതൊരു മനുഷ്യനേയും റബ്ബായി സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുക എന്ന തത്വം എല്ലാ വേദങ്ങളിലും അനുശാസിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം. “ജയിലിലെ രണ്ട് സുഹൃത്തുക്കളെ, വ്യത്യസ്ത രക്ഷാധികാരികളാണോ ഉത്തമം; അതല്ല ഏകനും സർവ്വാധികാരിയുമായ അല്ലാഹുവാനോ?”(വി.ഖു 12:39). യൂസുഫ് നബി(അ)യുടെ ചോദ്യം അല്ലാഹു ഉദ്ധരിച്ചതാണിത്.

റബ്ബ് അഥവാ രക്ഷിതാവ് എന്ന സ്ഥാനം അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആർക്കും നൽകരുതെന്ന് പറയുമ്പോൾ രക്ഷാകർത്തൃത്വത്തിന്റെ പരമവും അഭൗതികവുമായ അർത്ഥമാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യരിൽ പെട്ട രക്ഷിതാവ് അഥവാ യജമാനൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലും വളരെ വിരളമായി റബ്ബ് എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. യൂസുഫ് നബി(അ)യുടെ തന്നെ വാക്കുകൾ അല്ലാഹു ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “ജയിലിലെ രണ്ട് സുഹൃത്തുക്കളെ, എന്നാൽ നിങ്ങളിൽ ഒരുവൻ തന്റെ റബ്ബിന് (യജമാനൻ) വീഞ്ഞ് കുടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.”.(വി.ഖു 12:41). “അവർ രണ്ടുപേരിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്നവനാണെന്ന് താൻ വിചാരിച്ച ആളോട് അദ്ദേഹം (യൂസുഫ്) പറഞ്ഞു: ‘നിന്റെ റബ്ബിന്റെ (യജമാനന്റെ) അടുക്കൽ നീ എന്നെപറ്റി പ്രസ്താവിക്കണം’. എന്നാൽ തന്റെ റബ്ബിനോട് (യജമാനനോട്) അപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്ന കാര്യം പരിശാച് അവനെ മറപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഏതാന

ും കൊല്ലങ്ങൾ അദ്ദേഹം (യൂസുഫ്) ജയിലിൽ താമസിച്ചു.” (വി.ഖു 12:42)

12:50 ലും ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ റബ്ബ് എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘റബ്ബ് അല്ലാഹു മാത്രം’ എന്ന് പറയുമ്പോൾ പരിമിതവും ലൗകികവുമായ ഈ അർത്ഥത്തിലല്ല റബ്ബ് എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

ഇലാഹ് അഥവാ ആരാധ്യൻ

ഉപര്യുക്തമായ 7:140 വചനം ഉൾപ്പെടെ അനേകം ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ച് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞ കാര്യമാണ് അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും ഇലാഹായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല എന്നത്. ഹകം, വലിയ്ക്ക്, റബ്ബ് എന്നീ പദങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ് ഇലാഹ് എന്ന പദത്തിന്റെ കാര്യം. യാതൊരു സൃഷ്ടിയേയും യാതൊരു അർത്ഥത്തിലും ‘ഇലാഹ്’ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനെ അല്ലാഹുവോ പ്രവാചകന്മാരോ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നത്. പരിമിതമോ ലൗകികമോ ആയ ഒരർത്ഥം കൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആരെയും ‘ഇലാഹ്’ അഥവാ ആരാധ്യൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാൻ വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. ‘ഇലാഹ്’ എന്ന പദത്തിന് പരമവും അഭൗതികവുമായ അർത്ഥമേയുള്ളൂ. പരിമിതവും ലൗകികവുമായ മറ്റൊരു അർത്ഥം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു തന്നെ ‘ഹകം, വലിയ്ക്ക്, റബ്ബ്’ എന്നീ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചതുപോലെ ‘ഇലാഹ്’ എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഇസ്ലാമിലെ ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിൽ ‘തൗഹീദിൽ ഉലൂഹിയ്യ’ (ഇലാഹിന്റെ ഏകത്വം) ഏറ്റവും പ്രസക്തമായിത്തീരുന്നത്. ആരാധന അഥവാ പരമമായ വണക്കം അർപ്പിക്കേണ്ടത് ആർക്കോ അവനാണ് ‘ഇലാഹ്’ എന്ന് പറയുന്നത്.

വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വ്യതിയാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് ‘ഇലാഹ്’ അല്ലാഹു മാത്രം എന്ന ആശയത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണ്. ആരാധനയോ അതിന്റെ സാരാംശമായ പ്രാർത്ഥനയോ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ അർപ്പിക്കുന്നതിനെ പലവിധത്തിൽ ന്യായീകരിക്കുന്ന പ്രവണതയാണ് ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിങ്ങൾക്കിടയിലും വ്യാപകമായി കാണപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ ഈ വിഷയകമായ തിരുത്തലിനും ബോധവൽക്കരണത്തിനുമാണ് മുന്തിയ പരിഗണന നൽകേണ്ടത്. പരമമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള വിധികർത്താവ്, രക്ഷാധികാരി, രക്ഷിതാവ് എന്നീ സ്ഥാനങ്ങളൊന്നും അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് ഇവിടത്തെ വിശ്വാസമുള്ള മുസ്ലിംകളാരും കൽപിക്കുന്നില്ല. വിശ്വാസമില്ലാത്തവരും ഭൗതികവാദത്തിന്റെ സാധ്യതയിലകപ്പെട്ടു പോയവരുമായ മുസ്ലിം നാമധാരികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്തൃത്വവും യജമാനത്വവും നിഷേധിക്കുന്നുണ്ടാകും. അവരോട് ആദ്യമായി പ്രബോധനം ചെയ്യേണ്ടത് ദൈവാസ്തിക്യത്തെക്കുറിച്ചാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിനൊരു

പരിമിതമോ ലൗകികമോ ആയ ഒരർത്ഥം കൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആരെയും ‘ഇലാഹ്’ അഥവാ ആരാധ്യൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാൻ വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. ‘ഇലാഹ്’ എന്ന പദത്തിന് പരമവും അഭൗതികവുമായ അർത്ഥമേയുള്ളൂ. പരിമിതവും ലൗകികവുമായ മറ്റൊരു അർത്ഥം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു തന്നെ ‘ഹകം, വലിയ്ക്ക്, റബ്ബ്’ എന്നീ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചതുപോലെ ‘ഇലാഹ്’ എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല.

സ്രഷ്ടാവുണ്ടെന്ന് അവർ അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ എന്ന വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാൻ അവരെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം അവന്റെ പരമമായ വിധികർത്തൃത്വത്തെയും രക്ഷാകർത്തൃത്വത്തെയും സംബന്ധിച്ച് അവരെ ബോധവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യണം. അല്ലാഹു മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ എന്ന ആശയം അംഗീകരിക്കുന്നവർക്ക് പരമമായ അർത്ഥത്തിൽ അവനെ മാത്രം ‘ഹകം, വലിയ്ക്കും, റബ്ബും’ മായി അംഗീകരിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടാവില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളിലും ‘ഇലാഹ് അല്ലാഹു മാത്രം’ എന്ന ആശയത്തിന് വളരെ പ്രാമുഖ്യമുണ്ടായത്. ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനവും ഇലാഹിന്റെ ഏകത്വത്തിന് ഏറ്റവും വലിയ മുൻഗണന നൽകുന്നു. മറ്റു പല വിഭാഗങ്ങളും ആരാധ്യൻ അല്ലാഹു മാത്രം എന്ന അതിപ്രധാന വിഷയത്തെ പുറകോട്ട് മാറ്റിയിട്ട് വിശ്വാസികൾക്കിടയിൽ തർക്കമില്ലാത്ത വിധികർത്തൃത്വത്തിന്റെയും രക്ഷാകർത്തൃത്വത്തിന്റെയും വിഷയത്തിൽ ചർച്ച കേന്ദ്രീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

‘രാഷ്ട്രീയ ശിർക്ക്’ ഇന്ന്

അടുത്ത കാലത്ത് പ്രബോധനം വാരികയിൽ എഴുതിയത് കാണുക.

“ജനകീയ സംരഭങ്ങളായി മാറി, ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതിയേയും തെരെഞ്ഞെടുപ്പ് രാഷ്ട്രീയത്തേയും തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഇസ്‌ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ബഹുദൂരം മുന്നോട്ടു പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ‘എല്ലാമില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും വേണ്ട’ എന്ന തത്വത്തിൽ നിന്ന് ‘ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് വല്ലതുമുണ്ടാകുന്നതാണ്’ എന്ന

ആരുടെയെങ്കിലും തത്വങ്ങളെയല്ല, അവരുടെ പ്രായോഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളെയാണ് ജനങ്ങൾ നിരീക്ഷിക്കുന്നത് ”.

(ഇസ്‌ലാമികപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ -2, പ്രബോധനം, 16 ആഗസ്റ്റ് 2008)

“ഇന്ത്യയിലെ ഇസ്‌ലാമികപ്രസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ലോക ഇസ്‌ലാമികപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ അപ്പാടെ പകർത്തുക വയ്യ. കാരണം, ഇവിടെ സാഹചര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. എന്നാൽ അവയിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കാൻ പലതുമുണ്ട്. സാഹചര്യങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തത പറഞ്ഞ് എല്ലാ പ

‘എല്ലാമില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും വേണ്ട’ എന്ന തത്വത്തിൽ നിന്ന് ‘ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് വല്ലതുമുണ്ടാകുന്നതാണ്’ എന്ന പ്രായോഗികതയിലേക്ക് അവ മാറുന്നതാണ് രാഷ്ട്രീയത്തിലെ പുതിയ പ്രവണത.

പ്രായോഗികതയിലേക്ക് അവ മാറുന്നതാണ് രാഷ്ട്രീയത്തിലെ പുതിയ പ്രവണത. നിലവിലുള്ള അനിസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥിതികളിൽ, താത്വിക യുദ്ധം നടത്തി അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമാണാധികാരം സ്ഥാപിതമാവുന്നതുവരെ തെരെഞ്ഞെടുപ്പ് രാഷ്ട്രീയത്തിൽ തങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും ചെയ്യാനില്ല എന്ന നിലപാട് ഇന്നു പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ക്ലിപ്തം അത്തരമൊരു താത്വികയുദ്ധം കൊണ്ടുമാത്രം ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥിതിയെ കൊണ്ടുവരാനാവില്ല. പ്രത്യുത നിലവിലുള്ള അനിസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ ലഭ്യമായ സാമൂഹിക മൂല്യങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ക്രമാനുഗതമായി അതിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുകയായിരിക്കും ബുദ്ധി എന്നു പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതികളിൽ നിന്ന് അകലം പാലിക്കുകയല്ല, അവയെ തങ്ങളുടെ അജണ്ട മുമ്പിൽ വച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ് വേണ്ടത് എന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നു. ഇസ്‌ലാമികവ്യവസ്ഥിതി കൊണ്ടുവരാനുമാത്രമല്ല, സാക്ഷാൽ ഇസ്‌ലാമിക പ്രബോധനം ഫലപ്രദമായി നിർവഹിക്കണമെങ്കിൽ പോലും ഇക്കാലത്ത് രാഷ്ട്രീയത്തിൽ സ്വാധീനം അനിവാര്യമാണ്. മുബ്ബനത്തേക്കാളും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയം സമൂഹത്തിനുമേൽ അത്രമേൽ സ്വാധീനമുള്ള ഘടകമായിരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തെ ഒന്നടങ്കം അതു വലിഞ്ഞു മുറുക്കിയിട്ടുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളാണ്, ഫലത്തിൽ സമൂഹത്തെ നയിക്കുന്നത്. സമൂഹമാവട്ടെ പുതിയ കാലഘട്ടത്തിൽ, തത്വങ്ങളേക്കാളുപരി പ്രയോഗത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കൽപിക്കുന്നത്.

ുരോഗമനങ്ങൾക്കും പുനർവിചിന്തനങ്ങൾക്കും നേരെ പുറംതിരിഞ്ഞ് നിൽക്കാനാവില്ല. അത് ഇസ്‌ലാമിനോട് തന്നെ ചെയ്യുന്ന അപരായമായിരിക്കും.”

(ഇസ്‌ലാമികപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ -4, അബ്ബൂൽസലാം വാണിയമ്പലം പ്രബോധനം, 30 ആഗസ്റ്റ് 2008)

ഇനി ഏതാണ് 50 വർഷം മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട ഒരു ലേഖനഭാഗം കാണാം

“ഇനി നമ്മെപ്പോലെ ഒരു മതേതരഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിൽ ജീവിക്കുന്ന മുസ്‌ലിംകളുടെ നിലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. മുസ്‌ലിം സമുദായം എവിടെയായിരുന്നാലും അവരുടെ ഇടയിൽ ഇസ്‌ലാമികജീവിതത്തെ അവർ പാലിക്കണം. അതോടൊപ്പം തന്നെ രാജ്യത്ത് പൊതുവെ നീതിയും സമാധാനവും പാലിക്കേണ്ടതും അവരുടെ കടമയാണ്. അതുകൊണ്ട് നല്ലവരും പ്രാപ്തരുമായ മുസ്‌ലിംകൾ അസംബ്ലിയിലും മറ്റും സ്ഥാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതും ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിക്കേണ്ടതുമാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് കൊണ്ട് കുറേയെങ്കിലും അക്രമങ്ങളും അനീതികളും തടയുവാനും, ഇസ്‌ലാമിക താൽപര്യങ്ങളേയും സമുദായത്തിനുള്ള രാഷ്ട്രീയാവകാശങ്ങളേയും സംരക്ഷിക്കുവാനും സാധിക്കുമെന്നുള്ളത് ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്. തന്മൂലം, ഈ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ഉദ്യോഗങ്ങളും അസംബ്ലി മുതലായവയിലുള്ള മെമ്പർസ്ഥാനവും സ്വീകരിക്കുന്നത് കൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും താരതമ്യപ്പെടുത്തി ‘രണ്ട്’ പട്ടികയിൽ

നിന്ന് ലഘുവായത് സ്വീകരിക്കുക' എന്ന തത്വമനുസരിച്ച് ചിലപ്പോൾ അനുവദനീയവും ചിലപ്പോൾ നിർബന്ധവുമായിത്തീരുന്നതാണ്. കാരണം, മുസ്ലിംകളിൽ പ്രാപ്തിയും നീതിനിഷ്ഠയുമുള്ളവരെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുമാറി നിൽക്കുന്ന പക്ഷം നാട്ടിൽ പൊതുവെ അനീതിയും, അക്രമപരമായ നിയമങ്ങൾ മൂലം മുസ്ലിംകൾക്ക് തന്നെ കൂടുതൽ ദ്രോഹങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതാണ്. ജീവിതത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമാണെങ്കിൽ ഇതൊന്നും അനുവദനീയമല്ല.....

അമുസ്ലിം ഗവണ്മെന്റുകളുടെ നിയമനിർമ്മാണം കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിക്കു യാതൊരിളക്കവും ഉണ്ട് ടാവുകയില്ലെന്നും അതിനാൽ കഴിയുന്നത്ര അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾക്ക് വിരോധമായി ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങളെ തടയണമെന്നും നിഷ്ഠ വച്ചു അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യുവാനായി ആർ പരിശ്രമിക്കുന്നുവോ അവരാണ് സജ്ജനങ്ങൾ”.

(അൽമനാർ പുസ്തകം 4, ലക്കം 5, 6, 7 'ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയും ഇബാദത്തും' കെ.എം.മൗലവി അവലംബം: ശബാബ് സെമിനാർ പതിപ്പ് 1998)

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച രണ്ട് ലേഖനഭാഗങ്ങളിൽ എന്തു വ്യത്യാസമാണുള്ളത്? തിരിച്ചറിവിനു വേണ്ടി വന്ന നീണ്ട 50 വർഷത്തിന്റെ കാലദൈർഘ്യമല്ലാതെ. 1950 കളിൽ ഈ നിലപാട് പ്രഖ്യാപിച്ച ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനക്കാർ 'രാഷ്ട്രീയം മൈനസായ മുസ്ലിംകൾ'. 2008 ൽ തിരിച്ചറിവു വന്ന 'പ്രബോധന'വും ലേഖകനും 'രാഷ്ട്രീയം പ്ലസ് ആയ മുസ്ലിംകൾ!!!!'

.....“കാലം സാക്ഷി”

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച രണ്ട് ലേഖനഭാഗങ്ങളിൽ എന്തു വ്യത്യാസമാണുള്ളത്? തിരിച്ചറിവിനു വേണ്ടി വന്ന നീണ്ട 50 വർഷത്തിന്റെ കാലദൈർഘ്യമല്ലാതെ. 1950 കളിൽ ഈ നിലപാട് പ്രഖ്യാപിച്ച ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനക്കാർ 'രാഷ്ട്രീയം മൈനസായ മുസ്ലിംകൾ'. 2008 ൽ തിരിച്ചറിവു വന്ന 'പ്രബോധന'വും ലേഖകനും 'രാഷ്ട്രീയം പ്ലസ് ആയ മുസ്ലിംകൾ!!!!'.

[Go to INDEX](#)

സമാപ്തം

ഇത് ആദർശവിഷയങ്ങളിലുള്ള ചർച്ച മാത്രമാണ്. മുജാഹിദുകളുടെ 'രാഷ്ട്രീയ ശീർക്കിനെ' സംബന്ധിച്ച് ഇമെയിലുകളിലൂടെ നിരന്തരമായി പ്രചാരണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ അവയോട് പ്രതികരിക്കേണ്ടത് ഒരു അനിവാര്യതയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഏറ്റവും ശരിയായ വീക്ഷണം ഏത് എന്നതിൽ വിവിധ പണ്ഡിതർ നടത്തിയ ചർച്ചകളിൽ ചിലത് സമാഹരിച്ചു എന്ന് മാത്രം. ആരോടും ശത്രുതയോ, വിദ്വേഷമോ ഇല്ല.

... 'നാഥാ, ഞങ്ങൾക്കും ഞങ്ങൾക്കു മുമ്പേ വിശ്വാസികളായിത്തീർന്ന ഞങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾക്കും നീ പൊറുത്തുതരേണമേ, ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വിശ്വാസികളോട് വിദ്വേഷമുണ്ടാക്കരുതേ, ഞങ്ങളുടെ നാഥാ, നീ കനിവുറ്റവനും ദയാപരനുമല്ലോ!' (ഹുസ്റ 59:10)

പ്രാർത്ഥനയോടെ

-സമ്പാദകൻ
നവംബർ 2008

നത്രെ തബ്ദിയുടെ വ്യാഖ്യാനം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. മതത്തിൽ ഒരു കാര്യം വിരോധിക്കുവാനും അനുവദിക്കാനുമുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ളതാണ്. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം കഴിവിലും അധികാരത്തിലും പെടുന്ന കാര്യത്തിൽ പങ്കുചേർത്തു എന്നതാണ് സത്യം. അതുകൊണ്ടാണ് മുശ്ശിക്കായത്വം. അല്ലാതെ അനുസരിച്ചതുകൊണ്ടോ ശവം തിന്നതുകൊണ്ടോ അല്ല.

ഇബാദത്തും ഇതിഅത്തും -
കെ.പി.മുഹമ്മദ് മൗലവി
കെ ഫൻ ഫം പബ്ലിഷിങ്ങ് വിങ്ങ്.

മതപരമായ നിയമനിർമ്മാണം.

മതപരമായ നിയമനിർമ്മാണത്തെ സംബന്ധിച്ചാണല്ലോ കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ നാം പരാമർശിച്ചത്. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില സംശയങ്ങൾ, ഇബാദത്തിന്റെ അർത്ഥം അനുസരണമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. അതിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മതപരമായ നിയമനിർമ്മാണത്തെപ്പറ്റി അൽപം വിശദീകരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

മതസംബന്ധമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണ്. അതിൽ മറ്റു വല്ലവരെയും പങ്കുചേർക്കുക എന്നത് ശിർക്കാകുന്നു, ബഹുദൈവ വിശ്വാസമാകുന്നു. കാരണം മതനിയമമെന്നത് മറ്റു ഭൗതിക നിയമങ്ങളിലുപരി പവിത്രതയും പരിശുദ്ധിയും ഉള്ളതാകുന്നു. അതിന്റെ നിർമ്മാതാവിനെ സംബന്ധിച്ച് അതിയായ സ്നേഹവും ബഹുമാനവുമുണ്ട്. അതിന്റെ പ്രതിഫലം ഐഹിക ലോകത്തല്ല, മറിച്ച് പാരത്രിക ലോകത്താണ്. അതനുസരിക്കുന്നവന് സ്വർഗവും നിരാകരിക്കുന്നവന് നരകവുമാണ് ലഭിക്കുക. ആ രണ്ടു പ്രതിഫലവും നൽകുവാനുള്ള കഴിവും അധികാരവും അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണ്. സൃഷ്ടികളിൽ ഒരാൾക്കും ആ അധികാരം വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടില്ല. അപ്പോൾ ചില പണ്ഡിതന്മാർക്കോ പുരോഹിതന്മാർക്കോ മറ്റോ മതനിയമം സ്വയം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അധികാരം നൽകുക എന്നാൽ അവർക്ക് ഒരു വിധത്തിൽ ദിവ്യത്വം ചാർത്തലാണ്. അവരുടെ വിധിയിലേക്കു പാലിച്ചാൽ ഫലം

ഹിതന്മാരുടെയും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും വാക്കുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നത് ബഹുമാനപൂർവ്വമാണ്. അപ്പോൾ വ്യത്യസ്തം വ്യക്തമാണ്.”

ഇമാം റാസിയുടെ ഈ പ്രസ്താവന ഇന്ന് ഉന്നയിക്കുന്ന പല സംശയങ്ങൾക്കും മറുപടിയാണ്. ആത്യന്തികമായ ആദരവ് കല്പിച്ചുകൊണ്ട് അനുസരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഇബാദത്തിന്റെ വശം വരുന്നുള്ളൂ അഥവാ ദിവ്യതാം കല്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണത്തിൽ മാത്രം. അപ്പോൾ അത് അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കലായി.

മത നിയമങ്ങളും ഭൗതിക നിയമങ്ങളും.

മതനിയമമല്ലാത്ത മറ്റു നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ ഈ പങ്കു ചേർക്കൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ആരോഗ്യ സംരക്ഷണത്തിനുള്ള ചികിത്സാ നിയമങ്ങൾ അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മനുഷ്യൻ നിർമ്മിക്കുന്നു. ആ നിയമം പാലിച്ചാൽ മരിക്കുന്നത് വരെ ആരോഗ്യവാനായിരിക്കാം. കാർഷിക നിയമങ്ങൾ പാലിച്ചാൽ നല്ല വിളവ് ലഭിക്കും. അച്ചടക്കത്തോടെ വിജ്ഞാനം കരസ്ഥമാക്കണമെങ്കിൽ വിദ്യാലയ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കണം. ഈ നിയമങ്ങളൊന്നും പാലിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു പരലോകവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല. ഈ നിയമങ്ങൾ തെറ്റാണെന്ന് തോന്നുമ്പോൾ തിരുത്താവുന്നതുമാണ്. ഗൃഹനായകൻ നിശ്ചയിക്കുന്ന ശാർഹിക നിയമങ്ങളും രാഷ്ട്രീയമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ഭൗതിക നിയമങ്ങളും തമൈവ. നിയമം പാലിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സമാധാനം. ഇല്ലെങ്കിൽ കൂഴപ്പുവും. അന്താരാഷ്ട്ര നിയമങ്ങളും വ്യത്യസ്തമല്ല. ഇതെല്ലാം നിത്യജീവിതത്തിൽ നാം കണ്ടും കേട്ടും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ. ഇത്തരം നിയമങ്ങൾക്കൊന്നും ദൈവികമായി യാതൊരു പവിത്രതയും കൽപിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ തന്നെ അനുഭവപ്പെടുന്നു. അനുഭവത്തിൽ അബദ്ധങ്ങൾ കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ തിരുത്താവുന്നതും മാറ്റി നിശ്ചയിക്കാവുന്നതുമാണ്. ശാശ്വതമോ മനുഷ്യൻ മാറ്റാൻ പാടില്ലാത്തതോ അല്ല. ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്ന നിയമനിർമ്മാതാവ് റബ്ബോ ദൈവമോ, ആ നിയമം ലംഘിക്കുന്നവൻ മുശ്രിക്കോ ആകുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം മനുഷ്യർക്ക് ചെയ്യാവുന്നതും അല്ലാഹു അനുവദിച്ചതാകുന്നു. മത നിയമനിർമ്മാണം അങ്ങനെയല്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലും നബിവചനങ്ങളിലും മത നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണെന്ന് പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശാർഹികമോ വൈദ്യസംബന്ധമോ വിദ്യാഭ്യാസപരമോ മറ്റു നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും റസൂലിൽ നിന്നും വന്നിട്ടുള്ള ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങളും നിയമങ്ങളും മതത്തിൽ പെട്ടതു തന്നെയാണ്. അതിനു മതപരമായ പവിത്രതയും ഉണ്ട്. മാറ്റുവാനും തിരുത്തുവാനും ആർക്കും അധികാരമില്ല. അത്തരം നിയമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഭൗതികമായും ഫലങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിലുപരി പാരത്രികമാണതിന്റെ പരമ ലക്ഷ്യം. മതത്തിന്റെ പേരിലുള്ള എല്ലാ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും പാരത്രിക പ്രതിഫലമാണ് അന്തിമമായി നാമാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതു തന്നെയാണ് അല്ലാഹുവും നബി(സ)യും നമ്മോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും. വ്യഭാകൊണ്ട് ശുചിത്വം, നോമ്പ് കൊണ്ട് ആരോഗ്യസംരക്ഷണം, ഹജ്ജ് കൊണ്ട് ലോകപരിചയവും പരസ്പര ബന്ധവും, കൊന്നവനെ കൊല്ലുന്നതുകൊണ്ട് ഭൗതിക സമാധാനവും ലഭ്യമാവുന്നുവെന്നത് തീർച്ച തന്നെ. പക്ഷെ, നാമതെല്ലാം നിർവഹിക്കുന്നത് ഭൗതിക ഗുണം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടല്ല. ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പാരത്രിക സൗഭാഗ്യവുമത്രെ. അതിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ഭൗതിക ഗുണങ്ങൾ പ്രധാനമല്ല. മറിച്ച് ഭൗതിക നിയമങ്ങളിൽ ഭൗതിക നേട്ടമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ചിന്തയുമില്ല.

ഇസ്‌ലാമിനെ ഈ വിധം ഒരു ഭൗതിക പ്രധാനമായ പ്രസ്ഥാനമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ചിലരെ കാണാം. അവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ നിയമങ്ങൾ മതപരവും ഭൗതികവും എന്നിങ്ങനെ രണ്ടില്ല. മതനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതിന്റെ പരമലക്ഷ്യം ഭൗതിക ശാന്തിയും സമാധാനവും ആണിവർക്ക്. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് രണ്ടും (മതവും ഭൗതികവും) രണ്ടായി കാണാൻ കഴിയില്ല. എല്ലാം ഒന്നുതന്നെ. ദുനിയാവിലെ സുഖസൗകര്യമാണ് എല്ലാറ്റിന്റെയും ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ വല്ല നിയമവും ആരെങ്കിലും നിർമ്മിച്ചാൽ അവൻ ദൈവവും അനുസരിക്കുന്നവർ ബഹുദൈവാരാധകനുമായി എന്നാണിവരുടെ ചിന്താഗതി. ഈ ചിന്താഗതിയുടെ പോക്ക് എവിടേക്കാണെന്ന് പോലും ഇവർ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ഇസ്‌ലാം തന്നെ കേവലം ഒരു ഭൗതിക പ്രസ്ഥാനമാക്കുകയാണ് ഇവർ ചെയ്യുന്നത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മതം. ഇസ്‌ലാം മതം. സോഷ്യലിസ്റ്റ് മതം എന്നെല്ലാം ഇവർ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഇതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും നല്ല മതം ഇസ്‌ലാമാണ് എന്നവർ സമർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യും. ഭൗതിക സൗഖ്യങ്ങൾക്കും സമാ

ധാനത്തിനും കൂടുതൽ ഉപയുക്തം ഇസ്‌ലാം മതമാണെന്നേ ഇവരുടെ സമർത്ഥനം കൊണ്ട് ലോകം ധരിക്കുകയുള്ളൂ. നാം വിശ്വസിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ ഭൗതിക ജീവിതത്തിലുപരിയായി പാരത്രിക ജീവിതത്തിൽ ശാന്തിയും സൗഖ്യവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതാണ് ഇസ്‌ലാം എന്നതത്രെ. അതുകൊണ്ട് പാരത്രികവും ഭൗതികവും രണ്ടും രണ്ടായി തന്നെ നാം കാണുന്നു. രണ്ടിലും നന്മ വേണമെന്ന് നാം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ (البقرة)

“ഞങ്ങളുടെ നാഥാ! ഞങ്ങൾക്ക് ദുന്യാവിൽ നന്മ തരേണമേ. ആഖിറത്തിലും നന്മ തരേണമേ. ഞങ്ങളെ നരക ശിക്ഷയിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കേണമേ.”

മറ്റഭിപ്രായങ്ങൾ

ചുരുക്കത്തിൽ മത നിയമനിർമ്മാണത്തിന് അധികാരം പണ്ഡിത പുരോഹിതന്മാർക്ക് ആക്കി എന്നതാണ് റബ്ബുകളാക്കി എന്നതിന്റെ വിവക്ഷ.

വ്യത്യസ്തമായ രെഭിപ്രായം കൂടിയുണ്ട്. ഇമാം റാസി(റ) പറയുന്നു:

والقول الثانى فى تفسير هذه الربوبية ان الجهال والحشوية اذا بالغوا فى تعظيم شيخهم وقدوتهم فقد يميل طبعهم الى القول بالخلول والاتحاد اذا كان هذا مشاهدا فى هذه الامة فكيف يبعد ثبوته فى الامم السالفة - (رازى)

“ഈ റബ്ബുകളാക്കിയതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായം വിവരമില്ലാത്തവരും (തരീഖത്തുകാരെ പോലെ) ഹശവിയാക്കളും, അവർ ശൈഖന്മാരെയും നേതാക്കളെയും അതിർകവിഞ്ഞു ബഹുമാനിക്കുകയാൽ സാക്ഷാൽ ദൈവമായ അല്ലാഹു അവരിൽ അവതരിക്കുന്നുവെന്നും ദൈവവും അവരും ഒന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും വാദിക്കുവാൻ അവർക്ക് സ്വാഭാവികമായും വാസനയുണ്ടാകുന്നു. ഈ സമുദായത്തിൽ തന്നെ ഇങ്ങനെയല്ലെന്ന് നാം കാണുമ്പോൾ പൂർവ്വ സമുദായങ്ങളിൽ ഇത്തരം തെറ്റായ വിശ്വാസങ്ങൾ ഉണ്ടാവുക എന്നത് വിദൂരമല്ലല്ലോ.”

مَافِي الْجَنَّةِ إِلَّا اللَّهُ (ഞാൻ അല്ലാഹുവാണ്), اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ (നീളക്കൂപ്പായത്തിൽ അല്ലാഹു അല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല) തുടങ്ങിയ ധ്യാനമുറകൾ നടപ്പിൽ വരുത്തിയ ദൈവാവതാര വാദിയായ ഹല്ലാജിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരും ദൈവവും മനുഷ്യരും രണ്ടല്ല, ഒന്നു തന്നെ എന്നു വാദിച്ചിട്ടുള്ള ഇബ്നു അറബിയുടെ അനുയായികളായ തരീഖത്തുകാരും സുഫികളുമെല്ലാം ഈ മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തിൽ തന്നെയുണ്ടല്ലോ. ഇവരെപ്പറ്റി അനുയായികൾ വിശ്വസിക്കുന്നത് ദൈവത്തിനറിയുന്ന എല്ലാ മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും ഇവർക്കും അറിയാമെന്നും ഇവർ തന്നെ സാക്ഷാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതീകമാണെന്നുമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള അന്ധവിശ്വാസം ക്രിസ്താനികൾ അവരുടെ പുരോഹിതന്മാരെ സംബന്ധിച്ചും വെച്ചുപുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ അന്ധവിശ്വാസമാണ് റബ്ബുകളാക്കി എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നാണ് ഇമാം റാസി പറയുന്നത്. അപ്പോൾ പുരോഹിത പണ്ഡിതന്മാർ അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരുതരം ദൈവങ്ങൾ തന്നെ.

ഇതെല്ലാമാണ് പുരോഹിത പണ്ഡിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കുന്നതിന്റെ വിവക്ഷയായി ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇതിലൊന്നും തന്നെ കേവലം ഭരണനിയമം ഉണ്ടാക്കുന്ന ഭരണാധികാരി ദൈവമായി എന്നോ ആ നിയമം ഭൗതികമായ ചില ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി അനുസരിച്ചു ജീവിച്ചാൽ അവൻ ബഹുദൈവാരാധകനായിത്തീരും എന്നോ ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന യാതൊരു സൂചന പോലും കാണുന്നില്ല എന്നത് സുവ്യക്തം. അല്ലാഹുവിന്റെ പരിശുദ്ധ വചനങ്ങളെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും അല്ലാഹു നമ്മെ കാത്തുരക്ഷിക്കട്ടെ. ആമീൻ.

[Go to INDEX](#)

നിയമങ്ങൾ രണ്ടുവിധം

ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നു. അവയിൽ ഒന്നാമത്തേത് അടിസ്ഥാനപരമായിത്തന്നെ ഖുർആനിലൂടെയും തിരുചര്യയിലൂടെയും ലഭ്യമായവയാണ്. അഥവാ നബി(സ)യുടെ നിയോഗത്തിനു മുമ്പ് അത്തരം കർമ്മങ്ങളുടെയും വിശ്വാസങ്ങളുടെയും രൂപഭാവങ്ങൾ മനുഷ്യന് അജ്ഞാതമായിരുന്നു. അല്ലാഹു, മലക്കുകൾ, നബിമാർ തുടങ്ങിയവരിലുള്ള വിശ്വാസങ്ങളും, നമസ്കാരം, നോമ്പ് തുടങ്ങിയ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളും ഈ ഗണത്തിൽ പെടുന്നു. ഇവയിൽ കൈകടത്തുവാനോ സ്വയം നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുവാനോ മനുഷ്യന് അവകാശമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നബി(സ) പറഞ്ഞത്, 'ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നപോലെ നിങ്ങൾ നമസ്കരിക്കുക' ഇത്തരം നിങ്ങളുടെ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾ എന്നിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കുക' ഇത്തരം മതനിയമങ്ങൾ ഒരാൾ സ്വയം നിർമ്മിക്കുന്നത് അനുവദനീയമല്ലാത്തതും അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശങ്ങളിൽ പങ്കുചേർക്കലുമാണ്.

ام لهم شركاء شرعوا لهم من الذين مالم يأذن به الله ولولا كلمة الفصل لقضى بينهم وان الظالمين لهم عذاب اليم (الشورى ٢١)

(ദീനിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ആജ്ഞ കൂടാതെ അവർക്ക് നിയമങ്ങളേകുന്ന പങ്കുകാരുണ്ടോ. തീരുമാനത്തിന്റെ ദിനമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കിടയിൽ (ഇപ്പോൾതന്നെ) വിധിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. നിശ്ചയമായും അക്രമകാരികൾക്ക് കഠിനമായ ശിക്ഷയുണ്ട്' (ശുറാ)

ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം മനുഷ്യ ബുദ്ധിയിലൂടെയും ചിന്തയിലൂടെയും കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്ന ഭൗതിക കാര്യങ്ങളിലാണ്. അവയിൽ നീതിയും സത്യവും നിലനിർത്താനായി നൽകപ്പെട്ട നിർദ്ദേശങ്ങളാണവ. കച്ചവടം, കൃഷി, വ്യവസായം, രാഷ്ട്രീയം, ഭരണസംവിധാനം, ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം മനുഷ്യന് അവന്റെ ബുദ്ധിയിലൂടെ കരസ്ഥമാക്കാൻ കഴിയുന്നവയാണെന്നു നാം മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ ഭൗതികാവശ്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ സത്യവും നീതിയും നിലനിർത്താനായി ചില നിയമങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളും ഇസ്ലാം ചുമത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവ നബി(സ)യുടെ കാലഘട്ടത്തിലുള്ള ഭൗതിക കാര്യങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല പിൻക്കാലത്ത് ശാസ്ത്രീയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിലൂടെ ഉണ്ടാവുന്നവക്കും കൂടി ബാധകമായിരിക്കും. അവ ലംഘിക്കാതെ നമുക്ക് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഏതൊരു ഭൗതിക കാര്യവും പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണ്. അവയിൽ നബി(സ)യുടെ മാതൃകയില്ലാ

എന്നതുകൊണ്ട് ഇസ്ലാമിന്റെ സാങ്കേതിക ഭാഷയിൽ ബിദ്അത്ത് (നവീനകാര്യം) എന്നു പറയാറില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നബി(സ) രൂപിച്ചു നോക്കുക പോലും ചെയ്യാത്ത ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ നമുക്ക് കഴിക്കുകയും അവിടുന്ന് ധരിക്കാത്ത വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുകയും ചെയ്യാം. അദ്ദേഹം യാത്ര ചെയ്യുകയോ കാണുക പോലുമോ ചെയ്യാത്ത വാഹനങ്ങളിൽ നമുക്ക് സഞ്ചരിക്കാം. അപ്രകാരം തന്നെ അവിടുന്ന് പഠിപ്പിക്കാത്ത രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതും അനുവദനീയമാണ്. പക്ഷെ അവയൊന്നും ഇസ്ലാമിക ശിക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമോ സത്യത്തിനും നീതിക്കും നിരക്കാത്തതോ ആകാവതല്ല.

എന്നാൽ ദീനി കർമ്മങ്ങൾ അവയിലെ ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നബി(സ)യുടെ മാതൃകയെ പിന്തുടരൽ നിർബന്ധമാണ്. അവ ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാകാതിരുന്നാൽ മാത്രം പൊരം, മറിച്ച്, ഭൗതിക കാര്യം ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാകാതിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. അഥവാ ദീനി കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹുവും പ്രവാചകനും കൽപ്പിച്ചതു മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ. മറ്റൊന്നും ചെയ്തു കൂടാ. എന്നാൽ ദുന്യവി കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹു വിരോധിച്ചത് ചെയ്തു കൂടാ. മറ്റൊന്നും ചെയ്യാം. ഉദാഹരണത്തിനു ഒരു നമസ്കാരം നിർവഹിക്കണമെങ്കിൽ അതിന് മതപരമായ തെളിവ് അഥവാ നബി(സ)യുടെ മാതൃക ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ഒരു യാത്ര ചെയ്യണമെങ്കിൽ ആ വാഹനത്തിൽ നബി(സ) യാത്ര ചെയ്തതോ അനുവദിച്ചതോ ആയ തെളിവുകൾ ആവശ്യമില്ല. നബി(സ)യുടെ നിരോധം ഇല്ലാതിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് ഇല്ലാതിരുന്ന കാർ, ബസ്, തീവണ്ടി, വിമാനം ഇവയെല്ലാം നാം നിരാക്ഷേപം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ദീൻ കാര്യവും ദുന്യ കാര്യവും തമ്മിൽ ഈ വ്യത്യാസമുണ്ടായതുകൊണ്ടാണ് 'ഞാൻ നമസ്കരിച്ചതു പോലെ നിങ്ങളും നമസ്കരിക്കുക' എന്നു പറഞ്ഞ നബി(സ) ഞാൻ കയറിയ വാഹനത്തിൽ നിങ്ങളും കയറുക എന്നു പറയാതിരുന്നത്.

തെളിവുകൾ കാണുക

ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ദീനും ദുന്യവും വ്യത്യാസമുള്ള കാര്യങ്ങളാണെന്നു നാം പറയുന്നത്. നബി(സ) തന്നെ അതു വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. ഇമാം മുസ്ലിം, നിവേദനം ചെയ്ത ഒരു ഹദീസ് ശ്രദ്ധിക്കുക. നബി(സ) പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രം. അല്ലാഹു വിങ്കൽ നിന്ന് എനിക്ക് ലഭിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ എന്റെ കല്പനകൾ നിങ്ങൾ അനുസരിക്കണം. അതല്ലാത്ത ലൗകികകാര്യങ്ങളെ സം

ഹിതമാരുടെയും അവരുടെ സുന്നഹദോസുകളുടെയും മാർഗ്ഗം ജമാഅത്ത് അനുധാവനം ചെയ്യുകയും സ്വയം അല്ലാഹുവിന് പുറമെയുള്ള റബ്ബുകളായി അവതരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ തുരുപ്പുശീട്ട്

ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനീയങ്ങളിൽ അഗാധജ്ഞാനം നേടാത്ത സാധാരണക്കാരെ വശംവദരാക്കുവാനായി ഇതരമുസ്ലിം സംഘടനകൾക്കെതിരെ ഇസ്ലാമിസ്റ്റുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരുതുരുപ്പുശീട്ടാണ് ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം. ഒരേ മുസ്ലിം സംഘടനയിലെത്തന്നെ പ്രവർത്തകർ വിവിധ രാഷ്ട്രീയ സംഘടനകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് വിരോധാഭാസമാണെന്നും പ്രസ്തുത മതസംഘടനയുടെ ആശയ പാപ്പരത്തമാണെന്ന് കാണിക്കുന്നതെന്നും പൊതുജനങ്ങളെ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. പല മുസ്ലിംകളും ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അജ്ഞരുമാണ്. അതിനാൽ ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് അൽപം വിശദീകരിക്കുന്നത് സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കും.

ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ് രാഷ്ട്രീയത്തിന് ഇസ്ലാം നൽകുന്ന സ്ഥാനം നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വ്യാപാരം, കൃഷി, വ്യവസായം തുടങ്ങിയ ഭൗതിക കാര്യങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനം തന്നെയാണ് ഇസ്ലാമിൽ രാഷ്ട്രീയത്തിനുള്ളത്. അല്ലാതെ തൗഹീദ്, നമസ്കാരം, നോമ്പ്, സകാത്ത്, ഹജ്ജ് തുടങ്ങിയവയ്ക്കോ അവയുടെ ഘടകങ്ങൾക്കോ ഉള്ള പ്രാധാന്യം ഇസ്ലാമിൽ ഭരണത്തിനും രാഷ്ട്രീയത്തിനുമില്ല. സമ്പത്തും പ്രചരണ മാദ്ധ്യമങ്ങളും സുലഭമായുണ്ടാകുന്നത് ഒരു വേള ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനത്തിനു സഹായകമാകാമെന്നപോലെ ഭരണവും രാഷ്ട്രീയ ശക്തിയുമുണ്ടാകുന്നതും ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രബോധനത്തിനു സഹായകമായേക്കാം. അവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് സൂക്ഷ്മതയോടെയല്ലെങ്കിൽ അവ പ്രബോധകന് വൈഷമ്യങ്ങളുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ സമ്പത്തില്ലാത്തവന്റെ ദീനും പ്രചരണ സൗകര്യങ്ങൾ സുലഭമായി ലഭിക്കാത്തവന്റെ ദീനും ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടാത്ത സാങ്കല്പിക വീടാകാത്തപോലെ ഭരണമില്ലാത്ത ദീനും സ്ഥാപിക്കപ്പെടാത്ത സാങ്കല്പിക ഭവനമാവല്ല. ദീനും ദുന്യാവുമെന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ദീൻ കാര്യങ്ങളും ഭൗതിക കാര്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ നാം വിവരിച്ചത് ഇത്തരൂണത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

രാഷ്ട്രീയവും ഇത്തരം ഭൗതിക കാര്യങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ്. കച്ചവടത്തിലും കൃഷിയിലുമെന്നപോലെ മിക്കവാറെല്ലാ വിശദാംശങ്ങളും രാഷ്ട്രീയ

ത്തിലും ഇസ്ലാം മനുഷ്യന് വിട്ടു തന്നിരിക്കുകയാണ്. ജീവിതത്തിലെ പരിവർത്തന വിധേയമല്ലാത്ത വൈയക്തിക കാര്യങ്ങളിലും വിവാഹം, മരണം അനന്തരാവകാശം തുടങ്ങിയ മാറ്റത്തിന് വിധേയമല്ലാത്ത സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങളിലും ഇസ്ലാമിന് വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങളുണ്ട്. ഇതല്ലാത്ത രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സംവിധാനം, സമ്പത്തിന്റെ മേൽനോട്ടം അന്താരാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങൾ ഇവകളെല്ലാം സത്യം നീതി തുടങ്ങിയ പൊതുനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യന്റെ യുക്തിക്കും ബുദ്ധിയിക്കും ഇസ്ലാം വിട്ടു തന്നിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ ഖുർആനും നബി(സ)യുടെ ചര്യകൾക്കും നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കും വിരുദ്ധമാകാത്തവിധം ഓരോ മുസൽമാനും അവയിൽ സ്വന്തമായി തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുകയോ പരസ്പരം കൂടിയാലോചിച്ച് തീരുമാനിക്കുകയോ ചെയ്യാം. ഇത് ഇന്ന് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിപോലും അംഗീകരിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. 'അല്ലാഹു മനുഷ്യന് നൽകിയ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം സാമൂഹ്യജീവിതവും കുടുംബ കാര്യങ്ങളടക്കമുള്ള വൈയക്തിക ജീവിതവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം കൽപിക്കുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സംവിധാനം സമ്പത്തിന്റെ മേൽനോട്ടം തുടങ്ങിയ ചര്യങ്ങളിൽ ദൈവികാജ്ഞകൾ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു കടക്കാതെ ചില മൂല്യാദിവിന്യാസങ്ങൾ (Value of Orientations) നിർണ്ണയിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഖുർആനിലെയും സുന്നത്തിലെയും സുവ്യക്തമായ ആജ്ഞകൾ പ്രത്യേകിച്ചും നിയമപരമായവ പ്രധാനമായി ബാധിക്കുന്നത് വ്യക്തിയെയും കുടുംബ ജീവിതത്തെയുമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമല്ലാത്തതും മൂല്യാദിവിന്യാസത്തിനു അനുപേക്ഷണീയവുമായ സാമൂഹ്യ ജീവിത ഘടകങ്ങളെപ്പറ്റിയേ സുവ്യക്തമായ ദൈവിക നിർദ്ദേശങ്ങളുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ ഇസ്ലാമിൽ ദൈവിക വെളിപാട് സാമൂഹ്യ ജീവിതം ഒട്ടൊക്കെ മുഴുവനായും തന്നെ യുക്തിയുടെയും അനുഭവത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ സംവിധാനിക്കപ്പെടുവാൻ അനുവദിക്കുകയാണ്' (ജ:ഇ. മതേതര ഭാരതത്തിൽ പേജ് : 16)

ഈ ഉദ്ധരണിയിലൂടെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ തന്നെ രാഷ്ട്രീയം ഒരു ദീനികാര്യമല്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. കാരണം ദീൻകാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവകാശം ഇസ്ലാം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് വിട്ടു തന്നിട്ടില്ല എന്നതുതന്നെ. മതപരമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം തന്നെ നബി(സ) മുസ്ലിംകളെ പഠിപ്പിക്കുകയും അവ പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയൊന്നും തന്നെ തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവകാശം മനുഷ്യന്റെ യുക്തിയ്ക്കോ ബുദ്ധിയിക്കോ ഇസ്ലാം വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടില്ല. ദീനിലെതാരതമ്യേനസാരമില്ലാത്തതെന്നു ചിലർ പറയാറുള്ള ഖുനുതും കൈകെട്ടുപോലും യുക്തിയുടെ തീരുമാ

നാനുസാരം സ്വീകരിക്കാവതല്ല. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയം ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യ ബുദ്ധിക്ക് വിട്ടു തന്നിരിക്കുന്നു. അതൊരു ദീൻ കാര്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല.

രാഷ്ട്രീയത്തിലെ വളരെ പ്രധാനമായ ഭരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം, തിരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം എന്നിവയിൽ പോലും ഇസ്‌ലാമിനു സുവ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങളില്ല. കാരണം അവ സ്ഥലകാല ഭേദങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെടുന്നവയാണ്. ദാവൂദ് നബി(അ)നുശേഷം ഭരണം ഏറ്റെടുത്ത സുലൈമാൻ നബി(അ)നെക്കുറിച്ച് സുലൈമാൻ ദാവൂദിനെ അനന്തരമെടുത്തു എന്നു പൂർത്തൂർ വിശേഷിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ നീതി പൂർവ്വകമാണെങ്കിൽ രാജഭരണവും പിൻതുടർച്ചാവകാശവും തെറ്റായിരുന്നില്ലെന്നു അല്ലാഹു അംഗീകരിച്ചു. മുഹമ്മദ്(സ)ക്കുശേഷം നാലു ഖലീഫമാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തത് വ്യത്യസ്ത സ്വഭാവങ്ങളിലായിരുന്നു. മദ്റീന നിവാസികളായിരുന്നു അബൂബക്കർ(റ)വിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം അധികാരമേറ്റെടുത്ത ഉമർ(റ) അബൂബക്കർ(റ)വിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസാരമായിരുന്നു ഭരണരംഗത്തേക്ക് പ്രവേശിച്ചത്. ഖലീഫ നിശ്ചയിച്ച ആറംഗസമിതിയുടെ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായമനുസരിച്ചായിരുന്നു ഉസ്‌മാൻ(റ)വിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്. അലി(റ)വാകട്ടെ മദ്റീന നിവാസികളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ ഇസ്‌ലാമിക ലോകത്തിന്റെ നേതൃ തലത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിയത്. അങ്ങനെ ഖുലഫാഉർറാശിദീങ്ങളെപ്പോലും വിവിധ രൂപത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തുവെന്നത് ഇസ്‌ലാമിൽ ഖലീഫയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയെന്ന രാഷ്ട്രീയത്തിലെ അടിസ്ഥാന കാര്യത്തിൽ പോലും ഒരു അലംഘനീയ സമ്പ്രദായമില്ലെന്നതിനു തെളിവാണ്. അതെല്ലാം സന്ദർഭോചിതമായി തീരുമാനിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യ ബുദ്ധിക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നു.

ഖുലഫാക്കളുടെ ശേഷം സിറിയക്കാരുടെ പിന്തുണയോടെ ഭരണമേറ്റു മുആവിയ(റ) രാജാധിപത്യത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ചത് വിമർശന വിധേയമായെങ്കിലും മതദ്യുഷ്ടിയിൽ ഒരു പാപമായിരുന്നുവെന്നു പറയാവതല്ല. അദ്ദേഹത്തെ ശിയാക്കളൊഴികെയുള്ള മുസ്‌ലിംകൾ എല്ലാം തന്നെ നബി(സ)യുടെ ഒരു സഹാബിയായി പരിഗണിക്കുന്നുവെന്നതു തന്നെ അതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അപ്രകാരം തന്നെ അമവിയ്യാ ഭരണകൂടത്തിലെ വെള്ളി നക്ഷത്രമായിരുന്ന ഉമർബിൻ അബ്ദിൽ അസീസ്(റ) തന്റെ മുൻഗാമിയായ സുലൈമാൻ എന്ന ഭരണാധികാരിയുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരനായിട്ടാണ് അധികാരമേറ്റത്. മാത്രമല്ല മുൻകാല ഭരണാധികാരികളുടെ അഴിമതികളെല്ലാം പൊളിച്ചുകളയുകയും രാജകുടുംബത്തിന്റെ സ്വത്ത് കണ്ടു

കെട്ടുകയും ചെയ്ത അദ്ദേഹം തന്റെ മുൻഗാമിയായ സുലൈമാൻ തനിക്ക് ശേഷം പിന്തുടർച്ചാവകാശിയായി പ്രഖ്യാപിച്ച യസീദുബിൻ അബ്ദിൽ മലികിന്റെ കിരീടാവകാശത്തെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്താൻ ധൃതികാണിച്ചില്ല. ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഭരണാധികാരിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള വ്യവസ്ഥയും ഭരണ സംവിധാനവും ഇസ്‌ലാമിക ദൃഷ്ട്യാ ഉള്ള ഒരു ആനക്കാര്യമല്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്തിനധികം ഇലക്ഷനിൽ വോട്ടു ചെയ്യുന്ന കാര്യം ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി തന്നെയും ശുറാക്കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളുടെ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരം തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായത് നാം വിവരിക്കുകയുണ്ടായി. (അവർ ഹറാമിനെ ഹലാലാക്കിയത് മറ്റൊരു പ്രശ്നം) അത് ഒരു ദീൻ കാര്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്തു കൂടെന്നത് സുവ്യക്തമല്ലേ. നമസ്കാരം നോമ്പ് ഇവയൊന്നും തന്നെ ആരും വോട്ടിനിട്ടു തീരുമാനിക്കാറില്ലല്ലോ. എന്തിനധികം അംഗശുദ്ധി വരുത്തുമ്പോൾ തലതടവുന്നത് ഇരുപത്തിനാലിനെതിരെ മുപ്പത്തിരണ്ടു വോട്ടിനിട്ടു ഒരു പ്രാവശ്യമായി തീരുമാനിച്ചുവെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കാമോ! അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യമെന്നു തീരുമാനിക്കാമോ?

രാഷ്ട്രീയം ഒരു ഭൗതിക കാര്യമാണെന്ന് നാം ഗ്രഹിച്ചു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനി നമുക്ക് ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം വിലയിരുത്താം. ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമായിരിക്കും. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയും ജമാഅത്തും എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇപ്പോൾ ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിയും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയെ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്ന് നാം ഗ്രഹിച്ചുവല്ലോ. കൂടാതെ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവങ്ങളായ ജനാധിപത്യം, മതേതരത്വം, സോഷ്യലിസം ഇവയൊന്നും ഇസ്‌ലാമിക വിരുദ്ധമല്ലെന്നും നാം പ്രസ്തുത അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിസ്റ്റ് സാഹിത്യങ്ങളിലൂടെത്തന്നെ തെളിയിക്കുകയുണ്ടായി.

ഇന്ത്യയിലെ മതേതരത്വമെന്നത് റഷ്യയിലെയോ ചൈനയിലെയോ പോലെ മതനിഷേധമല്ല. മറിച്ച് ഇന്ത്യാരാഷ്ട്രം ഏതെങ്കിലുമൊരു മതത്തോടു പ്രത്യേകമായി ബാധ്യസ്ഥമല്ല. പൗരന്മാർക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള മതം സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. മതാടിസ്ഥാനത്തിൽ പൗരന്മാർക്കിടയിൽ വിവേചനം ഉണ്ടാവില്ല. ഇതാണ് മതേതരത്വത്തിന്റെ ഇന്ത്യൻ കാഴ്ചപ്പാട്. ഈ വീക്ഷണത്തിലുള്ള മതേതരത്വം ഇസ്‌ലാമിനെതിരല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മുക്തിനപ്പുറം കാണാൻ കഴിയാത്ത ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി ഒഴികെയുള്ള സംഘടനകൾ തുടക്കം മുതലേ ഈ മതേതരത്വത്തെ അനുകൂലിച്ചിരുന്നു. 1970 നോടുത്ത കാലങ്ങളിൽ ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിയും ഇ.ഗീ.ക.ക.ക.

നിയമപരമായ നിഗമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നത് ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും മുഖ്യമായും അധികാര പരിധിയിൽ അടങ്ങുന്നതിനായിരുന്നു. അവരുടെ പഠനങ്ങൾ ആഴത്തിലുള്ളതും അന്തർദ്ദേശ പ്രചോദിതവുമായിരുന്നുവെന്നതിൽ സംശയമേയില്ല. എന്നിരുന്നാലും, അത്തരം പഠനങ്ങളുടെ ഫലങ്ങൾ പലപ്പോഴും ആത്മനിഷ്ഠമായിരുന്നു. അവ ഓരോ പണ്ഡിതന്റെയും ഇസ്‌ലാമിക നിയമസ്രോതസ്സിനോടുള്ള സമീപനത്തെയും അവരതിനു നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനത്തെയും അവരുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹികവും ചിന്താപരവുമായ സാഹചര്യങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ സാഹചര്യങ്ങൾ നമ്മുടെതിൽനിന്നും തുലോം വ്യത്യസ്തമായതിനാൽ, നാം ഈ കാലത്തെത്തുന്ന നിഗമനങ്ങൾ അവരെന്നതിൽ നിഗമനങ്ങളിൽനിന്നും സ്വാഭാവികമായും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് പല ആധുനിക മുസ്‌ലിംകളും സമകാലീന രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരമ്പരാഗത ഫിഖ്ഹി നിയമങ്ങളിലൂടെ പരിഹാരം തേടാൻ വൈമുഖ്യം കാണിക്കുന്നത്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ, ആ നിയമങ്ങൾ ചില പ്രത്യേക പ്രശ്നങ്ങളിൽ ശരീഅത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാനുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് രൂപം കൊടുക്കപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. പക്ഷേ, കാലം കൂറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ജനമനസ്സുകളിൽ അവർക്ക് പരമ പവിത്രമായ ഒരു സാധുത കൈവരികയും പല മുസ്‌ലിംകളും അതിനെ ശരീഅത്ത് നിയമത്തിന്റെ തന്നെ അവിഭാജ്യഘടകമായി ഗണിച്ചുപോരുകയും ചെയ്തു. ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും ഖണ്ഡിതമായിപ്പറഞ്ഞ നിയമവാക്യങ്ങളും കൽപനാ-നിരോധനങ്ങളും എല്ലാ നിയമസാഹചര്യങ്ങളിലും പ്രയോഗിക്കാൻ പര്യാപ്തമാവുകയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ട് യുക്തിപൂർവ്വമെത്തിയ സദുപനിഗമനങ്ങളിലൂടെ മതനിയമങ്ങളെ ഒന്നു വികസിപ്പിച്ചെടുക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും ഇതിനുപോർബലകമായി വാദിക്കപ്പെട്ടു. ശരീഅത്തിനെ സ്വേച്ഛാനുസാരം വിപുലീകരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഖുർആനോ സുന്നത്തോ നൽകുന്നില്ലെന്ന യഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ, നൂറ്റാണ്ടുകളായി അനേകം മുസ്‌ലിം പണ്ഡിതന്മാർ വാദിച്ചിരുന്നതുപോലെ, ഒരു കാര്യം വളരെ വസ്തുനിഷ്ഠമായിത്തന്നെ പറയാൻ കഴിയും: ഖണ്ഡിതമായ വിധികൾ ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും വളരെ പരിമിതമായേ ഉള്ളൂ എന്നത് നിയമദാതാവിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നു വന്ന ഒരു വീഴ്ചയോ പോരായ്മയോ അല്ലതന്നെ; മറിച്ച്, നിയമപരമായും സാമൂഹികമായും ഉള്ള കണിശതയും കടുംപിടുത്തവും ഒഴിവാക്കാനുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടാണ്. സങ്കല്പിക്കാവുന്ന എല്ലാ ജീവിതാവശ്യങ്ങളെയും വിശദമായി ശരീഅത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന് നിയമദാതാവായ ദൈവം ഒരിക്കലും ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും നമുക്കിതിൽനിന്നും അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. സാമൂഹികവികസനത്തിന്റെ നിയമാതിർത്തികൾ നിർണയിക്കാൻ മാത്രമേ അവനുദ്ദേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. 'ഭാവിയിലുണ്ടായേക്കാവുന്ന' അസംഖ്യം നിയമസാഹചര്യങ്ങളിൽ ഓരോ പ്രശ്നവും കാലത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചും മാറുന്ന സാമൂഹിക

സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചും പരിഹരിക്കാൻ മനുഷ്യന്നു വിടുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ഇസ്‌ലാമിലെ വിവിധ കർമ്മശാസ്ത്രസരണികളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട നിയമ ഘടനയേക്കാൾ എത്രയോ ചെറുതും സംക്ഷിപ്തവുമാണ് യഥാർത്ഥ ശരീഅത്ത്. ദൈവിക നിയമമെന്ന നിലയിൽ, ശരീഅത്തിനെ ആത്മനിഷ്ഠാ സ്വഭാവമുള്ള പണ്ഡിത നിഗമനങ്ങൾക്ക് വിട്ടുകൂടാ. ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും ഖണ്ഡിത വിധികളുടെ രൂപത്തിൽ വേണമായിരുന്നു പൂർണ്ണമായും അത്. 'ഇത് ചെയ്യണം', 'അത് ചെയ്യരുത്', 'ആ കാര്യങ്ങൾ ശരിയാണ്, ചെയ്യാം', 'മറ്റേ കാര്യങ്ങൾ തെറ്റാണ്, അവ വർജ്ജിക്കണം' എന്നിങ്ങനെ നിയമത്തിന്റെ വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ അവ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടണം. ഇത്തരം കൽപനകളെ നുസുസ് (ഏകവചനം നസ്സ്) -ഖണ്ഡിത വിധികൾ- എന്നാണ് സാങ്കേതിക ഭാഷയിൽ പറയുന്നത്. അവ അതിന്റെ സ്വഭാവംകൊണ്ടുതന്നെ, വിഭിന്നങ്ങളായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് വിധേയമല്ല. അസന്ദിഗ്ധമായ ഭാഷയിൽ എല്ലാം വ്യക്തമായി പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർക്ക് ഒരു വ്യാഖ്യാനവും ആവശ്യമില്ല. 'ഖുർആനിലെയും സുന്നത്തിലെയും നസ്സ്, ഏത് പദങ്ങളിലൂടെയാണോ അവ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നത്, അവയിൽനിന്നുതന്നെ സ്വയം സ്പഷ്ടമാവുന്ന കൽപനകളെയാണ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്' എന്ന് എല്ലാ അറബിഭാഷാ പണ്ഡിതരും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹികവും ചിന്താപരവുമായ വികസനത്തിന്റെ ഏത് ഘട്ടത്തിലും പ്രയോഗിക്കാവുന്ന തരത്തിലാണ് നസ്സ് എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഖണ്ഡിതവിധികൾക്ക് രൂപംകൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഫുഖ്ഹാക്കളുടെ-ഇസ്‌ലാമിക നിയമജ്ഞന്മാരുടെ- ആത്മനിഷ്ഠമായ നിഗമനങ്ങളാവട്ടെ, ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിന്റെയും മാനസികാവസ്ഥയുടെയും പ്രതിഫലനമാത്രമാണ്; അവർക്ക് ശാശ്വതമായ സാധുത അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും നുസുസ് മാത്രം ചേർന്നതാണ് യഥാർത്ഥവും ശാശ്വതവുമായ ഇസ്‌ലാമിക ശരീഅത്ത്. നിയമദാതാവായ ദൈവം വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ ബാധ്യതകളെന്ന നിലയിൽ കൽപിച്ചതും നിയമവിരുദ്ധമെന്ന നിലയിൽ നിരോധിച്ചതുമായ കാര്യങ്ങളുമായേ ഈ ശരീഅത്തിന് ബന്ധമുള്ളൂ; നിയമദാതാവ് വ്യക്തമായ വാക്കുകളിൽ കൽപിക്കുകയോ നിരോധിക്കുകയോ ഒന്നും ചെയ്യാതെ വിട്ട കാര്യങ്ങളുടെയും കർമ്മങ്ങളുടെയും പ്രവിശാലമായ മേഖലയെ, ശരീഅത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ നോക്കിയാൽ, അനുവദനീയം (മുബാഹ്) ആയിട്ടാണ് ഗണിക്കേണ്ടത്.

മുകളിൽ സമർപ്പിച്ച വീക്ഷണങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമിക ചിന്തയിൽ നൂതനമാണെന്നു വായനക്കാർ ധരിക്കേണ്ടതില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, പ്രവാചകന്റെ അനുയായികളും പിൻക്കാലത്ത് ഇസ്‌ലാമിലെ അത്യുന്നതരായ ചില പണ്ഡിത

ന്മാരും വിശേഷിച്ച്, നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും പ്രഗൽഭരായ ഇസ്‌ലാമിക നിയമജ്ഞന്മാരിലൊരാളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന കൊർദോവയിലെ ഇബ്നുഹസമും (ഹിജ്ര: 384-456, ക്രി. 994-1064) ഇതേ അഭിപ്രായങ്ങൾ പുലർത്തിയിരുന്നു. തന്റെ പ്രശസ്ത ഗ്രന്ഥമായ 'അൽമുഹല്ല'ക്ക് അദ്ദേഹമെഴുതിയ മുഖവുരയിലെ ഏതാനും ഖണ്ഡികകൾ തന്നെ ഇത് സുതരാം വ്യക്തമാക്കും:

“ഒഴിവാക്കിയാൽ പാപമാകുന്ന നിർബന്ധ ബാധ്യത(ഫർദ്ദ്)കളെയോ, ചെയ്താൽ കുറ്റമാകുന്ന നിരോധിത കാരണങ്ങളെ(ഹറാം)യോ, ചെയ്താലും ചെയ്യാതെ വിട്ടാലും മനുഷ്യൻ പാപിയാവാത്ത അനുവദനീയ കാര്യങ്ങളെ(മുബാഹ്)യോ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ശരീഅത്ത് പൂർണ്ണമായും. ഇനി അനുവദനീയ കാര്യങ്ങൾ(മുബാഹ്) തന്നെ മൂന്ന് തരമുണ്ട്. ഒന്നാമത്തേത്, ശിപാർശ ചെയ്യപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ(മുൻദുബ്)- അവ ചെയ്യുന്നതിൽ നന്മയുണ്ടെന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പാപമില്ലെന്നും വിവക്ഷ; രണ്ടാമത്തേത്, അനഭികാമ്യമായ കാര്യങ്ങൾ(മക്റൂഹ്)- അവയിൽനിന്നൊഴിവായി നിൽക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് കുറ്റമൊന്നുമില്ലെന്നു മർഥം; മൂന്നാമത്തേത്, ചെയ്താലും ചെയ്യാതിരുന്നാലും ഗുണമോ ദോഷമോ ഇല്ലാത്ത, പ്രത്യേകമായൊന്നും പറയാതെ വിട്ട കാര്യങ്ങൾ(മുതലഖ്).

പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ പറയാതെ വിട്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളെന്നോട് ചോദിക്കരുത്. അറിയുക: നിങ്ങൾക്കുമുമ്പ് നാശത്തിലകപ്പെട്ട ചില ജനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. കാരണം അവർ അവരുടെ പ്രവാചകന്മാരോട് കൂടുതൽ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുകയും (അവരുടെ അധ്യാപനങ്ങളിൽ) ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാവുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് ഞാനെന്തെങ്കിലും കാര്യം കൽപിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയാവുന്നിടത്തോളം നിങ്ങളത് ചെയ്യുക; ഞാനെന്തെങ്കിലും നിങ്ങളോട് വിലക്കിയെങ്കിൽ അത് നിങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുക.”

“മേലുദ്ധരിച്ച തിരുമൊഴി ദീനിന്റെ എല്ലാ തത്വങ്ങളെയും ആദ്യത്തം ചൂഴ്ന്നുനിൽക്കുന്നു. പ്രവാചകൻ കൽപിക്കുകയോ വിലക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ഒന്നും പറയാതെ വിട്ട കാര്യങ്ങൾ അനുവദനീയം(മുബാഹ്) ആണെന്ന് അതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. അതായത്, അത്തരം കാര്യങ്ങൾ നിർബന്ധ ബാധ്യതയോ നിരോധിക്കപ്പെട്ടതോ അല്ലെന്നർഥം.”²

ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും സുവ്യക്തമായ വാക്കുകളിലൂടെ അനുശാസിച്ച ആജ്ഞാ-നിരോധനങ്ങളിൽ പരിമിതമായതുകൊണ്ട്, യഥാർത്ഥ ശരീഅത്ത് ഏറെ സംക്ഷിപ്തവും അക്കാരണത്താൽതന്നെ എളുപ്പത്തിൽ

2. മുസ്‌ലിം, അബൂഹുറൈറയിൽനിന്ന് നിവേദനം.

3. അബൂമുഹമ്മദ് അലി ഇബ്നുഹസം, അൽമുഹല്ല (കൈറോ, ഹി:1347), വാല്യം.1, പേ:62-64.

മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമാണ്. വളരെ സംക്ഷിപ്തമായതിനാൽ എല്ലാ ജീവിതാവശ്യങ്ങളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന വിശദമായ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകാൻ അതിനു കഴിയുകയില്ല. ഞാൻ നേരത്തേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, അതുദ്ദേശിച്ചിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇസ്‌ലാമിന്റെ ചൈതന്യത്തിനു നിരക്കു നവീധത്തിൽ, കൂടുതലായി ആവശ്യം വരുന്ന നിയമങ്ങളുടെ നിർമാണം മുസ്‌ലിംകൾതന്നെ നിർവഹിക്കണമെന്നാണ് നിയമദാതാവ് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഖുർആനിൽനിന്നും സുന്നത്തിൽനിന്നും ഉത്തേജനമാർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് (ചിലപ്പോൾ പഴയ തലമുറകൾ നിർവഹിച്ച ഇജ്തിഹാദിന്റെ സഹായത്തോടെയും) നാമാവിഷ്കരിക്കുന്ന സ്വതന്ത്ര വിചിന്തനാധിഷ്ഠിത(ഇജ്തിഹാദി)മായ നിയമങ്ങൾ, നമുക്ക് ശേഷമുള്ളവർ നടത്തുന്ന ഇജ്തിഹാദുകൊണ്ടുള്ള ഭേദഗതിക്ക് വിധേയമാണെന്ന് ഇതോടൊപ്പം തന്നെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും ഖണ്ഡിതമായിപ്പറഞ്ഞതും മാറ്റമില്ലാത്തതുമായ ശരീഅത്തിന് വിധേയമായ, താൽക്കാലികവും മാറ്റാവുന്നതുമായ നിയമം മാത്രമാണത്.

ശരീഅത്തിനെ മാറ്റാവതല്ല, അതൊരിക്കലും മാറ്റേണ്ടതുമല്ല. കാരണം, അത് ദൈവിക നിയമമാണ്; മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രകൃതവുമായോ ഏത് കാലത്തെയും മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ആവശ്യങ്ങളുമായോ ഒരിക്കലും ഇടയാത്ത രൂപത്തിലുള്ളതാണ് അതിലെ എല്ലാ കൽപനകളും. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ, പ്രകൃതം കൊണ്ടുതന്നെ മാറ്റത്തിനു വിധേയമല്ലാത്ത വശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് മാത്രമേ അത് നിയമ നിർദ്ദേശം നൽകുന്നുള്ളൂ

എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ലളിതമായ കാരണം. മനുഷ്യ വികസനത്തിന്റെ ഏത് ഘട്ടത്തിലും ഏത് സാഹചര്യത്തിലും പ്രയോഗവൽക്കരിക്കാമെന്ന ദൈവിക നിയമത്തിന്റെ ഈ പ്രത്യേക സവിശേഷത രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു: ഒന്ന്, (വിശദാംശങ്ങളിൽ കാലാനുസൃതം മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താനുവദിച്ചുകൊണ്ട്) പൊതു തത്വങ്ങൾ മാത്രമേ ആ കൽപനകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുള്ളൂ; രണ്ടാമതായി, മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹിക വികസനത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടാവുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ബാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ വിശദമായ നിയമങ്ങൾ അത് നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. നസ്റ്റ്-ഖണ്ഡിത വിധി-കളുടെ പശ്ചാത്തലം പരിശോധിച്ചാൽ ഈ അനുമാനം ശരിയാണെന്നു ബോധ്യമാകുന്നതാണ്. എവിടെയെല്ലാം വിശദമായി നസ്റ്റ് കാണുന്നുവോ അവയെല്ലാം കാലാനുസൃതമായ മാറ്റങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തമായ, വൈയക്തിക-സാമൂഹിക ജീവിതത്തിലെ വിവിധ വശങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നതാണെന്നു കാണാം (ഉദാഹരണമായി, മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെയും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ). നേരെ മറിച്ച്, ഭരണകൂടം, സാങ്കേതികവിദ്യ, സാമ്പത്തിക നിയമം മുതലായ, മനുഷ്യ പുരോഗതിക്ക് മാറ്റങ്ങൾ അനിവാര്യമായമേഖലകളിൽ, ശരീഅത്ത് വിശദമായ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾ തരുന്നില്ല. ഒന്നകിൽ പൊതു തത്വങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ നിയമനിർമാണ

ത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുകയോ ആണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെയാണ് സ്വതന്ത്ര വിചിന്തനാധിഷ്ഠിതമായ നിയമനിർമ്മാണം രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നത്. കൂടുതൽ വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, സമുദായം നിയമനിർമ്മാണം നടത്തേണ്ടുന്ന യുക്തിയുക്തമായ മേഖലകൾ ഇവയാണ്: ഒന്ന്, ശരീഅത്ത് പൊതുതത്വങ്ങൾ മാത്രം നൽകുകയും വിശദമായ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകാതിരിക്കുകയും ചെയ്ത കാര്യങ്ങളിലും സാഹചര്യങ്ങളിലും. രണ്ട്, ശരീഅത്ത് കൈകാര്യം ചെയ്യാത്ത മുബാഹ് - അനുവദനീയം- ആയ കാര്യങ്ങളിൽ. ഈ രീതിയെയാണ് ഖുർആൻ لِكُلِّ دِينٍ شَرْعٌ وَمِنْهَا جَزَاءٌ (നിങ്ങളിൽ ഓരോ വിഭാഗത്തിനും ഓരോ നിയമസംഹിതയും തുറന്ന വഴിയും നാം നിശ്ചയിക്കുകയുണ്ടായി) എന്നു പറഞ്ഞത്. മുസ്‌ലിംജീവിതം വികസിക്കേണ്ട മേഖലയെ നിർണയിക്കുമ്പോൾ, ആ മേഖലക്കുള്ളിൽതന്നെ ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും നുസുസ് ബോധപൂർവ്വം സ്പർശിക്കാതെ വിട്ട കാര്യങ്ങളിൽ അനിത്യമായ നിയമനിർമ്മാണം നടത്താൻ നിയമദാതാവായ ദൈവം ഒരു “സ്വതന്ത്ര പാത” (മിൻഹാജ്) നമുക്ക് അനുവദിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്.

സ്വതന്ത്രചിന്തയുടെ ആവശ്യകത

ഒരു പ്രായോഗിക പദ്ധതിയെന്ന നിലയിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രസക്തിയെ നൂറ്റാണ്ടുകളോളം സ്ഥിരീകരിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്തേക്കാവുന്ന ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രതിസന്ധിയിൽപ്പെട്ട മുസ്‌ലിംലോകം പിടയുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ, ഇസ്‌ലാമിന്റെ ‘തുറന്നവഴി’യുടെ പുനരാവിഷ്കരണം അത്യന്തം അനുപേക്ഷണീയമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അതിവേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ വസിക്കുന്ന നമ്മുടെ സമൂഹവും ആ മാറ്റത്തിന്റെ നിയമത്തിനു വിധേയമത്രെ. നാം ഇഷ്ടപ്പെട്ടാലും ഇല്ലെങ്കിലും മാറ്റമുണ്ടാവും; നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ വെച്ച് ആ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നല്ലതോ ചീത്തയോ ആയ ഒട്ടേറെ സാധ്യതകളെ ഗർഭം ധരിച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം സ്പഷ്ടമാവുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന നിലയിൽ ആ മാറ്റങ്ങൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. നല്ലതിനായാലും ചീത്തക്കായാലും എന്ന പ്രയോഗത്തിന് ഇവിടെ ഊന്നൽ നൽകിയതിന് കാരണമുണ്ട്; ‘മാറ്റം’ എന്നത് ‘ചലനം’ എന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു പദമാണെന്ന കാര്യം നാം മറക്കരുത്. ഒരു സാമൂഹിക ഘടനക്കുള്ളിൽ ചലനം ക്രിയാത്മകമോ വിനാശകമോ ആവാം. ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അധ്യാപനങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങുകയും അവയുടെ അടിത്തറയിൽനിന്നുകൊണ്ട് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയചിന്തയും സാമൂഹിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പുതിയ ചാലുകൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമം ആദ്യം പറഞ്ഞ ക്രിയാത്മക ചലനമാണ്. പാശ്ചാത്യൻ സങ്കല്പങ്ങളോടും സ്ഥാപനങ്ങളോടും മുസ്‌ലിം സമൂഹം

ത്തിനുള്ള വർത്തമാനകാല ചായ്‌വാകട്ടെ, രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട ചലനമത്രെ. നമുക്ക് ഉചിതമെന്നു തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ, സംസ്കാരത്തിൽനിന്നൊറ്റപ്പെട്ട ഒരു ഘടകമായി ക്രമേണ വിസ്മരിക്കപ്പെടാൻ ഇസ്‌ലാമിനെ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ചായ്‌വോടെ യാത്ര തുടരാം. അതല്ലെങ്കിൽ, നാമുദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം, ഇസ്‌ലാമിന്റെ സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ പദ്ധതികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുതിയ തുടക്കം കുറിക്കുകയും ജീർണതയുടെ ചാവൽക്കു നയിൽനിന്ന് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം. അതിന് നമുക്ക് കഴിയുമെന്നും ഓർക്കുക.

പക്ഷേ, ഇതിന് ‘നാം മുസ്‌ലിംകളാണ്, നമുക്ക് നമ്മുടേതായ ഒരാദർശമുണ്ട്’ എന്നു പറഞ്ഞാൽമാത്രം പോര. നാനാ ഭാഗത്തുനിന്നും നമ്മുടെ മേൽ സന്നിപതിക്കുന്ന പ്രതികൂലമായ ഒട്ടേറെ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക സാധ്യതകളെ ചെറുക്കാൻ ഈ ആദർശം അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നും, ഒരുഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ നിർമ്മിക്കാവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകാൻ അതിനിപ്പോഴും ആവുമെന്നും നമുക്കും ലോകത്തിനും കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിയുകകൂടി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഇത് സാധ്യമാവണമെങ്കിൽ, ഇസ്‌ലാമിന്റെ സാമൂഹിക- രാഷ്ട്രീയ നിയമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ പക്ഷേ പഴയ തലമുറകളിലെ മുസ്‌ലിം പണ്ഡിതന്മാർ ‘അന്തിമ’വിധികളായി ഗണിച്ചുവന്നവയെ വന്ധ്യമായി ആശ്രയിക്കുന്നത് നാം അവസാനിപ്പിക്കുകയും മൗലിക സ്രോതസ്സുകളിൽ ജ്ഞാനം നേടി ക്രിയാത്മകമായ രൂപത്തിൽ പുതുതായി ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്.

സ്വതന്ത്രചിന്തയുടെ ചൈതന്യത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ കർത്തവ്യത്തെ നാം സമീപിക്കുകയാണെങ്കിൽ രണ്ടു സുപ്രധാന നിഗമനങ്ങളിൽ നാമെത്തിച്ചേരുന്നതാണ്. ഒന്നാമതായി, ഇസ്‌ലാമിക നിയമസങ്കല്പത്തിന്- വിശേഷിച്ചും പൊതു നിയമങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ-നിയമദാതാവായ ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ചതും പിൽക്കാലത്ത് ആചാരനിബദ്ധവും സ്വേച്ഛാപരവുമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാൽ മുടപ്പെട്ടുപോയതുമായ ലാളിത്യം ഒരിക്കൽക്കൂടി കൈവരും. രണ്ടാമതായി- ഇതാണ് നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ള പ്രശ്നവുമായി കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നത്-ഒരിസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ബാഹ്യമായ രൂപങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ‘ചരിത്രത്തിലെ ഏതെങ്കിലും മുൻസംഭവങ്ങളുമായി സാദൃശ്യമുള്ളതാവണമെന്നില്ല. ‘ഇസ്‌ലാമികം’ എന്നു അർഹിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ വിശേഷിപ്പിക്കാനാവുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന് ആകെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത് സുവ്യക്തവും അസന്ദിഗ്ധവുമായ ഇസ്‌ലാമിന്റെ കൽപനകളെ അതിന്റെ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തലും സമൂഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക ജീവിതവുമായി നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന അവയെ പ്രയോഗവൽക്കരിക്കലുമാണ്. ആ കൽപനകൾ വളരെ കുറച്ചേയുള്ളൂ; അവയാകട്ടെ, സൂക്ഷ്മമായി വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയവയുമാണ്. മാത്ര

നിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായി ഇജ്തിഹാദ് ചെയ്ത് അനുവദനീയം മാത്രമല്ല, അനുശാസിക്കപ്പെട്ടതുകൂടിയാണ്- വിശേഷിച്ച് ശരീഅത്ത് പൂർണ്ണമായും മൗനമവലംബിക്കുകയോ പൊതുതത്വങ്ങൾ മാത്രം നൽകുകയോ ചെയ്ത പ്രശ്നങ്ങളിൽ.

ഭരണപരമായ കാര്യക്ഷമത കൈവരുത്താനും സാമൂഹികനീതി പരിരക്ഷിക്കാനുമായി എന്തെന്ത് മാർഗങ്ങളുവലംബിക്കണമെന്ന് നമ്മുടെ തീരുമാനങ്ങൾ നാം ജീവിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്താലും സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങളാലും വ്യവസ്ഥീകൃതം-കണ്ടീഷൻഡ്- ആയിരിക്കുമെന്ന് വ്യക്തമാണ്. അതിനാൽ ഒരിസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിൽ രൂപംകൊടുക്കുന്ന നിയമങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും കാലാനുസൃതം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. എന്നാൽ, ഖുർആനും സുന്നത്തും ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞതും ഒരു വിശ്വസിയുടെ വീക്ഷണകോണിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ മാറ്റാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ നിയമങ്ങൾക്ക് ഇത് ബാധകമല്ല; മാത്രവുമല്ല, നിലവിലുള്ള ശരീഅത്തിന്റെ അസന്ദിഗ്ധമായ വിധികൾക്ക് പുതുതായി രൂപംകൊടുക്കുന്നതും മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയവുമായ ശർഇയ്യാ ബാഹ്യമായ നിയമങ്ങൾ ഒരുതരത്തിലും വിരുദ്ധമാവരുത് എന്ന വ്യവസ്ഥയെ ഒരിക്കലും ലംഘിക്കുകയുമരുത്. ഖുലഫാഉർറാശിദുകളുടെ കാലത്തിനു പതിമൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് ശേഷം രൂപം കൊടുക്കുന്ന ഇസ്‌ലാമിക ഭരണഘടനക്ക് ആദ്യകാലത്തേതിൽനിന്നും ന്യായമായും വ്യത്യാസം പുലർത്താം എന്നത് ഇപ്പറഞ്ഞവയിൽനിന്നും സംശയരഹിതമാംവിധം വ്യക്തമാവുന്നു.

ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ രാഷ്ട്രീയമായ ആവശ്യങ്ങൾ ആദ്യ കാലത്തുണ്ടായ ആവശ്യങ്ങളിൽനിന്ന് പലപ്പോഴും ഭിന്നമായിരിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ പതിമൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ഇടവേളയെ മനസ്സിലിട്ടിരിക്കുകയോണ്ട ആവശ്യമില്ല. എതാനും ദശകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തന്നെ ഖുലഫാഉർറാശിദുകൾ അവരുടെ ഭരണ വ്യവസ്ഥയിൽ-നാമിന്നുപറയും വിധമാണെങ്കിൽ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണഘടനയിൽ-മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിരുന്നു; ഒട്ടേറെ വിഷയങ്ങളിൽ. ഉദാഹരണത്തിന്, രാഷ്ട്രതലവനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രശ്നമെടുക്കാം:

തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭരണകൂടം എന്ന തത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് പ്രവാചകന്റെ അനുയായികൾക്കിടയിൽ, സാഭാവികമായും, യാതൊരഭിപ്രായ വ്യത്യാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കാരണം, ഈ വിഷയത്തിൽ ശരീഅത്തിന്റെ വിധികൾ സുവ്യക്തമത്രെ. ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണത്തലവനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ് വേണ്ടത് എന്നകാര്യം സംശയാതീതമാണെങ്കിലും, തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് ശരീഅത്ത് ഒരു പ്രത്യേക രീതി നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഏത് രീതിയിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തണമെന്ന് ശരീഅത്തിന്റെ പരിധിക്ക് പുറത്തുള്ള ഒരു കാര്യമാണെന്നും അക്കാരണത്താൽ, സമുദായത്തിന്റെ ഉത്തമ താൽപര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി അത് മാറാമെന്നുമാണ് പ്രവാ

ചകന്റെ അനുയായികൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്; അത് ശരിയുമാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവാചകന്റെ വിധേയസമയത്ത് മദീനയിലുണ്ടായിരുന്ന മുഹാജിറുകളുടെയും അൻസാറുകളുടെയും നേതാക്കൾ അബൂബക്കറിനെ ഒന്നാം ഖലീഫയായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. തന്റെ മരണശയ്യയിൽ വെച്ച് അബൂബക്കർ ഉമറിനെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുകയും ഇതിനു പിന്നീട് സമുദായം അംഗീകാരം നൽകുകയും ചെയ്തു (ഈ സംഭവത്തിൽ, പ്രസ്തുത അംഗീകാരം തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു തുല്യമാണ്). ഉമാറാകട്ടെ, മരണം മുമ്പിൽ കണ്ടപ്പോൾ, പ്രവാചകന്റെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തരായ അനുചരന്മാരുടെ ആറംഗസമിതിയെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുകയും അവരിൽനിന്ന് തന്റെ പിൻഗാമിയായി ഒരാളെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ചെയ്തത്. അവർ ഉസ്‌മാനെ ഉമറിന്റെ പിൻഗാമിയായി തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും സമുദായം അതിനംഗീകാരം നൽകുകയും ചെയ്തു. ഉസ്‌മാന്റെ മരണ ശേഷം, പ്രവാചകന്റെ പള്ളിയിലെ ആരാധകവൃന്ദം അലിയെ ഖലീഫയായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും സമുദായത്തിലെ ഭൂരിഭാഗവും അദ്ദേഹത്തോട് അനുസരണപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

‘ഖുലഫാഉർറാശിദുകൾ’ എന്നു പറയുന്ന നാലു പേരുടെ ഭരണത്തിൻ കീഴിലും ഒരു സുപ്രധാന വിഷയത്തിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിയമവ്യവസ്ഥ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു എന്ന് നാമിവിടെ കാണുന്നു. കാരണം, ഏത് രീതിയിൽ രാഷ്ട്രതലവനെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന കാര്യം വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ള ഭരണഘടനാപരമായ ഒരു പ്രശ്നമാണെന്ന് നിഷേധിക്കാനാവില്ല. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വിഷയത്തിൽ പ്രവാചകന്റെ അനുയായികൾ സ്വീകരിച്ച ഈ വ്യത്യസ്ത സമീപനങ്ങൾ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണഘടന കാലാനുസൃതം മാറാവുന്നതാണെന്നും അതിൽ ‘ഇസ്‌ലാമികത്’ ഒട്ടും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്നുമാണ് അവർ മനസ്സിലാക്കിയതെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മറ്റൊന്ന്, രാഷ്ട്രനിർമ്മിതിയടക്കമുള്ള ഇസ്‌ലാമിന്റെ എല്ലാ ലക്ഷ്യങ്ങളും ഖുലഫാഉർറാശിദുകളുടെ ശ്രമങ്ങളോടെ പൂർത്തിയായി എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതും അബദ്ധമാണ്. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ, സ്ഥിരമായ ആവർത്തനത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം മാത്രമാകുമായിരുന്നു ഇസ്‌ലാം. മുൻഗാമികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അനുകരിക്കാൻ മാത്രമാണ് നമ്മോട് കൽപിക്കുമായിരുന്നത്. യഥാർഥത്തിൽ, ഇസ്‌ലാം സാമൂഹികമായും ആത്മീയമായും അതുകൊണ്ടുതന്നെ രാഷ്ട്രീയമായും ഉള്ള ശാശ്വത പുരോഗതിയിലേക്കുള്ള ആഹ്വാനമാണ്.

ഖിലാഫത്ത് ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രനിർമ്മിതിക്ക് മഹത്തായ ഒരു തുടക്കമാണ്

2. മക്കയിൽനിന്ന് മദീനയിലേക്കുള്ള ഹിജ്രയിൽ പ്രവാചകനെ അനുഗമിച്ച മക്കയിലെ മുസ്‌ലിംകളാണ് മുഹാജിറുകൾ. പ്രവാചകനെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം അന്നിരുന്ന മദീനാ നിവാസികളാണ് അൻസാറുകൾ. (സഹായികൾ എന്ന് ഭാഷാർത്ഥം)

ദൈവിക നിശ്ചയത്തിന്റെ മൗലികത

ചെറിയമുണ്ടും അബ്ദുൽ ഹമീദ്

അല്ലാഹുവെ രക്ഷിതാവായും ആരാധനയായും അംഗീകരിക്കുന്ന ഏതൊരാളും അവന്റെ നിയമങ്ങളെ അലംഘ്യമായി ഗണിക്കുകയും അവയെ മനസാ വാചാ കർമ്മണാ അനുസരിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ബാഗ്യസ്ഥരാകുന്നു. അല്ലാഹുവെ രക്ഷിതാവായി (റബ്ബായി) അംഗീകരിക്കുന്നതിന്റെ അനിവാര്യ താൽപര്യമാകുന്നു നമുക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഗുണകരവും ദോഷകരവും ആയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഏതൊക്കെ എന്നത് സംബന്ധിച്ച ആത്യന്തികമായ അറിവ് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന വസ്തുത അംഗീകരിക്കൽ. അനേകം ശാസ്ത്രശാഖകളിലും വിജ്ഞാനവിഭാഗങ്ങളിലും അവഗാഹം നേടിയ ആധുനിക മനുഷ്യരുടെ ഭീമമായ അറിവിനെ ചെറുതായി കണ്ടുകൊണ്ടല്ല ഇത് പറയുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ എത്ര വിപുലമായ അറിവിനും പരിമിതികളുണ്ട്. മഹാപണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും ഇത് അംഗീകരിക്കാൻ മാത്രം വിനീതരായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ചില മേഖലകളെ സംബന്ധിച്ച് വിപുലമായ അറിവുള്ളവർ മറ്റു പല മേഖലകളെ സംബന്ധിച്ചും സഹതാപാർഹമാം വിധം അജ്ഞരാകുന്നു. ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും പ്രഗത്ഭനും പ്രശസ്തനുമായ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റീൻ തന്റെ ഭാര്യയുടെ ജീവിതമുറകൾ എങ്ങനെ യായിരിക്കണമെന്ന് അനുശാസിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ പുരുഷമേധാവിത്വവും അൽപത്വവും നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന ഒരു കത്ത് മാധ്യമങ്ങൾ ഇയ്യുടെ വെളിച്ചത്ത് കൊണ്ടുവന്നത് ഇത്തരൂണത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു.

പ്രായവും പരിസ്ഥിതിയും ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിയേയും ഭാവനയേയും ഏറെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. ബാല്യത്തിൽ കൗതുകം ജനിപ്പിക്കുന്ന പല കാര്യങ്ങളും കൗമാരത്തിൽ ആകർഷകങ്ങളായി തോന്നുകയില്ല. കൗമാരത്തിലെ പല ചാപല്യങ്ങളും ബാലിശമായിരുന്നുവെന്ന് യൗവനത്തിൽ ബോധ്യപ്പെടുന്നു. യൗവനത്തിലെ നിഷേധവും ധിക്കാരവും തെറ്റായിരുന്നുവെന്ന് മധ്യവയസിലെ വിവേകം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. വാർധക്യത്തിൽ ചിലപ്പോൾ വിലയിരുത്തലുകൾ കിഴ്മേൽ മറിയുന്നു. പാരിസ്ഥിതിക ഘടകങ്ങൾ നാമറിയാതെ പലവിധത്തിൽ നമ്മുടെ ചിന്തകളേയും ധാരണകളേയും മാറ്റിമറിക്കുന്നു. താപനിലയത്തിലെ വലിയ ആന്ദോളനങ്ങളും വെള്ളത്തിന്റെയും മണ്ണിന്റെയും ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെയും പ്രത്യേകതകളും മനുഷ്യരുടെ മനോഗതിയെ വിവിധ അളവിൽ സ്വാധീനിക്കുന്നു. ഓരോ നാട്ടിലേയും ഓരോ കാലത്തേയും സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ മനോഭാവങ്ങളിൽ വലിയ മാറ്റം ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ കടുത്ത സഭാചാര ലംഘനമായി പലരും ഗണിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ അംഗീകൃത നാട്ടാചാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ പടച്ച തമ്പുരാന്റെ അറിവിന് യാതൊരു പരിമിതിയും ഇല്ല. എല്ലാ പ്രായക്കാരും ഝേയും എല്ലാ കാലക്കാരുടെയും ആത്മാവും ശരീരവും മനസ്സും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അവൻ സംവിധാനിച്ച വ്യവസ്ഥ അനുസരിച്ചാണ്. അവരെ ചുഴ്ന്നു നിൽക്കുന്ന പ്രകൃതി വ്യവസ്ഥയും അവൻ സംവിധാനിച്ചത് തന്നെ. അതിനാൽ കുറ്റമറ്റതും വിജയകരവുമായ ജീവിതത്തിന് വേണ്ടത്

എന്തൊക്കെയാണ് നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അറിവും അധികാരവും അവനാണ് ഉള്ളത്. ഇതുപോലുള്ള അറിവോ അധികാരമോ സൃഷ്ടികളിൽ ആർക്കുമില്ല. വിശുദ്ധ വുർആൻ ഈ വിഷയത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നത് നോക്കുക.

“അവരുടെ മുമ്പിൽ ഉള്ളതും അവർക്ക് പിന്നിലുള്ളതും അവൻ (അല്ലാഹു) അറിയുന്നു. അവന്റെ അറിവിൽ നിന്ന് അവൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതല്ലാതെ (മറ്റൊന്നും) അവർക്ക് സൂക്ഷ്മമായി അറിയാൻ കഴിയില്ല.” (വി. ബു. 2: 255)

“.....അതാണ് നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും ഗുണകരവും സംശുദ്ധവുമായിട്ടുള്ളത്. അല്ലാഹു അറിയുന്നു. നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല.” (വി. ബു. 2: 232)

“സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കിയവൻ (എല്ലാം) അറിയുകയില്ലേ? അവൻ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനിയും അഭിജ്ഞാനമാകുന്നു.” (വി. ബു. 67: 14)

“അറിവിൽ നിന്ന് അൽപ്പമല്ലാതെ നിങ്ങൾക്ക് നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല” (വി. ബു. 17: 85)

കാലദേശ സാഹചര്യങ്ങളുടെ പരിമിതിക്ക് വിധേയരായ മനുഷ്യർ കാര്യങ്ങളുടെ ഗുണദോഷ നിർണ്ണയം ചെയ്യുമ്പോൾ സംഭവിക്കാവുന്ന തെറ്റ് വിശുദ്ധ വുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

“എന്നാൽ ഒരു കാര്യം നിങ്ങൾ വെറുക്കുകയും (യഥാർത്ഥത്തിൽ) അത് നിങ്ങൾക്ക് ഗുണകരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യാം. നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം ഇഷ്ടപ്പെടുകയും (യഥാർത്ഥത്തിൽ) അത് നിങ്ങൾക്ക് ദോഷകരമായിരിക്കുകയും ചെയ്തെന്നും വരാം. അല്ലാഹു അറിയുന്നു. നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല.” (വി. ബു. 2: 216)

മനുഷ്യർക്ക് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒരുപോലെ നല്ല ഫലം ഉളവാക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഏതെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അവ അനുശാസിക്കുവാനും ഇരു ജീവിതത്തിലും ദുഷ്ഫലം ഉളവാക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച് അവ വിലക്കുവാനും സർവ്വജ്ഞനായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേ കഴിയൂ എന്ന് ഈ വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. വൈജ്ഞാനികമായി ഏറെ പുരോഗതി പ്രാപിച്ച ചില പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങൾ മദ്യത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനവും വിതരണവും ഉഭയോഗവും നിർബാധം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യഭിചാരവും സ്വവർഗരതിയും സ്വവർഗ വിവാഹവും നിയമ വിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവയുടെയൊക്കെ ദോഷഫലങ്ങൾ വ്യക്തമായി അറിയുന്നവരാണ് ആ നാടുകളിൽ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുന്നവരിൽ പലരും. എന്നിട്ടും അജ്ഞരും ചപലരുമായ ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇച്ഛക്കൊത്ത് ദുരാചാരങ്ങളെ നിയമവിധേയമാക്കുന്നതിന് അവർ കൂട്ടുമിരിക്കുന്നു. നന്മ തിന്മകളെ സംബന്ധിച്ച യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം നിയമ നിർമ്മാണത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിലും ആ നാടുകളിലെ വിജ്ഞാർ പരാജയപ്പെടുന്നു.

മനുഷ്യരുടെ അറിവിനും കഴിവിനും ഉപരിയായി അല്ലാഹുവിന്റെ അറിവിനേയും കഴിവിനേയും അംഗീകരിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമ്മാണാധികാരവും അംഗീ

കരിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാകുന്നു. മനുഷ്യർ ഇഹപരവിജയം നേടേണ്ടതിനും വഴി തെറ്റാതിരിക്കേണ്ടതിനുമായി അലംഘ്യവും പ്രമാദമുക്തവുമായ മത നിയമങ്ങൾ പ്രവാചകന്മാർ മുഖേന അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

“നൂഹിനോട് കൽപ്പിച്ചതും നിനക്ക് നാം ബോധനം നൽകിയതും ഇബ്രാഹിം, ഇസ, മൂസ എന്നിവരോട് നാം കൽപ്പിച്ചതുമായ കാര്യം - നിങ്ങൾ മതത്തെ നേരാം വണ്ണം നിലനിർത്തുക, അതിൽ നിങ്ങൾ ഭിന്നിക്കാതിരിക്കുക എന്ന കാര്യം - അവൻ നിങ്ങൾക്ക് മതനിയമമായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.” (വി. ബു. 42: 13)

“(നബിയേ,) പിന്നീട് നിന്നെ നാം (മത) കാര്യത്തിൽ ഒരു തെളിഞ്ഞ മാർഗ്ഗത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ നീ അതിനെ പിന്തുടരുക. അറിവില്ലാത്തവരുടെ തന്നിഷ്ടങ്ങളെ നീ പിൻപറ്റരുത്.” (വി. ബു. 45: 18)

ആ തെളിഞ്ഞ മാർഗ്ഗ (ശരിഅത്ത്) മന്ത്ര പടച്ച തമ്പുരാൻ മനുഷ്യരുടെ നന്മക്കായി നിശ്ചയിച്ച ജീവിതക്രമം. സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വശക്തനും സർവ്വാധികാരിയുമായ പടച്ച തമ്പുരാൻ നിശ്ചയിച്ച ജീവിതക്രമത്തെ തള്ളിക്കളയുന്നത് ദൈവ നിഷേധമാകുന്നു.

“അല്ലാഹുവും അവന്റെ ദൂതനും ഒരു കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു പുരുഷനാകട്ടെ, സ്ത്രീകാകട്ടെ, തങ്ങളുടെ കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച സ്വതന്ത്രമായ അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതല്ല. വല്ലവനും അല്ലാഹുവെയും അവന്റെ ദൂതനെയും ധിക്കരിക്കുന്ന പക്ഷം അവൻ വ്യക്തമായ നിലയിൽ വഴി പിഴച്ചുപോയിരിക്കുന്നു” (വി. ബു. 33: 36)

സ്വജീവിതത്തിൽ ദൈവിക നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കാൻ മാത്രമല്ല ; ഓരോരുത്തർക്കും അധികാരമുള്ള മേഖലയിൽ ദൈവിക നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കാനും സത്യവിശ്വാസികൾ ബാധ്യസ്ഥരാകുന്നു. അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച നിയമം ഇന്നതാണെന്ന് അറിയാവുന്ന മുസ്ലീം ഭരണാധികാരിക്കോ ന്യായാധിപനോ അതിന് വിരുദ്ധമായ ഒരു നിയമം നിർമ്മിക്കാനോ വിധി നൽകാനോ അവകാശമില്ല.

“ജാഹിലിയ്യത്തിന്റെ (അനിസ്ഥാമിക മാർഗ്ഗത്തിന്റെ) വിധിയാണോ അവർ തേടുന്നത്? ദുഡ് വിശ്വാസികളായ ജനങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവെക്കാൾ നല്ല വിധികർത്താവ് ആരാണുള്ളത്?” (വി. ബു. 5: 50)

“അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതനുസരിച്ച് ആർ വിധിക്കുന്നില്ലയോ അവർ തന്നെയാകുന്നു അവിശ്വാസികൾ” (വി. ബു. 5: 44)

“അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതനുസരിച്ച് ആർ വിധിക്കുന്നില്ലയോ അവർ തന്നെയാകുന്നു അക്രമികൾ” (വി. ബു. 5: 45)

“അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതനുസരിച്ച് ആർ വിധിക്കുന്നില്ലയോ അവർ തന്നെയാകുന്നു ധിക്കാരികൾ” (വി. ബു. 5: 47)

എന്നാൽ ഒരു ഇസ്‌ലാമികേതര സമൂഹത്തിലോ ഇസ്‌ലാമിക പ്രതിബദ്ധത പുലർത്താത്ത മുസ്‌ലീം ഭരണാധികാരിക്കു കീഴിലോ ഒരു മുസ്‌ലിമിന് നിയമ മന്ത്രിയായോ ന്യായാധിപനായോ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വന്നാൽ കഴിവിന്റെ പരമാവധി ഇസ്‌ലാമിക പ്രതിബദ്ധതയും നീതി നിഷ്ഠയും പുലർത്താനേ അയാൾ ബാധ്യസ്ഥനാകുന്നുള്ളൂ.

“അതിനാൽ നിങ്ങൾക്ക് സാധ്യമായ വിധം അല്ലാഹുവെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുക.” (വി. ബു. 64: 16)

“കള്ളം ചെവിയോർത്ത് കേൾക്കുന്നവരും നിഷിദ്ധമായ സമ്പദ്യം ധാരാളം തിന്നുന്നവരും മന്ത്ര അവാർ. അവർ നിന്റെ അടുത്ത് വരികയാണെങ്കിൽ അവർക്കിടയിൽ നീ തീർപ്പ് കൽപ്പിക്കുകയോ, അവരെ അവഗണിച്ചുകളയുകയോ ചെയ്യുക. നീ അവരെ അവഗണിച്ചുകളയുന്ന പക്ഷം അവർ നിനക്ക് ഒരു ദോഷവും വരുത്തുകയില്ല. എന്നാൽ നീ തീർപ്പ് കൽപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ നീ നീതിപൂർവ്വം തീർപ്പ് കൽപ്പിക്കുക. നീതി പാലിക്കുന്നവരെ തീർച്ചയായും അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.” (വി. ബു. 5: 42)

“ഹേ, ദാവൂദ്, തീർച്ചയായും നിന്നെ നാം ഭൂമിയിൽ ഒരു പ്രതിനിധിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ന്യായപ്രകാരം നീ വിധി കൽപ്പിക്കുക. സ്വേച്ഛയെ നീ പിന്തുടർന്നുപോകരുത്. കാരണം, അത് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ നിന്ന് നിന്നെ തെറ്റിച്ച് കളയും. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ നിന്ന് തെറ്റിപ്പോകുന്നവരാരോ അവർക്ക് തന്നെയാകുന്നു കഠിനമായ ശിക്ഷയുള്ളത്. കണക്കു നോക്കുന്ന ദിവസത്തെ അവർ മറന്നു കളഞ്ഞതിന്റെ ഫലമന്ത്ര അത്.” (വി. ബു. 38: 26)

അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും മതം നിർമ്മിക്കാനോ മതനിയമങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാനോ അധികാരമില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ പരമാധികാരവും പരമമായ ജ്ഞാനവും അത്യന്തികമായി രക്ഷിക്കാനും ശിക്ഷിക്കാനുമുള്ള കഴിവും അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാകുന്നു എന്നതന്ത്ര ഇതിന് കാരണം. അല്ലാഹു നിയോഗിച്ച പ്രവാചകന്മാരല്ലാത്ത ഏതൊരാൾ നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമത്തേയും ദൈവിക നിയമങ്ങളെപ്പോലെ അലംഘ്യമോ പവിത്രമോ ആയി ഗണിക്കാവുന്നതല്ല. സ്വയം ദിവ്യത്വം വാദിക്കുന്നവരോ ദിവ്യത്വം ചാർത്തപ്പെട്ടവരോ ആയ ആളുകളുടെ നിയമങ്ങളും അനുശാസനങ്ങളും അംഗീകരിക്കുന്നത് ബഹുദൈവാരാധനയാണെന്ന് വിവിധ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം.

“അതല്ല, അല്ലാഹു അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കാര്യം മതമായി അവർക്ക് നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്തവല്ല പങ്കാളിയും അവർക്കുണ്ടോ ? നിർണ്ണയ വിധിയെപ്പറ്റിയുള്ള വചനം (കൽപന) നിലവിലില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കിടയിൽ ഉടനെ വിധി കൽപ്പിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. അക്രമികളാരോ

അവർക്ക് തീർച്ചയായും വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ട്.” (വി. ബു. 42: 21)

അല്ലാഹു അനുവദിച്ച കാര്യം നിഷിദ്ധമാക്കിക്കൊണ്ടോ അവൻ നിഷിദ്ധമാക്കിയ കാര്യം അനുവദനീയമാക്കിക്കൊണ്ടോ നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ തനിക്ക് അധികാരം ഉണ്ടെന്ന് ഒരാൾ ഭാവി ക്കുകയോ വാദിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അയാൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കാളിയോ സമശീർഷ നായോ സ്വയം ചമയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇത് ദൈവനിന്ദയും മതനിഷേധവുമാകുന്നു. വ്യാജ ദൈവങ്ങളും പുരോഹിതന്മാരും ചമയ്ക്കുന്ന നിയമങ്ങളെ ദിവ്യമായ പവിത്രതയും അലംഘ്യതയും ഉള്ളതായി പരിഗണിക്കുന്നവർ ആ നിയമദാതാക്കളെ അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കാളികളാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇത് ദൈവനിന്ദയും ബഹുദൈവാരാധനയുമാകുന്നു. ഇതത്രെ ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്. മറ്റൊരു വുർആൻ വചനം ശ്രദ്ധിക്കുക:

“അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉച്ചരിക്കപ്പെടാത്തതിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ തിന്നരുത്. തീർച്ചയായും അത് അധർമ്മമാണ്. നിങ്ങളോട് തർക്കിക്കുവാൻ വേണ്ടി പിശാചുക്കൾ അവരുടെ മിത്രങ്ങൾക്ക് തീർച്ചയായും ദുർബോധനം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. നിങ്ങൾ അവരെ അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ (അല്ലാഹുവോട്) പങ്കു ചേർത്തവരായിപ്പോകും.” (വി. ബു. 6: 121)

അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ച നാൽക്കാലികളേയും പക്ഷികളേയും മറ്റും അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അറുക്കേണ്ടതെന്ന് അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരുടെ (തെറ്റായി ദിവ്യത്വം കൽപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സൃഷ്ടികളുടെ) പേരിൽ അറുക്കുന്നത് അഥവാ അവർക്ക് ബലിയായും നേർച്ചയായും അർപ്പിക്കുന്നത് നിഷിദ്ധമാണെന്ന് വിധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിനെതിരിൽ പിശാചിന്റെ കുട്ടാളികൾ എക്കാലത്തും ദുർബോധനം നടത്തിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ആ ദുർബോധനത്തിന് വല്ലവരും വഴങ്ങുകയും ദൈവേതരരുടെ പേരിൽ അറുക്കപ്പെട്ടത് അനുവദനീയമായി ഗണിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആ ദുർബോധകരെ മതനിയമമുണ്ടാക്കാൻ അർഹതയുള്ളവരായി അംഗീകരിക്കുകയാണ് ഫലത്തിൽ അവർ ചെയ്യുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമം മാറ്റി മറിച്ചുകൊണ്ട് നിയമമുണ്ടാക്കാൻ സൃഷ്ടികൾക്ക് അവകാശം നൽകുകയും അവരുടെ നിയമങ്ങൾക്ക് അലംഘ്യത കൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അധികാരാ വകാശങ്ങളിൽ അവരെ പങ്കു ചേർക്കൽ അഥവാ ശിർക്ക് ആയിത്തീരുമെന്ന് ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം. മറ്റൊരു വുർആൻ വാക്യം കൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക:

“അവരുടെ പണ്ഡിതന്മാരെയും പുരോഹിതന്മാരെയും മർയമിന്റെ മകനായ മസീഹി നെയും അല്ലാഹുവിന് പുറമെ അവർ റബ്ബുകളാക്കി (രക്ഷിതാക്കളായി സ്വീകരിച്ചു) എന്നാൽ, ഏകദൈവത്തെ ആരാധിക്കാൻ മാത്രമായിരുന്നു അവൻ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. അവനല്ലാതെ ഒരു ദൈവവുമില്ല. അവർ പങ്കുചേർക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അവൻ എത്രയോ പരിശുദ്ധൻ ” (വി. ബു. 9: 31)

പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രചോദിതരോ ദിവ്യമായ അധികാരമുള്ളവരോ ആണ് മതപണ്ഡിതന്മാരും പുരോഹിതന്മാരും എന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വിധിവിധികൾക്ക് ദൈവിക നിയമത്തിന്റെ പദവി നൽകിയ ക്രൈസ്തവരെയും യഹൂദ

രെയും സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ വചനത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്. മതപരമായ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം മതപണ്ഡിതന്മാർക്കും പുരോഹിതന്മാർക്കും നൽകുന്നത് അവരെ റബ്ബാക്കലാണെന്ന് - ശിർക്കാണെന്ന് - ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. എന്നാൽ ദൈവികമായ പവിത്രതയോ അലംഘ്യതയോ കൽപ്പിക്കാതെ ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ ഭരണാധികാരികളുടെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നത് അവരെ റബ്ബാക്കലാകുമെന്ന് ഖുർആനിലോ പ്രമാണികമായ ഹദീസിലോ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. നബി(സ) കാലത്തും അതിന് മുമ്പും ജീവിച്ച യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും പല ഭരണാധികാരികളുടെ രാഷ്ട്രീയ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവരായിരുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ അവർ അവരുടെ രാജാക്കന്മാരെയും മന്ത്രിമാരെയും റബ്ബുകളാക്കി എന്ന് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ (സ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ദൈവികമായ വല്ല അധികാരാവകാശങ്ങളും ഭരണാധികാരികൾക്ക് ഉണ്ടെന്ന് യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതത്രെ അതിന് കാരണം. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികൾക്കു ലംഘിക്കാൻ ഭരണാധികാരികളോ രക്ഷിതാക്കളോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ കൽപ്പിച്ചാൽ അത് അനുസരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. മാതാപിതാക്കളോടുള്ള ബാധ്യതകൾ വിവരിച്ച ശേഷം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറയുന്നു:

“നിനക്ക് യാതൊരു അറിവുമില്ലാത്ത വല്ലതിനേയും എന്നോട് നീ പങ്കു ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ ഇരുവരും നിന്റെ മേൽ നിർബന്ധം ചെലുത്തുന്ന പക്ഷം അവരെ നീ അനുസരിക്കരുത്” (വി. ഖു. 31: 15)

പരാജയത്തിലേക്കും നഷ്ടത്തിലേക്കും നയിക്കുന്ന എല്ലാ അപച്യുതികളിൽ നിന്നും മനുഷ്യരെ തടയുകയും അവരെ നന്മയിലേക്കും വിജയത്തിലേക്കും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് ദൈവിക നിയമത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷതയാകുന്നു.

“നിങ്ങൾ പിഴച്ചുപോകുമെന്ന് കരുതി അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചുതരുന്നു. അല്ലാഹു ഏത് കാര്യത്തെപ്പറ്റിയും അറിവുള്ളവനാകുന്നു.” (വി. ഖു. 4: 176)

“എന്നാൽ എന്റെ പക്കൽ നിന്നുള്ള വല്ല മാർഗദർശനവും നിങ്ങൾക്ക് വന്ന് കിട്ടുന്ന പക്ഷം എന്റെ മാർഗദർശനം ആർ പിൻപറ്റുന്നുവോ അവൻ പിഴച്ചുപോകുകയില്ല. കഷ്ടപ്പെടുകയുമില്ല.” (വി. ഖു. 20: 123)

“തീർച്ചയായും അല്ലാഹു കൽപ്പിക്കുന്നത് നീതി പാലിക്കുവാനും നന്മ ചെയ്യുവാനും കുടുംബബന്ധമുള്ളവർക്ക് (സഹായം) നൽകുവാനുമാണ്. അവൻ വിലക്കുന്നത് നീചവൃത്തിയിൽ നിന്നും ദുരാചാരത്തിൽ നിന്നും അതിക്രമത്തിൽ നിന്നുമാണ്. നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചു ഗ്രഹിക്കുവാൻ വേണ്ടി അവൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉപദേശം നൽകുന്നു.” (വി. ഖു. 16: 90)

“പറയുക: എന്റെ രക്ഷിതാവ് നിഷിദ്ധമാക്കിയിട്ടുള്ളത് പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ നീചവൃത്തികളും അധർമ്മവും ന്യായം കൂടാതെയുള്ള കയ്യേറ്റവും യാതൊരു പ്രമാണവും അല്ലാഹു ഇറക്കിത്തന്നിട്ടില്ലാത്തതിനെ അവനോട് നിങ്ങൾ പങ്ക് ചേർക്കുന്നതും അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾക്ക് വിവരമില്ലാത്തത് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നതും മാത്രമാണ്.” (വി. ഖു. 7: 33)

ദൈവിക നിയമം ജനങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ച് കൊടുക്കുകയും അതനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിൽ അവർക്ക് നേതൃത്വം നൽകുകയും ചെയ്ത പ്രവാചകന്റെ സവിശേഷതകൾ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു.

“അവരോട് അദ്ദേഹം സദാചാരം കൽപ്പിക്കുകയും ദുരാചാരത്തിൽ നിന്ന് അവരെ വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നല്ല കാര്യങ്ങൾ അവർക്ക് അദ്ദേഹം അനുവദനീയമാക്കുകയും ചീത്ത കാര്യങ്ങൾ അവരുടെ മേൽ നിഷിദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ ഭാരങ്ങളും അവരുടെ മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിലങ്ങുകളും അദ്ദേഹം ഇറക്കുവക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുണക്കുകയും സഹായിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആ പ്രകാശത്തെ പിൻപറ്റുകയും ചെയ്തവരാരോ അവർ തന്നെയാണ് വിജയികൾ.” (വി. ഖു. 7: 157)

അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ എന്ന നിലയിൽ മുഹമ്മദ് നബി(സ) വിവരിച്ചതും നടപ്പാക്കിയതുമായ നിയമങ്ങൾ മനുഷ്യരെ എല്ലാ നന്മകളിലേക്കും നയിക്കുകയും എല്ലാ തിന്മകളിൽ നിന്നും തടയുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതിന് പുറമെ മനുഷ്യരെ ഭാരങ്ങളിൽ നിന്നും വിലങ്ങുകളിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നു എന്ന് ഈ വചനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. പാപത്തിന്റെയും തിന്മയുടെയും അനിതിയുടെയും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും അക്രമത്തിന്റെയും പീഡനത്തിന്റെയും ചൂഷണത്തിന്റെയും ഭാരത്തിൽ നിന്നും, അടിമത്വത്തിന്റെയും പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും ബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നും ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങൾ മനുഷ്യരെ മോചിപ്പിക്കുന്നു. ദീർഘത്തികളിൽ നിന്നുള്ള സംസ്കരണത്തെയും അതിക്രമങ്ങൾക്കെതിരിലുള്ള പരിരക്ഷയെയും ബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തെയും സമജംസമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്നതത്രെ ദൈവിക നിയമങ്ങൾ.

ദൈവിക നിയമങ്ങളെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ഒരു സത്യവിശ്വാസി ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ടത് അനന്തമായ പരലോക ജീവിതത്തിലെ അനശ്വര സൗഭാഗ്യമാണ്. എന്നാൽ, പരലോകവിജയത്തോടൊപ്പം ഇഹലോക ജീവിതത്തിലെ ക്ഷേമത്തിന് കൂടി വഴിയൊരുക്കുന്നതത്രെ സർവ്വജ്ഞനായ അല്ലാഹു ആവിഷ്കരിച്ച നിയമങ്ങൾ.

“നല്ലത് ചെയ്തവർക്ക് ഈ ലോകത്ത് തന്നെ നല്ല ഫലമുണ്ട്. പരലോകഭവനമാകട്ടെ കൂടുതൽ ഉത്തമമാകുന്നു. സൂക്ഷ്മതപാലിക്കുന്നവർക്കുള്ള ഭവനം എത്രയോ നല്ലത്.” (വി. ഖു. 16: 30)

“പറയുക: വിശ്വസിച്ചവരായ എന്റെ ദാസന്മാരെ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ സൂക്ഷിക്കുക. നല്ലത് ചെയ്തവർക്ക് ഈ ലോകത്തുതന്നെ നല്ല ഫലമുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ ദുഃഖിയാകട്ടെ വിശാലമാകുന്നു. ക്ഷമാശീലർക്ക് തന്നെയാകുന്നു തങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം കണക്കുനോക്കാതെ നിറവേറ്റപ്പെടുന്നത്” (വി. ഖു. 39: 10)

മതനിയമങ്ങൾ മാനിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം ഐഹികനേട്ടങ്ങൾ ആയിരിക്കാൻ പാടില്ല. ഐഹികനേട്ടങ്ങൾ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് ഭക്തിയും നിഷ്ഠയും

പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് പരലോക സൗഭാഗ്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന് കാരണമായിത്തീരുമെന്ന് വിശുദ്ധ
ബുർആൻ മുന്നറിയിപ്പി നൽകുന്നു.

“ക്ഷണികമായതിനെ (ഇഹലോകത്തെ)യാണ് വല്ലവരും ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവർക്ക്
അഥവാ (അവരിൽ നിന്ന്) നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഇവിടെ വെളിപ്പെ
വേഗത്തിൽ നൽകുന്നതാണ്. പിന്നെ നാം അത്തരക്കാരുടെ നൽകുന്നത് നരകമായിരിക്കും. അപ
മാനിതനും പുറംതള്ളപ്പെട്ടവനുമായിക്കൊണ്ട് അവൻ അതിൽ എരിയുന്നതാണ്. ആരെങ്കിലും
പരലോകം ഉദ്ദേശിക്കുകയും സത്യവിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ട് അതിന് വേണ്ടി അതിന്റെതായ പര
ശ്രമം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അത്തരക്കാരുടെ പരിശ്രമം പ്രതിഫലാർഹമായിരിക്കും. ”
(വി. ബു. 17: 18,19)

അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച ശിക്ഷാനിയമങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ മുഴുവൻ നിയമങ്ങളും
മനുഷ്യരുടെ - വ്യക്തികളുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും - നന്മക്കും സുരക്ഷിതത്വത്തിനും വേണ്ടി
ഉള്ളതാകുന്നു. കൊലക്കുറ്റത്തിനും മറ്റും തുല്യശിക്ഷ നൽകാൻ അനുശാസിച്ചതിനെപ്പറ്റി
വിശുദ്ധ ബുർആൻ പറയുന്നത് നോക്കുക.

“ബുദ്ധിമാന്ദാരെ, തുല്യശിക്ഷ നൽകുന്നതിലാണ് നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ്.
” (വി. ബു. 2: 179)

കൊലക്കുറ്റത്തിനും കയ്യേറ്റങ്ങൾക്കും മുതിരുന്ന ആളുകളെ അതിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പി
ക്കാൻ കുറ്റത്തിന് തുല്യമായ ശിക്ഷ തന്നെ ലഭിക്കുമെന്ന ബോധത്തോടുകൂടി ഫലപ്രദമായ മറ്റൊ
ന്നുമില്ല. അങ്ങനെ തുല്യ ശിക്ഷ നൽകാനുള്ള നിയമം സമൂഹത്തിന്റെ സുരക്ഷയ്ക്കും നില
നിൽപ്പിനും ഈടായി വർത്തിക്കുന്നു. വ്യഭിചാരത്തിനും അപവാദ പ്രചാരണത്തിനും അല്ലാഹു
കടുത്ത ശിക്ഷ വിധിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശവും മനുഷ്യരെ സർവ്വഥാ ശുദ്ധീകരിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കു
കയും ചെയ്യുക എന്നതു തന്നെ. സമൂഹത്തിൽ സാമ്പത്തിക നീതി നടപ്പാക്കിക്കഴിഞ്ഞതിന്
ശേഷവും മോഷണം നടത്താൻ മുതിരുന്നവർക്ക് കരളേദം എന്ന കടുത്ത ശിക്ഷ നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ
താൽപര്യം നിരപരാധരായ മനുഷ്യരുടെ സ്വത്തുക്കൾക്ക് സുരക്ഷിതത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുക എന്ന
താകുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ അബദ്ധവശാലോ നിർബന്ധിത സ്ഥിതിയിലോ കുറ്റം ചെയ്യാൻ
ഇടയാകുന്നവരെ അല്ലാഹു ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് മുക്തരാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“ഏതൊരു ആണോ പെണ്ണോ സത്യവിശ്വാസി ആയിക്കൊണ്ട് സർക്കർമ്മം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം
നല്ലൊരു ജീവിതം തീർച്ചയായും ആ വ്യക്തിക്ക് നാം നൽകുന്നതാണ്. ” (വി. ബു. 16: 97)

“സത്യവിശ്വാസികളെ, നിങ്ങൾക്ക് ജീവൻ നൽകുന്ന കാര്യത്തിലേക്ക് നിങ്ങളെ വിളിക്കു
മ്പോൾ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനും റസൂലി(സ)നും ഉത്തരം നൽകുവിന്. ” (വി. ബു. 8: 24)

അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമ പദ്ധതിയിൽ യാതൊരു വിധ വ്യക്തതയും അനിതിയും ഉൾപ്പെട്ടി
ട്ടില്ല. അതിൽ സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും അവകാശങ്ങളും ബാധ്യതകളും ഒരുപോലെ

നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

“സ്ത്രീകൾക്ക് (ഭാര്യമാർക്ക്) ബാധ്യതകൾ ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ ന്യായപ്രകാരം അവർക്ക് അവകാശങ്ങൾ കിട്ടേണ്ടതുമാണ്.” (വി. ബു. 2: 228)

വിവാഹമോചനം നടന്നാലും ഭർത്താവ് മരിച്ചുപോയാലും കുഞ്ഞിനു മൂലയുട്ടാൻ മാതാവ് സന്നദ്ധയായാലും അല്ലെങ്കിലും കുഞ്ഞിന് രണ്ട് വയസ് വരെ മൂലപ്പാൽ ലഭിക്കാൻ ഏർപ്പാടുണ്ടാക്കണമെന്ന് വിശുദ്ധ ബുർആൻ (2: 233) വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശം നൽകിയിരിക്കുന്നു. കുഞ്ഞിന്റെ സുപ്രധാന അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെടാതിരിക്കുകയത്രെ ഇതിന്റെ താൽപര്യം.

വാർദ്ധക്യം പ്രാപിച്ച മാതാപിതാക്കൾക്ക് നീതി ഉറപ്പ് വരുത്താനും ദൈവിക നിയമം നിഷ്കർഷിരിക്കുന്നു.

“തന്നെയല്ലാതെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കരുതെന്നും, മാതാപിതാക്കൾക്ക് നന്മ ചെയ്യണമെന്നും നിന്റെ രക്ഷിതാവ് വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരിൽ (മാതാപിതാക്കളിൽ) ഒരാളോ രണ്ടുപേരും തന്നെയോ നിന്റെ അടുക്കൽ വച്ച് വാർദ്ധക്യം പ്രാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരോട് നീ ‘ഛെ’ എന്ന് പറയുകയോ അവരോട് കയർക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. അവരോട് നീ മാനുഷമായ വാക്ക് പറയുക.” (വി. ബു. 17: 23)

ഇങ്ങനെ എല്ലാവർക്കും നന്മയും നീതിയും ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന ദൈവിക നിയമ സംഹിത അവകുവും അനുനവുമായ ജീവിതമാർഗത്തിലേക്ക് വഴി കാണിക്കുന്നു.

“പറയുക: തീർച്ചയായും എന്റെ രക്ഷിതാവ് എന്നെ നേരായ പാതയിലേക്ക് നയിച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യക്തയില്ലാത്ത മതത്തിലേക്ക്.” (വി. ബു. 6: 161)

ഐ.എസ്.എം. സംസ്ഥാന സമ്മേളന സോവനിർ 1996

പേജ് 23 മുതൽ 27 വരെ